

အလိမ္မာ စာမှာရှိသည်
လူတော်လူကောင်းဖြစ်အောင်
စာပေကို လေ့လာပါ - ဖတ်ပါ

- ၁။ အလင်္ကာရတ္ထမေဒနီ
- ၂။ ဆန္ဒမေဒနီကျမ်း
- ၃။ မအူမူ ပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာနိဿယ (ပထမတွဲ)
- ၄။ " " (ဒုတိယတွဲ)
- ၅။ " " (တတိယတွဲ)
- ၆။ " " (စတုတ္ထတွဲ)
- ၇။ ပါစိတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ
- ၈။ မဟာဝါ အဋ္ဌကထာနိဿယ
- ၉။ နေတ္ထိဟာရတ္ထဒီပနီ
- ၁၀။ နိယံရုပ်ကျမ်းတွဲ
- ၁၁။ လူမှုရေးရာပြဿနာ - နက္ခတ်ဗေဒင်ကျမ်းကြီး
- ၁၂။ မဟာဝေဒဗ္ဗ မန္တာန်တော်ကြီး
- ၁၃။ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု
- ၁၄။ တန်ခိုးထက်မြက်သော ဗုဒ္ဓ၏ ပရိတ်တော်များ၊ လက်ငင်းအကျိုး
ခံစားရသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများအကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓိ မူ
နေတ္ထိဟာရတ္ထဒီပနီ

ဝိသုဒ္ဓါရုံမူ

နေတ္ထိဟာရတ္ထဒီပနီသစ်

နှင့်

သဲအင်းမူ

ဉာဏ်ကောက်ကျမ်း

၃-စောင်တွဲ

ဆရာလုံး

က ဝိ လ က္ခ က ဓာ အုပ် ဆိုင်

ဆိုင်နံပါတ် (၁၀) စီ-ရုံ၊ ဈေးချိုတော်

မန္တလေးမြို့။

ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓိ မှ

နေတ္ထိပဏာရတ္ထဒီပနီ

ဝိသုဒ္ဓါရုံမှ

နေတ္ထိပဏာရတ္ထဒီပနီသစ်

နှင့်

သဲအင်းမှ

ဉာဿိကောဏ်ကျမ်း

၃-စောင်တွဲ

ဆရာလုံး

က ဝိ လ က္ခ ဏ ဓာ အုပ် ဆိုင်

ဆိုင်နံပါတ် (၁၀) စီ-ရုံ၊ ဈေးချိုတော်

မန္တလေးမြို့။

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

မာတိကာ .

အကြောင်းအရာ

ဦးဗုဒ္ဓိမူ
စာမျက်နှာ

ဝိသုဒ္ဓါရုံမူ
စာမျက်နှာ

၁-ပဌမကဏ္ဍ

ပဏာမ	-----	၁
၁-နေတ္တိမည်ခြင်းအကြောင်း	-----	၁
၂-နေတ္တိအပြား	-----	၃

၂-ဒုတိယကဏ္ဍ

၁-ဟာရအကြောင်း	-----	၃	
၂-ဟာရအပြား	-----	၅	
၁-ဒေသနာဟာရ	-----	၆	၁၀၉
၂-ဝိစယဟာရ	-----	၁၃	၁၁၄
၃-ယုတ္တိဟာရ	-----	၂၉	၁၁၉
၄-ပဒဋ္ဌာနဟာရ	-----	၃၂	၁၂၀
၅-လက္ခဏဟာရ	-----	၃၄	၁၂၂
၆-စတုဗျူဟဟာရ	-----	၃၆	၁၂၃
၇-အာဝတ္တဟာရ	-----	၅၂	၁၂၈
၈-ဝိဘတ္တိဟာရ	-----	၅၇	၁၃၀
၉-ပရိဝတ္တနဟာရ	-----	၆၂	၁၃၁
၁၀-ဝေဝစနဟာရ	-----	၆၄	၁၃၂
၁၁-ပညတ္တိဟာရ	-----	၆၅	၁၃၃

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ	ဦးဗုဒ္ဓမူ စာမျက်နှာ	ဝိသုဒ္ဓါရုံမူ စာမျက်နှာ
၁၂-ဩတရဏဟာရ	၆၈	၁၃၅
၁၃-သောဓနဟာရ	၇၀	၁၃၆
၁၄-အဓိဋ္ဌာနဟာရ	၇၂	၁၃၇
၁၅-ပရိက္ခာရဟာရ	၇၅	၁၃၈
၁၆-သမာဓောပနဟာရ	၇၈	၁၄၀

၃-တတိယကဏ္ဍ

၁-နယကြောင်း သာမည	၈၂	
၂-နယအပြား ဝိသေသ	၈၆	
၁-နန္ဒိယာဝဋ္ဋနည်း	၈၆	၁၄၂
၂-တိပုက္ခလနည်း	၉၁	၁၄၆
၃-သိဟဝိက္ခိဋ္ဌိတနည်း	၉၄	၁၄၇
၄-ဒိသာလောစနနည်း	၉၇	၁၄၉
၅-အင်္ဂုသနည်း	၉၈	၁၄၉
နည်းတို့၏ ထွက်ခြင်း ဝင်ခြင်း	၉၉	

၄-စတုတ္ထကဏ္ဍ

သာသနပဋ္ဌာန	၁၀၃	၁၅၁
ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာလာ ပဋ္ဌာနအပြား	၁၀၃	
မူလပဒပဋ္ဌာနတို့၏ အချင်းချင်း		
သင်္ဂဟိတဖြစ်ပုံ	၁၀၄	
နိဂုံး	၁၀၈	၁၅၅

ညွှန်ကောက်ကျမ်း မာတိကာ

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

က-သမာသ်ကောက်

(၁) သာမည အရကောက်	၁၅၇
(၂) ဝိသေသ အရကောက်	၁၅၇
(၃) မှတ်ကြောင်း လက္ခဏာ	၁၅၉
(၄) မှတ်အပ်သော လက္ခဏာ	၁၆၀

ခ-တဒ္ဒိတ်ကောက်

(၅) သာမည အရကောက်	၁၆၃
(၆) ဝိသေသ အရကောက်	၁၆၃
(၇) မှတ်ကြောင်း လက္ခဏာ	၁၆၄
(၈) မှတ်အပ်သော လက္ခဏာ	၁၆၅

ဂ-အာဇာတ်ကောက်

(၉) မှတ်ကြောင်း လက္ခဏာ	၁၆၈
(၁၀) မှတ်အပ်သော လက္ခဏာ	၁၆၉

ဃ-ကိတ်အရကောက်

(၁၁) မှတ်ကြောင်း လက္ခဏာ	၁၇၁
(၁၂) မှတ်အပ်သော လက္ခဏာ	၁၇၃

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

င-ဝိဘတ်ကောက်

(၁၃) မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာနှင့်
မှတ်အပ်သော လက္ခဏာ

၁၇၈

စ-သဗ္ဗနာမ်ကောက်

(၁၄) မှတ်ကြောင်း လက္ခဏာ

၁၈၀

(၁၅) မှတ်အပ်သော လက္ခဏာ

၁၈၀

ဆ-ဥပသာရကောက်

(၁၆) မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာနှင့်

မှတ်အပ်သော လက္ခဏာ

၁၈၂

ဇ-နိပါတ်ကောက်

(၁၇) မှတ်ကြောင်း လက္ခဏာနှင့်

မှတ်အပ်သော လက္ခဏာ

၁၈၃

ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓမူ

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-ပဌမကဏ္ဍ

ပဏာမ

သလောကပါလလောကေဟိ၊
သဒါ ပူဇံ နမသိယံ။
တံ သာသနဝရံ နေတ္တိ၊
ဝန္ဓေ နရဝရံ ဝရံ။

သလောကပါလလောကေဟိ၊ လောကပါလနတ်နှင့် တကွသော ကျင့်တမ်းသည်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ပူဇံ၊ ပူဇော်အပ်သော။ နမသိယံ၊ ရှိခိုးအပ်သော။ သာသနဝရံ၊ မြတ်သော သာသနာတော်သို့။ နေတ္တိ၊ ဆောင်တတ်သော။ ဝရံ၊ တောင့်တအပ်သော။ တံ နရဝရံ၊ ထို မြတ်စွာဘုရားကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝန္ဓေ၊ ရှိခိုးပါ၏။

၁-နေတ္တိမည်ခြင်းအကြောင်း

“ဇတဒဂ္ဂံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝကာနံ ဘိက္ခူနံ သံခိတ္တေန ဘာသိတဿ ဝိတ္တာနေရ အတ္ထံ ဝိဘန္ဓောနံ ယဒိဒံ မဟာကစ္ဆာယနော” -

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

မိန့်ဟောနည်းကျယ်၊ ငါးနိကာယ်တွင်၊ လေးသွယ်မြောက်စင်၊ အင်္ဂုတ္တရ၊
 ဧကနိပါတ်၊ ကျမ်းမြတ်အထွက်၊ ဧတဒဂ် ဟု၊ ဝဂ် စုဒ္ဒသ၊ သတ္တ ဒသမာ၊
 ဒေသနာဖြင့်၊ ငါသည် နည်းကျဉ်း၊ ရုံးချဉ်း ဟောရွတ်၊ မုခပါဌ်၏၊
 ခဲကပ် လျှိုဝှက်၊ ခိပ္ပါယ်နက်ကို၊ ထင်ပြက်ပြဲပြဲ၊ ဖွင့်ချဲ့ကုန်လှည့်၊
 ငါတပည့်သား၊ ရဟန်းများတွင်၊ ဤရှင်မထေရ်၊ ကစွည်းသည်ကား၊
 ဉာဏ်ရည်ထူးချွန်၊ လွန်၏သူ့ထက်၊ ဧတဒဂ် ဟု၊ ဘဝဂ်မကန်၊ ဌာနန္တရ၊
 ရာထူးရသား၊ ဝံသန္တယ်မည်၊ ကစွည်းထေရ်လျှင်၊ ဘုန်းစည်မြှောက်ဟ၊ ရသ
 တခု၊ နှစ်ခု ဓမ္မ၊ ဝိနယနှင့်၊ ပိဋကသုံးလီ၊ ဂမ္ဘီလေးဝ၊ ပဉ္စနိကာယ်၊
 ကိုးသွယ်အင်္ဂါ ဓမ္မက္ခန္ဓာ၊ ပေစာအပေါင်း၊ ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊
 ကျမ်းကုန်အောင်၏ မြားမြောင်ဆန်းကျယ်၊ နက်ခိပ္ပါယ်ကို၊ နည်းကျယ်၊
 ဝဏ္ဏနာ၊ ဖွင့်အံ့ငှါလျှင်၊ ဟေမာစိမ့်စုံ၊ ရဂုံရိပ်မြိုင် ဂင်္ဂင်သာမော၊
 သပြေတောဝယ်၊ ဟောအပ်သော သံဝဏ္ဏနာဝိသေသသည်-

“ဝေနေယျသတ္တေ အရိယဓမ္မံ နေတိတိ နေတ္တိ” -

ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- ဝေနေယျသတ္တဝါ တို့ကို မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်
 တည်း ဟူသော အရိယဓမ္မသို့ ဆောင်တတ်သောကြောင့်၎င်း၊

“နယန္တိ ဧတာယာတိ နေတ္တိ” -

ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- ဓမ္မကထိကပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဝေနေယျသတ္တဝါ
 တို့ကို သောတာပတ္တိမဂ်သို့ ရောက်စေကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့်၎င်း၊

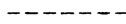
“နိယန္တိ ဧတ္ထ နိဗ္ဗာနံ သမ္မာပိယန္တိတိ နေတ္တိ” -

ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- ဤကျမ်း၌ တည်စေ၍ ဝေနေယျ သတ္တဝါ
 တို့ကို နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေရာ ဖြစ်သောကြောင့်၎င်း “နေတ္တိ” မည်၏၊

၁-ဟာရအကြောင်း

၂-နေ့စဉ်အပြား

ဤနေ့စဉ် မည်သော သံဝဏ္ဏနာဝိသေသသည် ဆိုအပ်ပြီးသော သာမညလက္ခဏာအားဖြင့် တပါးတည်းသာ။ ဝိသေသလက္ခဏာအား ဖြင့်ကား (၁) ဟာရ (၂) နယ(၃) သာသနပဋ္ဌာန ဟူ၍ သုံးပါးအပြား ရှိ၏။

၂-ဒုတိယကဏ္ဍ

၁-ဟာရအကြောင်း

ထိုသုံးပါးတို့တွင် ဟာရသည်-

“ ဟရိယန္တိ ဧတေန ဧတ္ထ ဝါ သုတ္တဂေယျာဒိဝိသယာ အညာဏသံသယဝိပလ္လာသာသိ ဟာရော ” -

ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- သုတ္တ ဂေယျ စသည်လျှင် အာရုံရှိကုန်သော အညာဏ သံသယ ဝိပလ္လာသ ဟုဆိုအပ်သော မသိခြင်း ယုံမှားခြင်း ဖောက်ပြန်ခြင်းတို့ကို ပယ်ကြောင်း ပယ်ရာ ဖြစ်သောကြောင့်၎င်း။

“ ဟရတီတိ ဝါ ဟာရော ” -

ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီအညာဏစသည်တို့ကိုပယ်တတ်သောကြောင့်၎င်း။

“ ဟရဏံ ဝါ ဟာရော ” -

ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- အညာဏ စသည်ကို ပယ်ခြင်းမျှ ဖြစ်သော ကြောင့်၎င်း။

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

“ဟရိယန္တိ ဝေါဟရိယန္တိ ဓမ္မသံဝဏ္ဏကဓမ္မပဋိဂ္ဂါဟကေဟိ
ဓမ္မဿ ဒါနဂဟဏဝသေနာတိ ဝါဟာရော” -

ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- တရားဟော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တရားကို ပေး
ခြင်း တရားနာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တရားကို ယူခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့် ခေါ်
ခေါ်အပ်သောကြောင့်၎င်း၊

“ ဟာရေတိ ပူပသမေတိတိ ဟာရော၊ ဟာရော ဝိယာတိ
ဟာရော” -

ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- ဟာရမည်သော ရတနာပုလဲသွယ်သည်မိမိ
ကို သုံးဆောင်ကုန်သော သူတို့၏ ကိုယ်စိတ်၏ ပူပန်ခြင်းကို ငြိမ်းစေ
တတ်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ ပရမတ္ထရတနပဗန္ဓုဖြစ်သောသံဝဏ္ဏနာဝိသေသ
သည်လည်း မိမိကို နာယူကုန်သော သူတို့၏ ကာမရာဂ စသည်လျှင်
အကြောင်းရှိသော ကိုယ်စိတ်၏ ပူပန်ခြင်းကို ငြိမ်းစေတတ်သောကြောင့်
၎င်း၊

“ ဟာယတိ အညာဏာဒီနံ ဟာရံ အပဂမံ ကရေတိ
အာစိက္ခတိတိ ဝါ ဟာရော” -

ဟူသောဝစနတ္ထနှင့်အညီ-အညာဏ စသည်တို့၏ ကင်းခြင်းကိုပြုတတ်
အညာဏ စသည်တို့၏ ကင်းခြင်းကို ကြားတတ်သောကြောင့်၎င်း၊

“သောတူနံ မနံ ဟရတိတိ မနောဟရော၊ သောတူနံ မနံ
ရမေတိတိ မနောရမော။ မနောဟရော စသော မနောရမော စာ
တိ ဝါ ဟာရော” -

ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- နာကုန်သောသူတို့၏ စိတ်ကို ဆောင်တတ်
နာကုန်သောသူတို့၏စိတ်ကို မွေ့လျော်စေတတ်သောကြောင့် လည်း
ကောင်း “ဟာရ” မည်၏။

၂-ဟာရအပြား

၂-ဟာရအပြား

ဤ ဟာရ မည်သော သံဝဏ္ဏနာဝိသေသသည်ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော သာမညလက္ခဏာအားဖြင့် တပါးသာ။ ဝိသေသလက္ခဏာအားဖြင့်ကား-

“ဒေသာနာဝိစယော။ပ။ သမာရောပနော သောဠသော”
ဟူသော ဂါထာနှင့်အညီ-

- ၁- ဒေသနာဟာရ
- ၂- ဝိစယဟာရ
- ၃- ယုတ္တိဟာရ
- ၄- ပဒဋ္ဌာနဟာရ
- ၅- လက္ခဏဟာရ
- ၆- စတုဗျူဟဟာရ
- ၇- အာဝတ္တဟာရ
- ၈- ဝိဘတ္တိဟာရ
- ၉- ပရိဝတ္တနဟာရ
- ၁၀- ဝေဝစနဟာရ
- ၁၁- ပညတ္တိဟာရ
- ၁၂- သြတရဏဟာရ
- ၁၃- သောဓနဟာရ
- ၁၄- အဓိဋ္ဌာနဟာရ
- ၁၅- ပရိက္ခာရဟာရ
- ၁၆- သမာရောပနဟာရ-

အားဖြင့် တဆယ့်ခြောက်ပါး အပြားရှိ၏။

၁-ဒေသနာဟာရ

ထို တဆယ့်ခြောက်ပါးတို့တွင်-

“တတ္ထ ကတမော ဒေသနာဟာရော၊ အဿာဒါ ဒီနဝတာတိဂါတာ အယံ ဒေသနာဟာရော” -
ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ- အဿာဒစသည်ကို ထုတ်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဟာရသည်-

“ဒေသိယတိ သံဝဏ္ဏိယတိ သုတ္တတ္ထော ဧတာယာတိ ဒေသနာ” -

ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် ဒေသနာဟာရ မည်၏။

ထိုဒေသနာဟာရသည်-

“အယံ ဒေသနာဟာရော ကိံ ဒေသယတိ၊ အဿာဒံ အာဒီနဝံ နိဿရဏံ ဖလံ ဥပါယံ အာဏတ္ထိံ” -

ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ- သာယာအပ်သော သုခ သောမနဿဣဋ္ဌာရုံ၊ သာယာကြောင်းဖြစ်သော တဏှာဝိပလ္လာသတည်းဟူသော အဿာဒ။

ဒုက္ခဓေဒနာ ဒုက္ခတာသုံးပါး တေဘူမကသင်္ခါရ တရား တည်းဟူ သော အာဒီနဝ။

ဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ဖြစ်သော အရိယမဂ်၊ ထွက်မြောက် တတ်သော နိဗ္ဗာန် တည်းဟူသော နိဿရဏ။

သုတမယဉာဏ်၊ အတ္ထဝေဒ၊ ဓမ္မဝေဒ၊ စသော ပစ္စုပ္ပန်အကျိုး၊ ဘဝ သမ္ပတ္တိ စသော သံသရာ အကျိုး တည်းဟူသော ဖလ။

အရိယမဂ်၏ ရှေးအဘိုး၌ဖြစ်သော ပဋိပဒါ တည်းဟူသော ဥပါယ၊ ထိုထိုအကျိုးကို ရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဥပါယ။

ဝေနေယျတို့၏ဟိတသုခကို ပြီးစေခြင်းငှာ အာဏာထားခြင်းငှာ ထိုက်တော် မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ “ ဤကဲ့သို့ ကျင့်လေ ” ဟု ခေခိုင်းတိုက် တွန်း စီရင်ခြင်း တည်းဟူသော အာဏတ္တိ အားဖြင့် ခြောက်ပါးသော အနက် တို့ကို ဖွင့်ပြတတ်၏။

ယင်းသို့ ဒေသနာဟာရ မည်သော သဝဏ္ဏနာဝိသေသသည် အဿာဒစသည်ကို ဖွင့်ပြတတ်သော သဘောလက္ခဏာ ရှိငြား သော်လည်း-

“ န တာဝ သုဠ ဝိဘူတံ၊
လက္ခဏေယေဝ ဘာသိတေ။
တသ္မာ ပယောဂ မေတေသံ၊
ဘာသိဿာမိ ယထာဗလံ။ ”

ဟူသော ပရဘာသာနှင့် အညီ- လက္ခဏာကို ဆိုကာမျှဖြင့် လက္ခဏာတဗ္ဗ ဖြစ်သော ပြယုဂ် ဥဒါဟဂုဏ် မထင်ရှားသေးသောကြောင့် ပြယုဂ် ဥဒါဟ ရုဏ်ကို ထုတ်အပ်၏။ ထိုသို့ ထုတ်အပ်သည်တွင် ဤဒေသနာဟာရ မည် သော သဝဏ္ဏနာဝိသေသသည် “ နဝိဓေသုတ္တန္တပရိယေဋ္ဌိ ” ဟူသော ပါဠိနှင့် အညီ- အင်္ဂါကိုးပါး အပြားရှိသော ပိဋကတ်သုံးပုံ၏ အနက်ကို ဖွင့်ပြ ကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် အင်္ဂါကိုးပါး အပြားရှိသော ပိဋကတ် သုံးပုံကို ထုတ်အပ်သော်လည်း “ ဧရောပနိတ ဧကဗိန္ဒု သိန္ဒုဒက ရသဇာနာနာ ” ဥပမာဖြင့် များစွာမပြ အနည်းမျှသောပြယုဂ်ကို ထုတ်အပ်၏။ ယင်းသို့ ထုတ်အပ်သည်တွင်လည်း န စ အာသန္တံ ဝဇ္ဇေတွာ ဒုရဿ ဂဟဏေ ပယော ဇနံ အတ္ထိ ” ဟူသော ပါဠိနှင့် အညီ- အနီးကို ကြည့်၍ အဝေးကို ယူခြင်း၌ အကျိုးမရှိသောကြောင့် “ ဝတ္တိစ္ဆာနုပုဗ္ဗိကာံ သဒ္ဒ ပဋိပတ္တိ ” ဟူသော ပရိဘာ သာနှင့် အညီ- ဝတ္တိစ္ဆာအားဖြင့် “ ယံ လောကော ပူဇေယတေ ” ဟူသော လုတ်ပုဒ်ကို ထုတ်အပ်၏။

ဤ “ ယံ လောကော ပူဇေယတေ ” ဟူသော လုတ်ပုဒ် ဒေသနာ သည် “ သာယံ ဒေသနာ ကိံ ဒေသယတိ စတ္တာရိ သစ္စာနိ ဒုက္ခံ သမုဒယံ နိရောဓံ မဂ္ဂံ ” ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ- ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာတည်းဟူသော သစ္စာလေးပါးကို ဟောကြား

နေတ္တိဟာရတ္တိဒီပနီ

အဘယ်သို့ ဟောကြားသနည်း ဟူမူကား --- ပူဇော်တော်၏ အရဖြစ်သော ပူဇော်သည် အာမိသပူဇော် ဓမ္မပူဇော် ဟူ၍ နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ ထို နှစ်ပါးတို့ တွင် အာမိသပူဇော်သည် ဝိနည်းဒေသနာတော် နည်းအားဖြင့် သင်္ကန်း ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး ဟူသော ပစ္စည်းအားဖြင့် လေးပါး အပြားရှိ၏။ သုတ္တန်ဒေသနာတော် နည်းအားဖြင့် အနွ၊ ပါန၊ ဃရ၊ ဝတ္တ၊ ယာန၊ မာလာ ဝိလေပန သေယျ၊ ဝသထ၊ ပဒီပေယျ ဟူသော ဝတ္ထုဒါနအားဖြင့် ဆယ်ပါး အပြားရှိ၏။ အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်နည်းအားဖြင့် ရူပ၊ သဒ္ဒ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ ဓမ္မ ဟူသော အာရုံအားဖြင့် ခြောက်ပါး အပြားရှိ၏။ ဤသို့ လေးပါး၊ ဆယ်ပါး၊ ခြောက်ပါးသော အာမိသပူဇော်သည် ဒါနမယ မည်၏။

ဓမ္မပူဇော်သည်လည်း သီလမယ၊ ဘာဝနာမယ အားဖြင့် နှစ်ပါး အပြားရှိ၏။ ထို နှစ်ပါးတို့တွင် ပဉ္စသီလ၊ ဒသင်္ဂသီလ၊ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ၊ စာရိတ္တ-ဝါရိတ္တသီလ၊ အာဒိဗြဟ္မစရိယက အဘိသမာစာရိက သီလ စသောအားဖြင့် များစွာသော သီလသည် သီလမယ မည်၏။ ဘာဝ နာမယ သည် ပုဗ္ဗဘာဂပဋိပဒါအစ၊ မဂ်ဖိုလ်အလယ်၊ နိဗ္ဗာန်အဆုံးရှိသော အားဖြင့် များသော အပြားရှိ၏။ ထို ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာမယ၊ အာမိသ ဓမ္မပူဇော် သည် ကုသလတိက် အားဖြင့် ကုသိုလ်၊ အဗျာကတ ဟူ၍ နှစ်ပါး အပြား ရှိ၏။ ဝေဒနာတိက်အားဖြင့် သုခသမ္ပယုတ်၊ ဥပေက္ခာသမ္ပယုတ် ဟူ၍ နှစ်ပါး အပြားရှိ၏။ ဝိပါကတိက်အားဖြင့် ဝိပါကဓမ္မ၊ ဝိပါကဓမ္မဓမ္မ၊ နေဝိပါက နဝိပါကဓမ္မဓမ္မ ဟူ၍ သုံးပါး အပြားရှိ၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် နှစ်ဆယ့် နှစ်ပါးသောတိက်၊ တရားသောဒုတ်တို့၌ ချအပ်၏။ ဘုံအားဖြင့် ကာမဘုံ ရူပဘုံ၊ အရူပဘုံ၊ လောကုတ္တရာဘုံ ဟူ၍ လေးပါးအပြားရှိ၏။ စိတ္တုပ္ပါဒ် အားဖြင့် ကာမ၊ ရူပ၊ အရူပ၊ လောကုတ္တရာစိတ် ဟူ၍ လေးပါးတို့တွင် ပူဇော်သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်သော တေဘူမက တရားသည်-

“ ဒါနံ ဒတွာ သီလသမာဒိယိတွာ ဥပေါသထကမ္မံ
ကတွာ တံ အဿာဒေတိ ”-

အစရှိသော ပါဠိနှင့်အညီ- သာယာအပ်သောကြောင့် အဿာဒ မည်၏။
ထိုကို သာယာတတ်သော တဏှာသည်လည်း အဿာဒမည်၏။

သာယာအပ်, သာယာတတ်သော တရားသည်ပင် သင်္ခါရဒုက္ခ
ဖြစ်၍ အာဒိနဝ မည်၏။

လောကုတ္တရာမဂ်, နိဗ္ဗာန်သည် နိဿရဏ မည်၏။

ဖိုလ်စိတ္တုပ္ပါဒ်သည်လည်းကောင်း, ဒါနမယ စသော တရားသည်
လည်းကောင်း “ ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရိ ” ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ-
မိမိကို စောင့်သောသူကို စောင့်တတ်သောကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်၌ အတ္တာနုဝါဒ
ဘေး, ပရာနုဝါဒဘေး, ဒဏ္ဍာဘေး၊ သံသရာ၌ ဒုဂ္ဂတိဘေးမှ ထွက်ခြင်း
စသော အထောင်မကန် သုတ္တန်ပါဠိတို့ဖြင့် ပြအပ်သော အကျိုးသည်
လည်းကောင်း ဖလ မည်၏။

ထို ဖလကို ရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဒါနမယသည် ဥပါယ
မည်၏။

အတ္တာနုဝါဒဘေး စသည်မှ ကြောက်ကုန်သော သူတို့သည်
ဒါနမယ စသည်ကို ပြုကြကုန်ဟု မဆိုသော်လည်း ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်း
သည် အာဏတ္တိ မည်၏။ ဤသို့ ဒေသနာဟာရ မည်သော သံဝဏ္ဏနာဝိ
သေသသည် အဿာဒစသည်ကို ဖွင့်ပြတတ်၏။

ထို အဿာဒစသည်တို့တွင် “ အာဒိနဝေါ ဖလဉ္စ ဒုက္ခံ ” ဟူသော
ပါဠိနှင့်အညီ- အာဒိနဝသည် လည်းကောင်း, ဖလသည် လည်းကောင်း,
ဒုက္ခသစ္စာမည်၏။ “ အဿာဒေါ သမုဒယော ” ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ
အဿာဒ သည် သမုဒယသစ္စာ မည်၏။ “ နိဿရဏံ နိရောဓော ” ဟူသော
ပါဠိနှင့်အညီ- နိဿရဏသည် နိရောဓသစ္စာ မည်၏။ “ ဥပါယော
အာဏတ္တိစ မဂ္ဂေါ ” ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ ဥပါယသည်လည်းကောင်း,
အာဏတ္တိသည်လည်းကောင်း, မဂ္ဂသစ္စာ မည်၏။ ဤသို့ “ ယံ လောကော
ပူဇယတေ ” ဟူသော သုတ်ပုဒ် ဒေသနာတော်သည် သစ္စာလေးပါးကို
ဟောကြားတတ်၏။

တနည်းကား - လောကော၏ အရဖြစ်သော လောကီခန္ဓာ ငါးပါးသည် “ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ ဒုက္ခံ အရိယသစ္စံ” ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ- ဒုက္ခ သစ္စာ မည်၏။ “တဿ မူလကာရဏဘာဝေန ပုရိမနိပ္ပန္နာ တဏှာ သမုဒယသစ္စံ” ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ- ထိုခန္ဓာငါးပါး၏ အကြောင်းရင်း၏ အဖြစ်ဖြင့် ရှေးဘဝ၌ ဖြစ်ပြီးသော တဏှာသည် သမုဒယသစ္စာ မည်၏။ “ဥဘိန္ဒမ ပဝတ္တိ နိရောဓသစ္စံ” ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ- ဒုက္ခ၊ သမုဒယနှစ်ပါး တို့၏ မဖြစ်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သည် နိရောဓသစ္စာ မည်၏။ “နိရောဓ ပဇာနနပဋိပဒါမဂ္ဂသစ္စံ” ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ နိဗ္ဗာန်ကို သိကြောင်း ဖြစ်သော အကျင့်သည် မဂ္ဂသစ္စာ မည်၏။ ဤသို့ သစ္စာလေးပါးကို ဟော သတည်း။

ထို လေးပါးတို့တွင် သမုဒယဖြင့် အဿဒဖြစ်၏။ ဒုက္ခဖြင့် အာဒိနဝ ဖြစ်၏။ နိရောဓ၊ မဂ္ဂဖြင့် နိဿရဏ ဖြစ်၏။ ဣဒါနိ ဖလ ပဉ္စကသည် ဖလ မည်၏။ ဝါ-ယံ လောကော ပူဇယတေ အစရှိသည်ဖြင့် ပဏာမကို ပြုသော အရှင်မဟာကစ္ဆည်းဆရာ၏ အန္တရာယ်ပျောက်ခြင်း ကျမ်းပြီးခြင်းအကျိုး၊ သူတပါးတို့၏ ပသာဒစသော အကျိုးသည် ဖလမည်၏။ အတိတေ ဟေတဝေါ ပဉ္စ၊ ဣဒါနိ ဟေတုပဉ္စကသည် ဥပါယ မည်၏။ ဝါ - “ယံ လောကော ပူဇယတေ” ဟူသော သဝိညတ္တိက ဝစီဘေဒသဒ္ဒ ဤ အကြောင်းဖြစ်သော စိတ္တုပ္ပါဒ်၊ ယောနိသော မနသိကာရ၊ သဒ္ဓမ္မဿ ဝန၊ စတုစက္ကသမ္ပတ္တိ စသော အကြောင်းသည် ဥပါယ မည်၏။ “အန္တရာယ် ပျောက်ခြင်း စသော အကျိုးကို အလိုရှိကုန်သော သူတို့သည် ငါ့ကဲ့သို့ ရတနတ္ထယပဏာမကို ပြုကြကုန်လတ်သော်” ဟု စေခိုင်း တိုက်တွန်း ခြင်းသည် အာဏတ္တိ မည်၏။ ဝါ - “ခန္ဓာ ဟူသောလောကသည် အနိစ္စ စသည်ဖြင့် မပြတ်နိပ်စက်၏။ ထို့ကြောင့် ခန္ဓာဟူသောလောက၌ ငြီးငွေ့ သဖြင့် ဒါနမယ စသည်ကို ပြုကြလတ်သော်” ဟု စေခိုင်း တိုက်တွန်းခြင်း သည် အာဏတ္တိ မည်၏။ ဤသို့လျှင် “ယံ လောကောပူဇယတေ” ဟူသော ဒေသနာတော်သည် သစ္စာလေးပါးကို ဟော၏။ ထိုသစ္စာ လေးပါးကို ဟောသော ဒေသနာတော်၌ အဿဒစသည်ကို ဖွင့်ပြခြင်းသည် ဒေသနာ ဟာရ မည်၏ ဟုလိုသော်။

တနည်းကား - “ ယံ လောကော ပူဇယတေ ” ဟူသော သဝိညတ္တိက ဝစီဘေသဒ္ဒသည့် ဥပါဒရုပ် ဖြစ်၍ နိဿိတတည်း။ ထိုနိဿိတ၏ နိဿိယနှင့် မကင်းရာသောကြောင့် နိဿိတဖြစ်သော ဝစီဘေသဒ္ဒ၏ မှီရာဖြစ်သော မဟာဘုတ်လေးပါးကို ယူအပ်၏။ ထို မဟာဘုတ် လေးပါးသည် နိဿယတည်း။ ထို နိဿယ၏လည်း နိဿိတနှင့် မကင်းရာသောကြောင့် နိဿိတဖြစ်သော ဝစီဘေသဒ္ဒမှ ကြွင်းသော စိတ္တဇပါဒါရုပ်ကို ယူအပ်၏။ ထို ရုပ်အပေါင်းသည် ရူပက္ခန္ဓာ မည်၏။ ထို ရူပက္ခန္ဓာကား အကျိုးတည်း။ အကျိုး၏လည်း အကြောင်းနှင့် မကင်းရာသောကြောင့် အကြောင်းဖြစ်သော ကစ္ဆည်းဆ ရာ၏ မဟာကြိယာ ဉာဏသမ္ပယုတ် စိတ္တုပ္ပါဒ်ကို ယူအပ်၏။ ထိုတွင် ဝေဒနာ သည် ဝေဒနာက္ခန္ဓာ မည်၏။ သညာသည် သညာက္ခန္ဓာ မည်၏။ ဝေဒနာ သညာမှ ကြွင်းသော စေတသိက် ဧကတိံသသည် သင်္ခါရက္ခန္ဓာ မည်၏။ မဟာကြိယာဉာဏ သမ္ပယုတ် စိတ်သည် ဝိညာဏက္ခန္ဓာ မည်၏။ ထိုခန္ဓာငါးပါးသည် ဒုက္ခသစ္စာ မည်၏။ ဤ ဒုက္ခသစ္စာကား အကျိုးတည်း။ အကျိုး၏လည်း အကြောင်း နှင့် မကင်းရာသောကြောင့် အကြောင်းဖြစ် သော သမုဒယသစ္စာကို ယူအပ် ၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် ဒုက္ခ သစ္စာကား ပရိညေယျတည်း။ သမုဒယသစ္စာ ကား ပဟာတဗ္ဗတည်း။ ထို ပရိညေယျ၊ ပဟာတဗ္ဗ နှစ်ပါးတို့၏လည်း ပရိဇာနန၊ ပဟာယကနှင့် မကင်းရာသော ကြောင့် ပရိဇာနန၊ ပဟာယက ဖြစ်သော ပဂ္ဂသစ္စာ ကိုယူအပ်၏။ ဤ မဂ္ဂသစ္စာကား အာရမ္မဏိကတည်း။ အာရမ္မဏိက၏ လည်း အာရုံနှင့် မကင်းရာသောကြောင့် အာရုံဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း ယူအပ်၏။

တနည်းကား- ထိုသစ္စာနှစ်ပါးတို့တွင် ဒုက္ခသစ္စာကား ပဝတ္တိ တည်း။ သမုဒယသစ္စာကား ပဝတ္တကတည်း။ ထိုပဝတ္တိ၊ ပဝတ္တက နှစ်ပါးကို ယူခြင်းကြောင့် နိဝတ္တိဖြစ်သော နိရောဓသစ္စာ၊ နိဝတ္တကဖြစ်သော မဂ္ဂသစ္စာ ကို ယူအပ်၏။

တနည်းကား - ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ နှစ်ပါးကို ယူခြင်း ကြောင့် ထိုသစ္စာနှစ်ပါး၏ ချုပ်ရာဖြစ်သော နိရောဓသစ္စာကို ယူအပ်၏။

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

ထို နိရောဓသစ္စာကား အာရုံတည်း။ အာရုံ၏လည်း အာရမ္မဏိက နှင့် မကင်းရာသောကြောင့် အာရမ္မဏိကဖြစ်သော မဂ္ဂသစ္စာကို ယူအပ်၏။ ဤသို့ သစ္စာလေးပါး ဖြစ်သတည်း။

ထိုတွင် သမုဒယသစ္စာသည် အဿဒမည်၏။ ဒုက္ခသည် အာဒီနဝ မည်၏။ နိရောဓ၊ မဂ္ဂနှစ်ပါးသည် ဧကသေသနည်း၊ သာမည နိဒ္ဒေသနည်း အားဖြင့် နိဿရဏ မည်၏။ “ယံ လောကော ပူဇယေတေ” စသည်ဖြင့် ဤနေတ္တိကျမ်းကို စီရင်ခြင်းကြောင့် သောတုဇနတို့၏ သင်ကြားလေ့ကျက် ဆောင်ရွက်ဆွေးနွေးမေးမြန်း လျှောက်ထား မှတ်သားခြင်းဖြင့် ဟာရနယ စသော ကျမ်း၏ အနက်ကို သရုပ်လက္ခဏာ စသောအားဖြင့် မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်တိုင်း သိ၏။ ထိုသို့ သိသဖြင့် ပဋိပတ္တိနည်းကို သိ၏။ ထိုသို့ သိသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား မြစ်တော်မူသည်ကို ကြည့်၍ ခွင့်ပြုတော်မူတိုင်း သာကျင့်၏။ ထို့ကြောင့် ပရိသုဒ္ဓသီလ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်သဖြင့် ပါမောဇ္ဇ၊ ပီတိ၊ ပဿဒ္ဓိ၊ သုခ၊ သမာဓိ၊ ယထာဘူတဉာဏ်၊ နိဗ္ဗိဒါ၊ ဝိရာဂ၊ ဝိမုတ္တိ၊ ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန၊ အနုပါဒါပရိနိဗ္ဗာန် တိုင်အောင် အဆက်ဆက်သော အကျိုးသည် ဖလမည်၏။ ဤကျမ်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော သတိ၊ ဝီရိယ၊ အဓိဓာက္ခ ပြဋ္ဌာန်းသော မဟာကြိယာ ဉာဏသမ္ပယုတ် စိတ္တုပ္ပါဒ်၊ ယောနိ သောမနသိကာရ၊ သဒ္ဓမ္မဿဝန၊ စတုစက္ကသမ္ပတ္တိ၊ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလ ပတ်လုံး ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူအပ်သော ပုညဉာဏသမ္ဘာရသည် ဥပါယ မည်၏။ ဤကျမ်းကို သင်ခြင်း စသည်ဖြင့် ဟာရ နယ စသော ကျမ်း၏ အနက်ကို သိခြင်းအစ အနုပါဒါပရိနိဗ္ဗာန် အဆုံးရှိသော အကျိုးကို ပြီးစေတတ်သောကြောင့် “ထို အကျိုးကို အလိုရှိကုန်သော သူတို့သည် ဤကျမ်းကို သင်ကြား လေ့ကျက် ဆောင်ရွက်ဆွေးနွေး မေးမြန်း လျှောက် ထား မှတ်သားကြကုန်” ဟု စေခိုင်းတိုက်တွန်းခြင်းသည် အာဏတ္တိ မည်၏။ ဤသို့လျှင် အဿာဒစသည်ကို ဖွင့်ပြခြင်းသည် ဒေသနာ ဟာရ မည်၏။ ဟူလိုသော်။

(နောက်နည်းကား များစွာသော ဆရာတို့ ဆိုရိုး ဖြစ်သော်လည်း ဆင်ခြင်အပ်၏။)

၂-ဝိစယဟာရ

ဝိစယဟာရ ဟူသော်ကား “ဝိစိနာတိ ဧတေန ပဒပဉ္စဒယောတိ ဝိစယော’ ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့် အညီ- ပဒ, ပုစ္ဆာ, ဝိသဇ္ဇနာ, ပုဗ္ဗာပရ, အနဂီတိ, အဿဒ, အာဒိနဝ, နိဿရဏ, ဖလ, ဥပါယ, အာဏတ္တိအားဖြင့် တဆယ့် တစ်ပါးသော အနက်ကို စိစစ်ကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဝိစယဟာရ မည်၏။ ထို တဆယ့်တပါးတို့တွင်-

၁-ပဒဝိစယ ဟူသော်ကား

ဤ “ယံ လောကော ပူဇယတေ ” ဌိ ယံ-ဟူသော ပုဒ်သည် “သပ္ပတိ သောတဝိညာဏာရမ္မဏဘာဝံ ဂစ္ဆတိတိ သဒ္ဓေါ ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့် အညီ- သောတဝိညာဏ်၏ အာရုံအဖြစ်သို့ ရောက်တတ်သော ကြောင့် သဒ္ဓ မည်၏။ စိတ္တဇ, ဥတုဇ နှစ်ပါးတွင် စိတ္တဇ မည်၏။ စိတ္တဇ, စိတ္တပစ္စယ နှစ်ပါးတွင် ဥပ္ပါဒဉာဏ်၌ စိတ္တဇ, ဌိတိဉာဏ်၌ စိတ္တပစ္စယ မည်၏။ ကုံသလာကုသလာ ဗျာကတ စိတ္တဇတွင် အဗျာကတစိတ္တဇ မည်၏။ ဝိပါက ကြိယာဗျာကတစိတ္တဇတွင် ကြိယာဗျာကတစိတ္တဇ မည်၏။ ကာမ ရူပါရူပ ကြိယာဗျာကတစိတ္တဇတွင် ကာမ ကြိယာဗျာကတ စိတ္တဇ မည်၏။ သဟိတ်, အဟိတ်တွင် သဟိတ်ကာမ ကြိယာဗျာကတ မည်၏။ သောမနဿ, ဥပေက္ခာတွင် သောမနဿသဟဂုတ်။ ဉာဏသမ္ပယုတ် ဝိပွယုတ်တွင် ဉာဏသမ္ပယုတ်။ အသင်္ခါရိက, သသင်္ခါရိကတွင် အသင်္ခါရိက စိတ္တဇ မည်၏။ မာဂဓ, သက္ကဋ စသည်တွင် မာဂဓ။ အရိယာန ရိယတွင် အရိယ။ သဘာဝါ သဘာဝ နိရုတ္တိတွင် သဘာဝနိရုတ္တိ။ ဆန္ဒာဆန္ဒ နိရုတ္တိတွင် ဆန္ဒနိရုတ္တိ။ သကာသက နိရုတ္တိတွင် သကနိရုတ္တိ။ မူလာမူလ ဘာသာတွင် မူလဘာသာ။ အာဒိကပ္ပိကာ နာဒိကပ္ပိကတွင် အာဒိကပ္ပိက။ ဗြဟ္မာဗြဟ္မဘာသာတွင် ဗြဟ္မဘာသာ။ သုတာလာပါသုတာလာပတွင် အသုတာလာပ။ ပရမတ္ထ, ပတ္တိညတွင် ပဌမ ဒုတိယ ဝိထိအာရုံကား ပရမတ္ထ။ တတိယ ဝိထိအာရုံကား ပညတ္တိ။ နိစ္စာနိစ္စာတွင် ပရမတ္ထကား အနိစ္စ၊ ပညတ္တိ ကား နိစ္စ။ တဇောပါဒါပညပ်တွင် တဇပညပ်။ သဟမူ, သန္တတိ ပညပ်တွင်

နှစ်ပါးစုံ ပညပ်။ သဒ္ဒပညပ်၊ နာမပညပ်တွင် မနာသာဝတ္ထာပိတ အခိုက်၌ သဒ္ဒပညပ်၊ တတိယ ဝိထိအာရုံအခိုက်၌ နာမပညတ္တိ မည်၏။ အနတ္တ၊ ရုဋ်တွင် ရုဋ်။ ပသိဒ္ဓ၊ ဥပစာရတွင် ပသိဒ္ဓရုဋ် မည်၏။ ဝါကျတ္တာနုလော မပညတ္တပသိဒ္ဓ၊ တဗ္ဗိရဟ ပသိဒ္ဓတွင် တဗ္ဗိရဟ ပသိဒ္ဓရုဋ် မည်၏။ နိပ္ပ နှာ နိပ္ပန္နတွင် အနိပ္ပန္နသဒ္ဓါ မည်၏။

ဆောင်ပုဒ်

စိတ်ကြောင့်ဖြစ်ထ၊ ပစ္စယနှင့်၊ ဗျာကတကြိယာ၊ ကာမဒိက၊
မာဂဓရိယာ၊ သဘာဝ ဆန္ဒ၊ သက မူလာ၊ အာဒိ ကပ္ပ၊ ဗြဟ္မ
သုတာ၊ ပရမာ ပညတ္တိ၊ မြဲဘိ နိစ္စာ၊ ဥပါဒါ သန္တ၊ သဒ္ဓနာမာ၊
ရုဋ္ဌာ ပသိဒ္ဓ၊ ဝိဟရ၊ မည်ရ အနိပ္ပန်။

ဤ ယံ - သဒ္ဓါသည် “ ပဇ္ဇတေ ဉာယတေ အတ္ထော ဧတေနာတိ ပဒံ ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ - အနက်ကို သိကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် ပုဒ်မည်၏။ ထိုပုဒ်သည်လည်း ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော သာမည လက္ခဏာအား ဖြင့် တပါးသာ၊ ဝိသေသ လက္ခဏာကိုစွဲ၍ ခွဲသည်ရှိသော်ကား သျာဒုန္တ၊ တျာဒုန္တ ပုဒ်အားဖြင့် နှစ်ပါး အပြားရှိ၏။ ထို နှစ်ပါးတို့တွင် သိ-အစ ရှိသော နာမ်ဝိဘတ် အဆုံးရှိသောကြောင့် သျာဒုန္တပုဒ် မည်၏။ ပဌမန္တ စသောအားဖြင့် ခုနှစ်ပါးတို့တွင် ဒုတိယန္တပုဒ် မည်၏။ ကမ္မတ္တဒုတိယာ စသော ဆယ်ပါးတို့တွင် ကမ္မတ္တိ ဒုတိယန္တပုဒ် မည်၏။ ဧကဝစန ဗဟုဝ စန ဒုတိယန္တနှစ်ပါးတို့တွင် ဧကဝစ အဆုံးရှိသောကြောင့် ဧကဝစန ဒုတိယန္တ ပုဒ် မည်၏။ စယာသိတပုဒ် အင်္ဂါသိတပုဒ် နှစ်ပါးတို့တွင် အပေါင်းကိုမှီ၍ ဧကဝစ အဆုံးရှိသောကြောင့် စယာသိတပုဒ် မည်၏။ ဒဗ္ဗ ဂုဏ ကြိယာ စယာသိတ အားဖြင့် သုံးပါးတို့တွင် အနိယမသာမညာကာရ ဟောဂုဏ်ကို စွဲ၍ ဧကဝစအဆုံးရှိသောကြောင့် ဂုဏစယာသိတပုဒ် မည်၏။ နာမ် အာချာတ်၊ နိပါတ်၊ ဥပသာရ အားဖြင့် လေးပါးတို့တွင် “ အတ္ထေ နိမတိတိ နာမံ ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ - အနက်၌ ညွတ်တတ် သောကြောင့်

နာမ်ပုဒ် မည်၏။ နာမနာမ်၊ သဗ္ဗနာမ်၊ သမာသ်နာမ်၊ တဒ္ဓိတ်နာမ်၊ ကိတ်နာမ် အားဖြင့် ငါးပါးတို့တွင် “သဗ္ဗေသံ နာမံ သဗ္ဗနာမံ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့် အညီ - လိင်သုံးပါးတို့၏ နာမ်ဖြစ်သောကြောင့် သဗ္ဗနာမ် မည်၏။

“ပယောဂဝန္တဝစနံ၊
ဂုဏပုစ္ဆာပမာဏိကံ။
သဗ္ဗသဗ္ဗံ ဒိသာ ဝတ္ထာ၊
သင်္ချာကလန္တိ ဒသဓာ။”

ဟူ၍ မိန့်အပ်သော သဗ္ဗနာမ် ဆယ်ပါးတို့တွင် ယှဉ်ဘက်အားဖြင့် အနက် သာမညကို ဟောသောကြောင့် ပယောဂဝန္တ သဗ္ဗနာမ် မည်၏။ အနိယမ၊ နိယမဝါစက စသော ပယောဂဝန္တ သဗ္ဗနာမ်တို့တွင် အနိယမဝါစက ပယောဂဝန္တ သဗ္ဗနာမ် မည်၏။ ဒဗ္ဗပယောဂဝန္တ၊ ဂုဏ၊ ကြိယာ၊ နာမ၊ ဇာတိ ပယောဂဝန္တ သဗ္ဗနာမ်အားဖြင့် ငါးပါးတို့တွင် ဗုဒ္ဓဝါစက ပုဒ်နှင့် ယှဉ်သောကြောင့် ဒဗ္ဗပယောဂဝန္တ သဗ္ဗနာမ် မည်၏။ ဒြစ်အများတွင် ဘုရားဒြစ်ကို ဟောသောပုဒ်နှင့် ယှဉ်သောကြောင့် ဗုဒ္ဓဒဗ္ဗဝါစက ပယောဂ ဝန္တ သဗ္ဗနာမ် မည်၏။ ဗုဒ္ဓဒဗ္ဗဝါစက ပုဒ်အများတွင် ဘုရားဒြစ်တည်း ဟူသော အနက်ကို ဟောသော နရဝရ်-ပုဒ်နှင့် ယှဉ်သောကြောင့် ဒဗ္ဗပယောဂဝန္တ သဗ္ဗနာမ် မည်၏။ ဧကက္ခရပုဒ်၊ အနေကက္ခရပုဒ်၊ အနေ ကပဒပုဒ် အားဖြင့် သုံးပါးတို့တွင် တလုံးတည်းသော အက္ခရာရှိသော ကြောင့် ဝါ-တလုံးတည်းသော အက္ခရာဖြင့် အနက်ကို ဟောစွမ်းနိုင်သော ကြောင့် ဧကက္ခရပုဒ် မည်၏။ သုဒ္ဓသရေကက္ခရ၊ သရန္တေကက္ခရ၊ ဗျဉ္ဇ နန္တေကက္ခရ အားဖြင့် သုံးပါးတို့တွင် နိဂ္ဂဟိတ်အဆုံးရှိသောကြောင့် ဗျဉ္ဇနန္တေကက္ခရ ပုဒ်မည်၏။ သရာဒိ၊ သရမဇ္ဈသရန္တအားဖြင့် သုံးပါးတို့တွင် သရအလယ်ရှိသောကြောင့် သရမဇ္ဈပုဒ်မည်၏။

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

ဆောင်ပုဒ်

ပုဒ်သျှာဒျန္တာ၊ ဒုတိယာဧက၊ စယဂုဏာ၊ သဗ္ဗာပယောဂ၊
 အနိယမာ၊ ဒဗ္ဗာဗုဒ္ဓ၊ နရဝရေ၊ ဧကက္ခရာ၊ ဗျဉ္ဇနန္တာ၊ သရာမဇ္ဈ၊
 ဤသို့စ၍၊ ပဒစိစစ်ရာသတည်း။

လောကော-သဒ္ဓါသည် ပဇ္ဇတေ စသော ဝစနတ္ထကြောင့် သျှာဒျန္တ
 ပုဒ်မည်၏။ ပဌမန္တ စသော ခုနစ်ပါးတို့တွင် ပဌမန္တပုဒ်။ ဧကဝစ်န၊ ဗဟု
 ဝစန ပဌမန္တ နှစ်ပါးတို့တွင် ဧကဝစန ပဌမန္တ မည်၏။ လင်္ဂိတ္ထ ပဌမာ
 စသော တဆယ့်တပါးတို့တွင် လင်္ဂိတ္ထပဌမာ မည်၏။ သုဒ္ဓလင်္ဂိတ္ထ၊ သံသဋ္ဌ
 လင်္ဂိတ္ထ နှစ်ပါးတို့တွင် ဝါစ္စနှင့် ရောသောကြောင့် သံသဋ္ဌလင်္ဂိတ္ထ မည်၏။
 ကတွတ္ထသံသဋ္ဌ စသော ဝါစ္စအားဖြင့် ရှစ်ပါးတို့တွင် ကတ္တားနှင့် ရောသော
 ကြောင့် ကတွတ္ထသံသဋ္ဌလင်္ဂိတ္ထ မည်၏။ စယာသိတ အင်္ဂါတိတ နှစ်ပါးတို့
 တွင် အပေါင်းကို စွဲ၍ ဧကဝုစ် အဆုံးရှိသောကြောင့် စယာသိတပုဒ် မည်၏။
 ဒဗ္ဗ၊ ဂုဏ၊ ကြိယာ၊ စယာသိတ သုံးပါးတို့တွင် ဒြပ်ကိုစွဲ၍ ဧကဝုစ် အဆုံးရှိ
 သောကြောင့် ဒဗ္ဗစယာသိတမည်၏။ ဒဗ္ဗ၊ ဂုဏ၊ ကြိယာ၊ နာမ၊ ဇာတိ
 စယာသိတ အားဖြင့် ငါးပါးတို့တွင် ဇာတ်ကိုစွဲ၍ ဧကဝုစ် အဆုံးရှိသော
 ကြောင့် ဇာတိ စယာသိတ မည်၏။ ဧကက္ခရာ၊ အနေကက္ခရာ၊ အနေကပဒ
 အားဖြင့် သုံးပါး တို့တွင် များသော အက္ခရာရှိသောကြောင့် အနေကက္ခရာပုဒ်
 မည်၏။ သရန္တ၊ ဗျဉ္ဇနန္တ အနေကက္ခရာ နှစ်ပါးတို့တွင် သရန္တ၊ နေကက္ခရာပုဒ်
 မည်၏။ သရာဒိ စသည်တွင်လည်း သရန္တာနေကက္ခရာပုဒ် မည်၏။ သလင်္ဂိ၊
 အလင်္ဂိ နှစ်ပါးတို့တွင် သလင်္ဂိပုဒ် မည်၏။ ဣတ္ထိ၊ ပုမ၊ နပုံသက
 သုံးပါးတို့တွင် ပုလ္လိင်္ဂိပုဒ် မည်၏။ နာမ်၊ အာချာတ်၊ နိပါတ်၊ ဥပသာရ
 အားဖြင့် လေးပါး တို့တွင် “ အတွေ့ နမတိ ” ပ။ နာမ်ပုဒ် မည်၏။ ကိရိယာ
 နာမ် စသော လေးပါးတို့တွင် ဇာတ်ကို အကြောင်းပဝတ္တ နိမိတ်ပြု၍ ဒြပ်ကို
 ဟောသောကြောင့် ဇာတိနာမ် မည်၏။ သာမည နာမ် စသော လေးပါး
 တို့တွင် ဇာတ်ကိုစွဲ၍ ဖြစ်သောကြောင့် သာမညနာမ် မည်၏။
 အာဝတ္တိကနာမ် စသော လေးပါးတို့တွင် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်၊ ဝိပါက်၏

တည်ရာဟူသော အကြောင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်သောကြောင့် နေမိတ္တကနာမ်
မည်၏။ နာမ နာမ် စသော အားဖြင့် ငါးပါးတို့တွင် ပုလ္လိင်တည်း ဟူသော
လိင်ဝိသေသနှင့် ယှဉ်၍ လောကတည်း ဟူသော အနက်ဝိသေသကို ဟော
သောကြောင့် နာမနာမ် မည်၏။ ထိုနာမနာမ်သည် သုဒ္ဓနာမ် မည်၏။
ထိုသုဒ္ဓနာမ်သည်လည်း ရုဠိသုဒ္ဓနာမ် စသော လေးပါးတို့တွင် ဓာတ်နှင့်
ပစ္စည်းချဉ်း၍ ကိတ်ပြီးလသော် တည်ရာဟူသော ဝါကျအနက် အတွင်း
ငုပ်သောကြောင့် ကိတ်သုဒ္ဓနာမ် မည်၏။ ထိုကိတ်သည်လည်း ကိတကိတ်၊
ကိစ္စကိတ်အားဖြင့် နှစ်ပါးတို့တွင် ကိတ်ပစ္စည်း အဆုံးရှိသောကြောင့်
ကိတကိတ် မည်၏။ ကတ္တုသျာဓနကိတကိတ် စသော အားဖြင့် ခုနစ်ပါး
တို့တွင် အဓိကရဏသဓနကိတကိတ် မည်၏။ သာမူဟိကနာမ် စသော
ခြောက်ပါးတို့တွင် အပေါင်းကိုစွဲ၍ ဖြစ်သောကြောင့် သာမူဟိကနာမ်
မည်၏။ နိပ္ပန္နာ နိပ္ပန္န အားဖြင့် နှစ်ပါးတို့တွင် နပ္ပန္န မည်၏။ သံမာသံ၊
တဒ္ဓိတ် ကိတ် အားဖြင့်သုံးပါး တို့တွင် ကိတနိပ္ပန္န မည်၏။ အန္တတ္တနာမ်၊ ရုဠိ
နာမ် နှစ်ပါးတို့တွင် ဝါကျအနက်သို့ အစဉ်လိုက်သော ကြောင့် အန္တတ္တနာမ်
မည်၏။ ဝါ- ဝါကျအနက် အားလျော်သော လောက တစ်ပါးရှိလျက်
သတ္တလောက၌သာ အထင်အားဖြင့် ဆိုအပ်သောကြောင့် ရုဠိနာမ် မည်၏။
အတွင်၊ အတင်၊ အထင် သုံးပါးတို့တွင် အထင်ရုဠိနာမ် မည်၏။ မနောဂဏ
ပရိယာပန္န၊ မနောဂဏာဒိပရိယာပန္န၊ အမနောဂဏ ပရိယာပန္န အားဖြင့်
သုံးပါးတို့တွင် နာ-ဝိဘတ်နှောင်းရာ၌ သာ-အဆုံးရှိ ခြင်း စသော
လက္ခဏာနှင့်မယှဉ်သောကြောင့် အမနောဂဏ ပရိယာပန္န မည်၏။
အမနောဂိုဏ်း တဆယ့်တပါးတို့တွင် သော-ဟူသော သုတ်ဖြင့် သိ-
ဝိဘတ်ကို ဩ-ပြု၍ ပြီးသောကြောင့် ပုရိသာဒိဂဏ ပရိယာပန္န မည်၏။

ဆောင်ပုဒ်

ပုဒ်သျာဒုန္တာ၊ ပဌမာဇက၊ လိင်္ဂံသံသဋ္ဌိ၊ ကတွတ်စယာ၊ ဒဗ္ဗာ
ဇာတျ၊ နေကသရန္တာ၊ လိင်္ဂါပုမံ နာမ်ဇာတ်ဇာတိ၊ နိမိတ်နာမ
နာမ်၊ သုဒ္ဓကိတ၊ ဓိကရဏာ၊ သာမူဟိက၊ နိပ္ပန္နနှင့်၊ န္တတ္တရုဠော၊
အမနောတွင်၊ ဂဏောပုရိသာဒိတည်း။

ပူဇေတေ - သဒ္ဓါသည် ပဇ္ဇတေ စသော ဝစနတ္ထကြောင့် ပုဒ် မည်၏။ တျာဒုန္တပုဒ် မည်၏။ စယာသိတ၊ အင်္ဂါသိတ နှစ်ပါးတို့တွင် အပေါင်းကိုစွဲ၍ ဧကဝုဓ် အဆုံးရှိသောကြောင့် စယာသိတပုဒ် မည်၏။ ဒဗ္ဗ၊ ဂုဏ၊ ကြိယာစယာသိတ အားဖြင့် သုံးပါးတို့တွင် ကြိယာကိုစွဲ၍ ဖြစ်သောကြောင့် ကြိယာစယာသိတပုဒ် မည်၏။ ဧကက္ခရာ စသော သုံးပါး တို့တွင် များစွာသော အက္ခရာ ရှိသောကြောင့် အဓိကက္ခရာပုဒ် မည်၏။ နာမ်၊ အာချာတ်၊ နိပါတ်၊ ဥပသာရ အားဖြင့် လေးပါးတို့တွင် ကြိယာကို ဟောသောကြောင့် အာချာတ်ပုဒ် မည်၏။ ဝတ္တမာန် စသော ဝိဘတ် ရှစ်သွယ် တို့တွင် ဝတ္တမာန် အဆုံးရှိသောကြောင့် ဝတ္တမာန်ပုဒ် မည်၏။ ပရဿပုဒ်၊ အတ္တဇောပုဒ် နှစ်ပါးတို့တွင် အတ္တဇောပုဒ် အဆုံးရှိသောကြောင့် အတ္တဇော ပဒန္တပုဒ် မည်၏။ ပဌမပုရိသ် စသော သုံးပါးတို့တွင် ပဌမပုရိသန္တပုဒ် မည်၏။ နာမယောဂ စသော သုံးပါးတို့တွင် နာမယောဂ မည်၏။ ပယုဇ္ဇ မာနနာမ်၊ အပယုဇ္ဇမာနနာမ် အားဖြင့် နှစ်ပါးတို့တွင် လောကော ဟူသော ပုဒ်နှင့် ယှဉ်သောကြောင့် ပယုဇ္ဇမာနနာမ် မည်၏။ ဧကဝစနန္တ၊ ဗဟုဝစနန္တ နှစ်ပါးတို့တွင် ဧကဝုဓ် အဆုံးရှိသောကြောင့် ဧကဝစနန္တပုဒ် မည်၏။ ကတ္တု ဝါစက စသော သုံးပါးတို့တွင် ကတ္တာကို ဟောသောကြောင့် ကတ္တုဝါစက ပုဒ် မည်၏။ သဗ္ဗဓာတုက၊ အသဗ္ဗဓာတုက နှစ်ပါးတို့တွင် သဗ္ဗဓာတုကပုဒ် မည်၏။ သဗ္ဗဓာတ်လေးပါးတို့တွင် ဝတ္တမာန် ဝိဘတ်အဆုံးရှိသော ပုဒ် မည်၏။ သဝိကရဏ၊ အဝိကရဏ နှစ်ပါးတို့တွင် ဝိကရဏပစ္စည်း ရှိသော ကြောင့် သဝိကရဏပုဒ် မည်၏။ ဝိကရဏပစ္စည်းသက်ရာ ဘူဝါဒိဂိုဏ်း စသောအားဖြင့် ရှစ်ပါးတို့တွင် စုရာဒိဂဏပရိယာပနပုဒ် မည်၏။ ဧကဂဏိက စသော ပုဒ်လေးပါးတို့တွင် ဒွိဂဏိကပုဒ် မည်၏။ ဒွိဂဏိကပုဒ် တဆယ့်တပါးတို့တွင် ဒိဝါဒိ စုရာဒိ ဒွိဂဏိကပုဒ် မည်၏။ သကာရိတ၊ အကာရိတ၊ နှစ်ပါးတို့တွင် ကာရိတ်ပစ္စည်းရှိသောကြောင့် သကာရိတပုဒ် မည်၏။ ဧကာနေက ကာရိတပုဒ်တို့တွင် ဧကကာရိတပုဒ် မည်၏။ ဧကန္တကာရိတ်၊ ကာရိတာဒေသကာရိတ် အားဖြင့် နှစ်ပါးတို့တွင် ကာရိတ်ကို ကဲ့သို့ ငဲ့သောကြောင့် ကာရိတာဒေသ ကာရိတ်မည်၏။ သဝုဒ္ဓိက၊ အဝုဒ္ဓိက နှစ်ပါးတို့တွင်ဝုဒ္ဓိမပြုသောကြောင့် အဝုဒ္ဓိကကာရိတ် မည်၏။

ပစ္စုပ္ပန်ကာလ စသော သုံးပါးတို့တွင် ပစ္စုပ္ပန်ကာလနှင့် ယှဉ်သောကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်ကာလိကပုဒ် မည်၏။ ဧက၊ ဒွိ၊ တိ ကာလိက ဝိဘတုန္တ ပုဒ်အားဖြင့် သုံးပါးတို့တွင် ဧကကာလိကဝိဘတုန္တပုဒ် မည်၏။ သဂမာ နဂမ ဝိဘတုန္တ ပုဒ်အားဖြင့် နှစ်ပါးတို့တွင် နဂမဝိဘတုန္တပုဒ် မည်၏။ သလိင်၊ အလိင် နှစ်ပါးတို့တွင် လိင်ကြောင့် ရုပ် အထူးမရှိသောကြောင့် အလိင်မည်၏။ သပုဗ္ဗက၊ အပုဗ္ဗက နှစ်ပါးတို့တွင် အပုဗ္ဗက မည်၏။ သုပပဒ၊ အနုပပဒ နှစ်ပါးတို့တွင် အနုပပဒပုဒ်မည်၏။ သောပသဂ္ဂ၊ နောပသဂ္ဂ နှစ်ပါးတို့တွင် နောပသဂ္ဂပုဒ် မည်၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ပုဒ်ကို စိစစ်ခြင်း သည် ပဒဝိစယ မည်၏ ဟူလိုသော်။

ဆောင်ပုဒ်

တျာဒိစယာ၊ ကြိယာနေက၊ သရန္တချာတာ၊ ဝတ္တမာနတ္တနော၊
 ပဌမောနာမ၊ ပယုဇ္ဇဧကဝုဓ်၊ ကတ္တုဗ္ဗာစက၊ သဗ္ဗမာတွန်၊ ဝတ္တ
 မာန်တိ၊ သဝိကရဏာ၊ စုရာဒိက၊ ဒွိဂဏတွင်၊ ဒိဝစုရာ၊ သကာ
 ရိတေ၊ ဧကာဒေသ၊ အဝုဒ္ဓိမှန်၊ ပစ္စုန်ဧက၊ နဂမနှင့်၊ အလိင်
 ပုဗ္ဗ၊ နုပပဒေါ၊ နောပသဂ္ဂ၊ ဤသို့စ၍၊ ပဒစိစစ်ရာသတည်း။

၂-ပုစ္ဆာဝိစယ ဟူသော်ကား-

“ယတ္ထ ယတ္ထ ပဒေသေဝ၊
 ဒိဋ္ဌေ ဝိသဇ္ဇနေ သတိ။
 တတ္ထ တတ္ထုဒ္ဓရိတဗ္ဗာ၊
 ပုစ္ဆာ တာဝ ဝိဘာဝိနာ။”

ဟူသော ပရိဘာသာ “အဖြေမြင်လျှင်၊ အတင်ထုတ်မြဲ၊ မလွဲတံထွာ ဓမ္မတာ”
 ဟူသော ပရိဘာသာနှင့်အညီ- အဖြေကိုမြင်၍ အတင်ကို “ယံ လောကော
 ပုဇေယတေတိ ကိမတ္ထမိဒမုစ္စတေ ” ဟု ထုတ်အပ်၏။

ထိုပါဠိ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား- အရှင်မဟာကစ္ဆာဗညားဆရာ ဆရာကား အဘယ်ငှာ၊ အဘယ်အကျိုးငှာ၊ အဘယ်အကျိုးရှိ၍၊ အဘယ်အကျိုးရှိသောကြောင့် ဤ “ ယံ လောကော ပူဇယတေ ” ဟူသော ပုဒ်ကို ဆိုအပ်သနည်း ဟူလိုသော်။

ထိုပုစ္ဆာသည် သိခြင်းငှာ အလိုရှိအပ်သော သာမည လက္ခဏာ အားဖြင့် တပါးသာ၊ ဝိသေသလက္ခဏာအားဖြင့် အဒိဋ္ဌဇောတနာပုစ္ဆာ စသောအားဖြင့် ငါးပါးတို့တွင် မသိမမြင်သည်ကို ပြလို၍ မေးသည်ရှိသော် အဒိဋ္ဌဇောတနာပုစ္ဆာ မည်၏။ သိမြင်သည်ကို ပြလို၍ မေးသည်ရှိသော် ဒိဋ္ဌသံသန္တနာပုစ္ဆာ မည်၏။ ယုံမှားသင်္ကာကို ဖြေဖျောက်လို၍ မေးသည်ရှိသော် ဝိမတိစ္ဆေဒနပုစ္ဆာ မည်၏။ အရှင်မဟာကစ္ဆာဗညားဆရာ၏ အလိုကို စုံစမ်းလို၍ မေးသည်ရှိသော် အနုမတိပုစ္ဆာ မည်၏။ ဖြေလို၍ မေးသည်ရှိသော် ကထေတုကဗျတာပုစ္ဆာ မည်၏။ သတ္တာဓိဋ္ဌာန၊ ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန ပုစ္ဆာအားဖြင့် နှစ်ပါးတို့တွင် နာမပညတ္တိသဒ္ဓါ ဝစီဆောဒသဒ္ဓါလျှင် တည်ရာရှိသောကြောင့် ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန ပုစ္ဆာမည်၏။ ဧကာဓိဋ္ဌာန၊ အနေကာဓိဋ္ဌာန အားဖြင့် နှစ်ပါးတို့တွင် တစ်ခုသော ဝါကျလျှင် တည်ရာရှိသောကြောင့် ဧကာဓိဋ္ဌာနပုစ္ဆာ မည်၏။ ဝါ- များစွာသော ပုဒ်လျှင် တည်ရာရှိသောကြောင့် အနေကာဓိဋ္ဌာနပုစ္ဆာ မည်၏။ သမ္ပတိဝိသယ၊ ပရမတ္ထဝိသယ ပုစ္ဆာအားဖြင့် နှစ်ပါးတို့တွင် နာမပညတ္တိသဒ္ဓါလျှင် အရာရှိသောကြောင့် သမ္ပတိဝိသယပုစ္ဆာမည်၏။ ဝါ- ဝစီဆောဒသဒ္ဓါသာလျှင် အရာရှိသောကြောင့် ပရမတ္ထဝိသယပုစ္ဆာ မည်၏။ အတိတဝိသယ၊ အနာဂတဝိသယ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝိသယပုစ္ဆာ အားဖြင့် သုံးပါးတို့တွင် ဆိုအပ်ပြီးသည်ကို မေးသောကြောင့် အတိတဝိသယပုစ္ဆာ မည်၏။ ဝါ- ပူဇယတေ ဟု ပစ္စုပ္ပန်ဖြင့် ဆိုအပ်သည်ကို မေးသောကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်ဝိသယပုစ္ဆာ မည်၏။ ဧကံသဗျာ ကရဏိယ၊ ဝိဘဇ္ဇဗျာ ကရဏိယ၊ ပဋိပုစ္ဆာဗျာကရဏိယ၊ ဌာပနိယဗျာကရဏိယ အားဖြင့် လေးပါးတို့တွင် စင်စစ်ဖြေအပ်သောကြောင့် ဧကံသဗျာကရဏိယ ပုစ္ဆာ မည်၏။ ဝါ- တောန်၍ ဖြေအပ်သောကြောင့် ဝိဘဇ္ဇဗျာကရဏိယ မည်၏။ သာဝသေသ၊ နိရဝသေသပုစ္ဆာ အားဖြင့် နှစ်ပါးတို့တွင် တဝါကျကိုသာ မေး၍ အကြွင်းရှိသေးသောကြောင့် သာဝသေသပုစ္ဆာ မည်၏။

ဝါ- တဝါကျလုံးကို မေး၍ အကြွင်းမရှိသောကြောင့် နိရဝသေသပုစ္ဆာ မည်၏။ သဥတ္တရ အနတ္တရပုစ္ဆာ အားဖြင့် နှစ်ပါးတို့တွင် အလွန်အမြတ် ရှိသော လောကီတရားကို မေးသောကြောင့် သဥတ္တရပုစ္ဆာ မည်၏။ လောကီ ယ၊ လောကုတ္တရ ပုစ္ဆာအားဖြင့် နှစ်ပါးတို့တွင် လောကီတရားကို မေးသော ကြောင့် လောကီယပုစ္ဆာ မည်၏။ ပုရေပညာ၊ ပစ္ဆာပညာ၊ ပရိပုဏ္ဏပညာ၊ မောဃ ပညာ အားဖြင့် လေးပါးတို့တွင် ရှေးဦးစွာသော ဝါကျကို မေးခြင်းတည်း ဟူသော အမြက်အားဖြင့်ပုရေပညာ မည်၏။ အပြည့်အစုံ မေးခြင်းတည်း ဟူသော အမြက်အားဖြင့် ပရိပုဏ္ဏပညာ လည်း မည်၏။ ဝါ- အနုသန္တိ၊ အနနုသန္တိ ပုစ္ဆာအားဖြင့် နှစ်ပါးတို့တွင် မေးရင်းပုစ္ဆာကို ဖြေသောစကားနှင့် စပ်၍ မေးသည်ကား အနုသန္တိပုစ္ဆာ မည်၏။ ဤဦးကား မိမိစီရင်မြဲ အတိုင်း မေးသောကြောင့် အနနုသန္တိ ပုစ္ဆာမည်၏။ ဤသို့လျှင် အဒိဋ္ဌဇောတနာ အစရှိသဖြင့် ပုစ္ဆာကို စိစစ်ခြင်းသည် ပုစ္ဆာဝိစယ မည်၏ ဟုလိုသော်။

ဆောင်ပုဒ်

အဒိဋ္ဌသတ္တာ၊ ဧကာသမ္ပ၊ လွန်မှု တီတံ၊ ဧကံသန္တံ၊
 သာဝ ဥတ္တရာ၊ လောကီယာ ပုရေ၊ စိစစ်ဖွေ၍၊ ခွဲလေ သန္တိ
 ပုစ္ဆာတည်း။

၃-ဝိသဇ္ဇနာဝိစယ ဟူသော်ကား

“ယထာ ယထာ ပဒေပုဋ္ဌေ
 တထာ တထာ ဝိသဇ္ဇယေ”

ဟူသော ပရိဘာသာ၊ “အရေးထွက်လျှင် စေထိုက်သည်၊ အမေးခက်လျှင် ဖြေလိုက်မည်” ဟူသော ပရိဘာသာနှင့် အညီ- အကြင် အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပုဒ်ကို မေးအပ်သည်ရှိသော် ထိုထိုအခြင်းအရာဖြင့် ဖြေရာ သောကြောင့် “ရတနတ္တယ ပူဇနတ္ထံ ဣဒံ ဝစနမုစ္စတေ” ဟူသော အဖြေကို ဆိုအပ်၏။

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

ထိုပါဠိ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား- ပုစ္ဆာအရာ တတ်လိမ္မာသော အို- စောဒကဆရာ --- ငါကား ရတနာတို့၏ သုံးပါးတို့၏ အပေါင်းအား ပူဇော်ခြင်းငှာ၊ ပူဇော်ခြင်းအကျိုးငှာ၊ ပူဇော်ခြင်း အကျိုးရှိ၍ ပူဇော်ခြင်း အကျိုးရှိသော ဤ “ ယံ လောကော ပူဇယတေ ” ဟူသော သုတ်ပုဒ်ကို ဆိုအပ်၏ ဟူလိုသော်။

ထို ဝိသဇ္ဇနာသည် အမေးကို ဖြေခြင်းတည်းဟူသော သာမည။ ပ။ ခွဲသည်ရှိသော် မသိမမြင်၍ မေးသည်ကို ဖြေသောကြောင့် အဒိဋ္ဌဇောတနာ ဝိသဇ္ဇနာ မည်၏။ နှီးနှောလို၍ မေးသည်ကို ဖြေသောကြောင့် ဒိဋ္ဌသံသန္တနာ ဝိသဇ္ဇနာ မည်၏။ ယုံမှားကို ဖျောက်ခြင်းငှာ မေးသည်ကို ဖြေသောကြောင့် ဝိမတိ။ပ။မည်၏။ အလိုအားလျော်စွာ ဖြေသောကြောင့် အနုမတိ။ပ။ မည်၏။ မိမိမေး၍ မိမိဖြေသောကြောင့် ကထေတု။ ပ။ မည်၏။ ပညတ္တိ ပရမတ္ထ တရားတည်းဟူသော တည်ရာအားဖြင့် ဖြေသောကြောင့် ဓမ္မာဓိဋ္ဌာနဝိသဇ္ဇနာ မည်၏။ တဝါကျတည်းဖြင့် ဖြေသောကြောင့် ဧကာဓိဋ္ဌာနဝိသဇ္ဇနာ မည်၏။ ရတနာသုံးပါးတည်းဟူသော တည်ရာအားဖြင့် ဖြေသောကြောင့် အနေကာ။ပ။ မည်၏။ ရတနာသုံးပါးတည်း ဟူသော ပညတ်လျှင် အရာရှိသောအားဖြင့် ဖြေသောကြောင့် သမ္ပတိ။ပ။ မည်၏။ ရတနာသုံးပါးအား ပူဇော်ခြင်းတည်း ဟူသော ပရမတ္ထတရားလျှင် အရာရှိသောအားဖြင့် ဖြေအပ်သောကြောင့် ပရမတ္ထ။ပ။ မည်၏။ ပစ္စုပ္ပန်ဖြင့် မေး၍ ပစ္စုပ္ပန်ဖြင့် ဖြေသောကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်ဝိသယဝိသဇ္ဇနာ မည်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ဖြေသောကြောင့် ဧကံသဗျာကရဏိ။ပ။မည်၏။ ဝါဝောန်၍ ဖြေသောကြောင့် ဝိဘဇ္ဇ။ပ။မည်၏။ အကြွင်းမဲ့ဖြေသောကြောင့် နိရဝ။ပ။မည်၏။ အလွန်အကဲရှိသော လောကီတရားကို ဖြေသောကြောင့် သဥတ္တရဝိသဇ္ဇနာ မည်၏။ လောကီတရားကို ဖြေသောကြောင့် လောကီယဝိသဇ္ဇနာ မည်၏။ ပြည့်စုံစွာ ဖြေခြင်းတည်းဟူသော အမြွက်အားဖြင့် ပရိပုဏ္ဏဝိသဇ္ဇနာ မည်၏။ ပါဠိဂတိ၊ ပဋိဝစန၊ သရူပဒဿန၊ ပဋိက္ခေပ၊ ပဋိသေဓ၊ ဝိသဇ္ဇနာ အားဖြင့် ငါးပါးတို့တွင် ပုစ္ဆာအစဉ်နှင့် အလားတူ ဖြေခြင်း၊ အမြွက်အားဖြင့် ပါဠိဂတိဝိသဇ္ဇနာ မည်၏။ စကားတုံ့ ပေး၍ ဖြေခြင်း တည်းဟူသော အမြွက်အားဖြင့် ပဋိဝစန ။ပ။ မည်၏။

သရုပ်ကိုပြု၍ ဖြေခြင်း အမြွက်အားဖြင့် သရူပဒဿန ဝိသဇ္ဇနာ မည်၏။
ဝိရောဓ၊ အဝိရောဓ၊ အဘျူပဂမအားဖြင့် သုံးပါးတို့တွင် မဆန့်ကျင်သော
အားဖြင့် ဖြေသောကြောင့် အဝိရောဓ။ပ။မည်၏။ ရှေးရှုကပ်၍ သိစေခြင်း
ငှာ ဖြေသောကြောင့် အဘျူပဂမဝိသဇ္ဇနာ မည်၏။ ဤသို့ အဖြေကို
စိစစ်ခြင်းသည် ဝိသဇ္ဇနာဝိစယ မည်၏ ဟူလိုသော်။

၄-ပုဗ္ဗပရဝိစယ ဟူသော်ကား-

အဘယ်ငှာ၊ အဘယ်အကျိုးငှာ ဟူသော သမ္ပဒါန်၊ အဘယ်အကျိုး
ရှိ၍ ဟူသော ဟိတ်ဖြင့် မေးသည်ကို ပူဇော်ခြင်းငှာ ပူဇော်ခြင်း အကျိုးငှာ
ဟူသော သမ္ပဒါန်၊ ပူဇော်ခြင်းအကျိုးရှိ၍ ဟူသော ဟိတ်ဖြင့် ဖြေသော
ကြောင့် ရှေ့ဖြစ်သော ပုစ္ဆာနှင့် နောက်ဖြစ်သောဝိသဇ္ဇနာသည် ညီညွတ်
နှိုးနှောကြ၏။ ၀၁- အနိယမနိဒ္ဒေသဖြစ်သော ယံ- ကား ရှေ့ပုဒ်တည်း။
နိယမ နိဒ္ဒေသဖြစ်သော တဿ-ကား နောက်ပုဒ်တည်း။ပယောဂဝန္တသဗ္ဗ
နာမ်ဖြစ်သော ယံ-ကား ရှေ့ပုဒ်တည်း။ ပယောဂဖြစ်သော နရဝရံ သာသနာ
ဝရံတို့ကား နောက်ပုဒ်တည်း။ ကတ္တုနိဒ္ဒေသ ဖြစ်သော လောကော-ကား
ရှေ့ပုဒ်တည်း။ ကြိယာနိဒ္ဒေသ ဖြစ်သော ပူဇေယတေ-ကား နောက်ပုဒ်
တည်း။ လောကော- ဟူသော ဝုတ္တာဘိဟိတကထိက သယံကတ္တာ၊ သုဒ္ဓ
ပကတိပဋ္ဌာန ဓာတ်ကတ္တာကား ရှေ့ပုဒ်တည်း။ ပူဇေယတေ-ဟူသော
ကတ္တိကား နောက်ပုဒ်တည်း။လောကော- ဟူသော ကာရကကြိယာဝန်
ကား ရှေ့ပုဒ်တည်း။ ပူဇေယတေ-ဟူသော ကြိယာကား နောက်ပုဒ်တည်း။
လောကော-ဟူသော နိပ္ပါဒကသာဓနကား ရှေ့ပုဒ်တည်း။ ပူဇေယတေ-
ဟူသော နိပ္ပါဒေတဗ္ဗသာဓျကား နောက်ပုဒ်တည်း။ လောကော- ဟူသော
ဂုဏီ၊ သတ္တိမာန်၊ တုလျှော်ကား ရှေ့ပုဒ်တည်း။ ပူဇေယတေ ဟူသော ဂုဏီ၊
သတ္တိ၊ လိင်္ဂိတ်ကား နောက်ပုဒ်တည်း။ လောကော- ဟူသောဝါစာဘာဝိ
ကား ရှေ့ပုဒ်တည်း။ ပူဇေယတေ-ဟူသော ဝါစကဘာဝကား နောက်ပုဒ်
တည်း။ လောကော- ဟူသော ဤဟာဝန္တ၊ ဇေဋ္ဌကဝန္တ ဗျာပရ ဝန္တကား
ရှေ့ပုဒ်တည်း။ ပူဇေယတေ-ဟူသော ဤဟာ၊ ဇေဋ္ဌက ကာရက ဗျာပါရကား

နေတ္တိဟာရတ္ထဒိပနီ

နောက်ပုဒ်တည်း။ ဤသို့ ရှေ့နောက်ကို စိစစ်ခြင်းသည် ပုဗ္ဗာပရဝိစယ မည်၏ဟူလိုသောဝံ။

ဆောင်ပုဒ်

ပုတ္တာဘိဟိ၊ ကထိသယံ၊ သုဒ္ဓံပကတိ၊ ထိုပြီ ပဋ္ဌာန၊ ဓာတ်မှတခြား၊
ကတ္တားကာရက၊ ဝန္တနိပ္ပာ၊ သာဓနာဂုဏီ၊ သတ္တိ တုလျှ၊
ဝါစ္စဘာဝိ၊ ဤဟာဇေဋ္ဌက၊ ဗျာပါရ၊ ဝန္တ ပုဒ်ယှဉ်စေ။

၅-အနုဂိတိဝိစယ ဟူသော်ကား-

ဤ “ယံ လောကော ပူဇေတေ” ဟူသော သုတ်ပုဒ်သည်-

“ပူဇာရဟေ ပူဇေတေ၊

ဗုဒ္ဓေ ဝါ ယဒိ သာဝကေ။

ပပဉ္စသမတိက္ကန္တေ၊

တိဏ္ဍသောက ပရိဒ္ဒဝေ။”

ဟူသော သုတ်တပါးနှင့် လျော်စွာဆိုအပ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊
လောကပါလ နှင့်တကွသော လောကသည် ပူဇော်သည်နှင့် လျော်စွာ
ဆိုအပ်သောကြောင့်လည်းကောင်း “အနုရူပါ ဂိတိ အနုဂိတိ” ဟူသည်နှင့်
အညီ- အနုဂိတိ မည်၏။ ဝါ- စိတ်တော်ဖြင့် မှတ်သား ပိုင်းခြားပြီးမှ
ဆိုအပ်သောကြောင့် “အနုပုစ္ဆာ ဂိတိ အနုဂိတိ” ဟူသည်နှင့်အညီ အနုဂိတိ
မည်၏။ ထို အနုဂိတိဟူသော အမည်သည် သင်္ဂဟဂါထာ၏ အမည်တည်း။
ဤ “ယံ လောကော” စသော ဂါထာသည်လည်း သင်္ဂဟဝါရဉ္စ အတွင်း
ဝင်သောကြောင့် သင်္ဂဟ ဂါထာ မည်၏။ ထို သင်္ဂဟမည်သော အနုဂိတိ
သည် ဝုတ္တတ္ထသင်္ဂဟ၊ အဝုတ္တတ္ထသင်္ဂဟ၊ ဥဘယတ္ထသင်္ဂဟ အားဖြင့် သုံးပါး
၏။ တွင် ကာလတ္ထယဝါစက ဖြစ်သော သဒ္ဓါ- ဟူသော သဒ္ဓန္တရိက် နှင့်
အညီ လောကပါလနှင့် တကွသော လောကသည် ပူဇော်ပြီးသော အနက်ကို
ရည်၍ ဆိုအပ်သောကြောင့် ဝုတ္တတ္ထသင်္ဂဟ မည်၏။ ပူဇော်လတ္တံ့သော

အနက်ကိုရည်၍ ဆိုအပ်သောကြောင့် အဝုတ္တတ္ထ။ပ။ မည်၏။ နှစ်ပါးစုံ ဟူသော အနက်အားဖြင့် တဒဘယတ္ထ။ပ။ မည်၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် စိစစ်ခြင်းသည် အနဂတိဝိစယ မည်၏ ဟူလိုသော်။

၆-အဿာဒဝိစယ ဟူသော်ကား-

အဿာဒ-သည် သုခ သောမနဿ ဣဋ္ဌာရုံ, တဏှာဝိပလ္လာသ အားဖြင့် နှစ်ပါး။၏။ တွင် လောကော-၏ အရဖြစ်သော လောက-သည် ဝေါဟာရအားဖြင့် သတ္တပညတ်၊ ပရမတ္ထ အားဖြင့် ခန္ဓာငါးပါးတည်း။ ထိုတွင် ဝေဒနာက္ခန္ဓာသည် ဣန္ဒြိယဘေဒအားဖြင့် သုခိန္ဒြေ, ဒုက္ခိန္ဒြေ, သောမနဿိန္ဒြေ, ဒေါမနဿိန္ဒြေ, ဥပက္ခိန္ဒြေဟူ၍ငါးပါး ။၏။ တွင် သုခိန္ဒြေသည် စိတ္တုပ္ပါဒ်, ဘုံ, အာရုံ, ဝတ္ထု, ဒွါရ, ကိစ္စ, ဌာန, ဇာတ်, ဣန္ဒြေအားဖြင့် တစ်ပါးသာတည်း။ သောမနဿိန္ဒြေသည် စိတ္တုပ္ပါဒ် အားဖြင့် ခြောက်ဆယ့် နှစ်ပါး အပြားရှိ၏။ ထိုခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးသော သုခသောမနဿကို ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၌ အကျုံးဝင်သော အားဖြင့် ရအပ်၏။ ခန္ဓာငါးပါး၌ အကျုံး ဝင်သော တေဘူမကသင်္ခါရသည် သဘာဝအားဖြင့် လည်းကောင်း, ပရိကပ္ပအားဖြင့် လည်းကောင်း ဣဋ္ဌာရုံ မည်၏။ ထို ဣဋ္ဌာရုံကို ခန္ဓာငါးပါး၌ အကျုံးဝင်သောအားဖြင့် ရအပ်၏။ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၌ အကျုံးဝင် သော တဏှာသည် စိတ္တုပ္ပါဒ်အားဖြင့် ရှစ်ပါး, ဒုစရိုက်အားဖြင့် တရား ရှစ်ပါး အပြားရှိ၏။ ဝိပလ္လာသလည်း သညာဝိပလ္လာသ စိတ္တဝိပလ္လာသ, ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသအားဖြင့် သုံးပါး။၏ ။တွင် သညာဝိပလ္လာသ , စိတ္တဝိပလ္လာသ သည် ဒိဋ္ဌိဂတဝိပယုတ်စိတ္တုပ္ပါဒ်အားဖြင့် လေးပါး အပြားရှိ၏။ ဒိဋ္ဌိ ဝိပလ္လာသသည် ဒိဋ္ဌိဂတသမ္ပယုတ်စိတ္တုပ္ပါဒ်အားဖြင့် လေးပါး၊ ဆယ်ပါး သော ဒိဋ္ဌိဝတ္ထု၊ နှစ်ဆယ်သော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အားဖြင့် များသော အပြားရှိ၏။ ထို ဝိပလ္လာသကို သညာက္ခန္ဓာ, သင်္ခါရက္ခန္ဓာ, ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၌ အကျုံး ဝင်သောကြောင့် လောကော-ဟူ သော ပုဒ်၌ ရအပ်၏။ ဤသို့ လောကော- ဟူသောပုဒ်၌ ရအပ်သော အဿာဒကို စိစစ်ခြင်းသည် အဿာဒဝိစယ မည်၏ ဟူလိုသော်။

၇-အာဒိနဝ ဟူသော်ကား-

ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿဝေဒနာ၊ ဒုက္ခတာ သုံးပါး၊ တေဘူမကသင်္ခါရ အားဖြင့် သုံးပါး။၏။တွင် ဒုက္ခဝေဒနာသည် စိတ္တုပ္ပါဒ်၊ ဘုံ၊ အာရုံ၊ ဝတ္ထု၊ ဒွါရ၊ ကိစ္စ၊ ဌာန၊ ဇာတ်၊ ဣန္ဒြေအားဖြင့် တပါးသာ။ ဒေါမနဿဝေဒနာ သည် စိတ္တုပ္ပါဒ်အားဖြင့် နှစ်ပါး၊ အာရုံအားဖြင့် ခြောက်ပါး၊ ဘုံ၊ ဝတ္ထု၊ ဒွါရ၊ ကိစ္စ၊ ဌာန၊ ဇာတ်၊ ဣန္ဒြေ အားဖြင့် တပါးသာတည်း။ ဒုက္ခတာသည် ဒုက္ခဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမဒုက္ခ၊ သင်္ခါရဒုက္ခ အားဖြင့် သုံးပါး။၏။တွင် ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿဝေဒနာ သည် ဒုက္ခဒုက္ခမည်၏။ သုခဝေဒနာ ခြောက်ဆယ့်သုံးခု သည် ဝိပရိဏာမဒုက္ခ မည်၏။ ဥပေက္ခာဝေဒနာ ငါးဆယ့်ငါးခုသည်၎င်း၊ တေဘူမကသင်္ခါရသည်၎င်း သင်္ခါရဒုက္ခမည်၏။ ထိုသို့ ဒုက္ခတ္ထအားဖြင့် ရအပ်သော အာဒိနဝ၊ ထပနတ္ထအားဖြင့် ရအပ်သော အာဒိနဝကို ခန္ဓာငါးပါး၌ အကျုံးဝင်သောကြောင့် လောကော-ဟူသော ပုဒ်၌ ရအပ်၏။ ဤသို့ လောကော ဟူသောပုဒ်၌ ရအပ်သော အာဒိနဝကို စိစစ်ခြင်းသည် အာဒိနဝဝိစယမည်၏ ဟူလိုသောဝိ။

၈-နိဗ္ဗာနရဏ ဟူသော်ကား-

မဂ်၊ နိဗ္ဗာန် အားဖြင့် နှစ်ပါး။၏။တွင် မဂ်သည် ထွက်မြောက် ကြောင်း ဖြစ်သော အနက်အားဖြင့် တစ်ပါးသာတည်း။ သဒ္ဓါဓုရ၊ ပညာဓုရ အားဖြင့် နှစ်ပါး၊ သုညတမဂ်၊ အနိမိတ္တမဂ်၊ အပ္ပဏိဟိတမဂ် အားဖြင့် သုံးပါး၊ သောတာပတ္တိမဂ် စသောအားဖြင့် လေးပါး၊ ဈာန်ငါးပါးနှင့် ယှဉ်သော မဂ်အားဖြင့် ငါးပါး၊ သတိပဋ္ဌာန်၊ သမ္ပပ္ပဓာန် စသောအားဖြင့် ခုနစ်ပါး၊ မဂ္ဂင်အားဖြင့် ရှစ်ပါး၊ ဆန္ဒ၊ စိတ္တ စသောအားဖြင့် တဆယ့်လေးပါး၊ ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် စသောအားဖြင့် သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါး၊ နယ သဟဿ စသောအားဖြင့် များသောအပြားရှိ၏။ နိဗ္ဗာန်သည် သဘော အားဖြင့် တပါးသာတည်း။ ကာရဏပရိယာယ အားဖြင့် သောပါဒိသေသ၊ နိရူပါဒိသေသ ဟူ၍ နှစ်ပါး၊ အာကာရဘေဒ အားဖြင့် သုညတ၊

အနိမိတ္တ၊ အပ္ပဏိဟိတ ဟူ၍ သုံးပါး၊ မောက္ခ၊ နိရောဓ စသော အဘိဓာန် နည်းအားဖြင့် လေးဆယ့်ခုနစ်ပါး၊ သတိပဋ္ဌာန်ဒေသနာတော်နည်းအားဖြင့် ဒွါရ ခြောက်ပါး၊ အာရုံခြောက်ပါး၊ ဝိညာဏ် ခြောက်ပါး၊ ဖဿ ခြောက်ပါး၊ ဝေဒနာ ခြောက်ပါး၊ သညာ ခြောက်ပါး၊ စေတနာ ခြောက်ပါး၊ တဏှာ ခြောက်ပါး၊ ဝိတက်ခြောက်ပါး၊ ဝိစာရ ခြောက်ပါး၌ ချုပ်ခြင်းအားဖြင့် ခြောက်ဆယ်အပြားရှိ၏။ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ဒေသနာတော် နည်း အားဖြင့် ကာယဒွါရမှ ထွက်ခြင်း စသော အားဖြင့် တရားကိုးဆယ့် ရှစ်ပါး အပြားရှိ၏။ ဤနှစ်ပါးသော နိဿရဏကို ပူဇော်သော အခြင်းအရာ အားဖြင့် ဖြစ်သောကြောင့် “ပူဇေတေ” ဟူသော ပုဒ်၌ ရအပ်၏။ ဤသို့ နိဿရဏကို ။ပ။ သော်။

၉-ဖလ ဟူသော်ကား-

မုချဖလ၊ ပရမ္မရဖလ အားဖြင့် နှစ်ပါး။ ။၏။ တွင် မုချဖလသည် သုတမယဉာဏ် အတ္ထဝေဒ၊ ဓမ္မဝေဒ၊ ဆဗ္ဗိသုဒ္ဓိ အားဖြင့် ကိုးပါး။ ။၏။ တွင် ပရမ္မရဖလသည် ဘဝသမ္ပတ္တိ စသောအားဖြင့် များသော အပြားရှိ၏။ ထို နှစ်ပါးစုံသော ဖလကို ပူဇော်သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်သော ကြောင့် “ပူဇေတေ” ဟူသော ပုဒ်၌ ရအပ်၏။ ဤသို့ ဖလကို ။ပ။ သော်။

၁၀-ဥပါယ ဟူသော်ကား-

အရိယမဂ်၏ နီးစွာသော အကြောင်းဖြစ်သော ပုဗ္ဗဘာဂပဋိပဒါ တည်းဟူသော ဥပါယ၊ ထို ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဘဝသမ္ပတ္တိ စသောအကျိုး ကို ရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဥပါယအားဖြင့် နှစ်ပါး။ ။၏။ ထိုနှစ်ပါးစုံသော ဥပါယကို ပူဇော်သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်သောကြောင့် “ပူဇေတေ” ဟူသော ပုဒ်၌ ရအပ်၏။ ဤသို့ ဥပါယကို ။ပ။ သော်။

၁၁-အာဏတ္တိ ဟူသော်ကား-

စေခိုင်း တိုက်တွန်းခြင်း အားဖြင့် တပါးသာတည်း။ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့၏ စေခိုင်းတိုက်တွန်းခြင်း အားဖြင့် သုံးပါး။၏။တွင် ဤအရာ၌ လူ၏ စေခိုင်း တိုက်တွန်းခြင်းကိုရအပ်၏။ အာဂါရိယလူ၊ အနာဂါရိယလူ အားဖြင့် နှစ်ပါးတို့တွင် အနာဂါရိယလူ၏ စေခိုင်း တိုက်တွန်းခြင်းကို အပ်၏။ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ သာဝကအားဖြင့် အနာဂါရိယ သုံးပါး တို့တွင် သာဝကအနာဂါရိယ၏ စေခိုင်း တိုက်တွန်းခြင်းကို ရအပ်၏။ ဘိက္ခုသာဝက၊ ဥပါသကသာဝက နှစ်ပါးတို့တွင် ဘိက္ခုသာဝက ။၏။ အရိယာ၊ နရိယာဘိက္ခုသာဝက နှစ်ပါးတို့တွင် အရိယဘိက္ခုသာဝက။၏။ ပုထုဇ္ဇန၊ သေခါ သေခ ဘိက္ခုသာဝက သုံးပါးတို့တွင် အသေခဘိက္ခုသာဝက။၏။ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက၊ ပကတိသာဝက သုံးပါးတို့တွင် မဟာသာဝက ။၏။ သေတဒဂ္ဂ၊ နေတဒဂ္ဂ မဟာသာဝက နှစ်ပါးတို့တွင် သေတဒဂ္ဂမဟာသာဝက ။၏။ ဧကဋ္ဌာနာ နေကဋ္ဌာနာတေဒဂ္ဂ နှစ်ပါးတို့တွင် ဧကဋ္ဌာနသေတဒဂ္ဂမဟာသာဝက ။၏။ ဧကဋ္ဌာနသေတဒဂ္ဂ သုံးကျိပ်ကိုးပါးတွင် အရှင်မဟာကစ္ဆည်းထေရ်၏ စေခိုင်း တိုက်တွန်းခြင်းကို ရအပ်၏။ အရှင်မဟာကစ္ဆည်းထေရ်၏ စေခိုင်းခြင်းသည် ကြည့်စိမ့်သောငှါ စေခိုင်းတိုက်တွန်းခြင်း၊ ကျင့်စိမ့်သောငှါ၊ စေခိုင်း တိုက်တွန်းခြင်းအားဖြင့် နှစ်ပါး ။၏။တွင် ကျင့်စိမ့်သောငှါ စေခိုင်း တိုက်တွန်းခြင်းကို ရအပ်၏။ ကျင့်စိမ့်သောငှါ စေခိုင်း တိုက်တွန်းခြင်းသည်လည်း “ဒါနံ ဒေထ၊ သီလံ ရက္ခထ” စသော အခြင်းအရာ၊ စေခိုင်းအပ်သော လူနတ် ဗြဟ္မာ စသော အားဖြင့် များသော အပြားရှိ၏။ ဤသို့ များစွာသော အာဏတ္တိကို ပူဇော်စိမ့်သောငှါ စေခိုင်းသော အခြင်းအရာ အားဖြင့် ဖြစ်သောကြောင့် ပူဇေယတေ ဟူသော ပုဒ်၌ ရအပ်၏။ ဤသို့ အာဏတ္တိကို ။ပ။ အာဏတ္တိဝိစယ မည်၏။ ဤသို့ ပဒ စသောတဆယ့် တပါးကို စိစစ်ခြင်းသည် ဝိစယဟာရ မည်၏ ဟူလိုသော်။

၃-ယုတ္တိဟာရ

ယုတ္တိဟာရ ဟူသော်ကား-

“ယုတ္တာယုတ္တိံ ဝိစာရေကိ ဧတေနာတိ ယုတ္တိံ” ဟူသော ဝစနတ္ထ နှင့်အညီ- သဒ္ဒါ၊ အနက် အားဖြင့် သင့်-မသင့်ကို စိစစ်ကြောင်းဖြစ်သော ကြောင့် ယုတ္တိဟာရ မည်၏။ ။ အဘယ်သို့ စိစစ်သနည်း ဟူမူကား- ဤ “ယံ လောကော ပူဇယတေ” ဟူသော ပုဒ်သည် မာဂဇာသာ- သဘာဝနိရုတ္တိဖြစ်၍ သဒ္ဒါအားဖြင့် သင့်၏။ ဗုဒ္ဓါပဒေသ၊ သံဃာပဒေသ၊ သမ္မဟုလာထေရာပဒေသ၊ ဧကာထေရာပဒေသ ဟူသော မဟာပဒေသ လေးပါး၊ သစ္စာလေးပါးကို ဟောသောသုတ်၊ ရာဂဝိနယ စသော ဝိနည်း၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တည်းဟူသော ဓမ္မတာ ဤလေးပါးနှင့် မဆန့်ကျင်သော ကြောင့် အနက်အားဖြင့် သင့်၏။ ဝါ - ယံ - သဒ္ဒါကို သျှာဒုန္တပုဒ်ယူ သော် သင့်၏။ တျာဒုန္တပုဒ် ယူသော် မသင့်။ ဒုတိယန္တ ယူသော် သင့်၏။ ပဌမန္တ ယူသော် မသင့်။ ဧကဝစန ဒုတိယန္တယူသော်သင့်၏။ ဗဟုဝစန ဒုတိယန္တယူသော် မသင့်။ (ဤသို့ စသည်ဖြင့် ပဒဝိစယအတိုင်းစစ် လေ။) ယံ - သဒ္ဒါ၏အနက်ကို အနိယမတ္ထ ယူသော် သင့်၏။ နိယမတ္ထ ယူသော် မသင့်။ အသတွပဓာန ယူသော် သင့်၏။ သတွပဓာန ယူသော် မသင့်။ ဒုတိယာဝိဘတ်၏အနက်ကို ကမ္မတ္ထ ယူသော် သင့်၏။ ကတွတ္ထ စသည် ယူသော် မသင့်။ အဝုတ္တကံ ယူသော် သင့်၏။ ဝုတ္တကံ ယူသော် မသင့်။ အနဘိ ဟိတကံ ယူသော် သင့်၏။ အဘိဟိတကံ အကထိတကံ ယူသော် သင့်၏။ ကထိကကံ ယူသော် မသင့်။ ပတ္တိကံ ယူသော် သင့်၏။ နိပ္ပတ္တိကံ၊ ဝိကတိကံ ယူသော်မသင့်။ ကာယ သမ္ပတ္တိကံ ယူသော် သင့်၏။ စိတ္တသမ္ပတ္တိကံလည်း သင့်၏။ ပကတိကံ ယူသော် သင့်၏။ ဝိကတိကံ ယူသော် မသင့်။ ဓာတ်ကံ ယူသော် သင့်၏။ ကာရိကံကံ ယူသော် မသင့်။ ဣစ္ဆိတကံ ယူသော် သင့်၏။ အနိစ္ဆိတကံ ယူသော် မသင့်။

“ဝိသေသနပဒါနဉ္စ ပဌမံ ကြိယာပဒေန သမ္ပန္နံ ကတွာ ပစ္ဆာ
ဝိသေသိတဗ္ဗပဒေဟိ သမ္ပန္နော ကာတဗ္ဗော၊ ဧဝံ ဥပယောဂ
ဝစနံ” -

ဟူသည်နှင့်အညီ- ပဌမာဘိသမ္ပန္နဖြစ်၍ ပဋ္ဌာနကံ ယူသော် သင့်၏၊
အပဋ္ဌာနပုဒ်ဖြစ်၍ အပဋ္ဌာနကံလည်း သင့်၏။

ဆောင်ပုဒ်

အနတ္တာနဘိ၊ အကထိ ပတ္တာ၊ ကာယ ပကတိ၊ ဓာတိစ္ဆိတ၊
ပဋ္ဌာန၊ ကမ္မ အသင့်တည်း။

လောက- သဒ္ဓါကို သျှာဒန္တပုဒ် ယူသော် သင့်၏၊ တျာဒန္တ ယူသော်
မသင့်။ ပဌမန္တ ယူသော် သင့်၏၊ ဒုတိယန္တ ယူသော် မသင့်။ ဧကဝစန
ပဌမန္တ ယူသော် သင့်၏၊ ဗဟုဝစန ပဌမန္တ ယူသော် မသင့်။ (ဤသို့
စသည်ဖြင့် ပဒဝိစယအတိုင်း စစ်လေ။) လောက- သဒ္ဓါ၏ အနက်ကို
သတွပဓာန ယူသော် သင့်၏၊ အသတွပဓာန ယူသော် မသင့်။
သတ္တလောက ယူသော် သင့်၏၊ သင်္ခါရလောက၊ ဩကာသလောက ယူ
သော် မသင့်။ ခန္ဓာငါးပါး ယူသော် သင့်၏၊ ဣတ္ထိ၊ ပုရိသ ယူသော် မသင့်။
ပူဇော်သော လောကယူသော် သင့်၏၊ မပူဇော်သော လောကယူသော်
မသင့်။ ပဌမာဝိဘတ်၏ အနက်ကို လိင်္ဂိတ္ထ ယူသော် သင့်၏၊ ဟေတွတ္ထ
စသည် ယူသော် မသင့်။ သံသဋ္ဌလိင်္ဂိတ္ထ ယူသော် သင့်၏၊ သုဒ္ဓါပ။ မသင့်။
ကတ္တုသံသဋ္ဌ ယူသော် သင့်၏၊ ကမ္မသံသဋ္ဌ စသည် ယူသော် မသင့်။
ဝုတ္တကတ္တား ယူသော် သင့်၏၊ အဝုတ္တကတ္တား ယူသော် မသင့်။ အဘိဟိ
တကတ္တား ယူသော် သင့်၏၊ အနဘိဟိတကတ္တား ယူသော် မသင့်။
ကထိတကတ္တား ယူသော် သင့်၏၊ အကထိတကတ္တား ယူသော် မသင့်။
သယံကတ္တား ယူသော် သင့်၏၊ ဟေတုကတ္တား၊ ကမ္မကတ္တား ယူသော်
မသင့်။ သုဒ္ဓကတ္တား ယူသော် သင့်၏၊ ဟေတုကတ္တား ယူသော် မသင့်။
ပကတိ ကတ္တား ယူသော် သင့်၏။ ဝိကတိကတ္တား ယူသော် မသင့်။
ပဋ္ဌာနကတ္တား ယူသော် သင့်၏၊ အပဋ္ဌာနကတ္တား ယူသော် မသင့်။ ဓာတ်
ကတ္တား ယူသော် သင့်၏၊ ကာရိက်ကတ္တား ယူသော် မသင့်။

၃-ယုတ္တိဟာရ

ဆောင်ပုဒ်

လိဂံ သံသဋ္ဌံ၊ ကတွတ်ရောထ၊ ဝုတ္တဘိဟိံ၊ ကထိ သယံ၊
သုဒ္ဓံ ပကတိ၊ ပြဋ္ဌာန်းဘိ၊ ထိုပြီး ဓာတ်ကတ္တာ။

[ဤလင်္ကာလည်း ထူးရာဋ္ဌိသာ စပ်ဆိုသော လင်္ကာ ဖြစ်သတည်း။]

ပူဇယတေ- သဒ္ဓါကို သျာဒုန္တပုဒ် ယူသော် သင့်၏၊ တျာဒုန္တပုဒ် ယူသော် မသင့်။ စယာသိတပုဒ် ယူသော် သင့်၏၊ အင်္ဂါသိတပုဒ် ယူသော် မသင့်။ ကြိယာစယာသိတ ယူသော် သင့်၏၊ ဒဗ္ဗဂုဏစယာသိတ ယူသော် မသင့်။ အနေကက္ခရပုဒ် ယူသော် သင့်၏၊ ဧကက္ခရပုဒ် ယူသော် မသင့်။ (ဤသို့ စသည်ဖြင့် ပဒဝိစယအတိုင်း စစ်လေ။)

ပူဇေ- ဓာတ်၏ အနက်ကို ကြိယတ္ထ ယူသော် သင့်၏၊ အညတ္ထ ယူသော် မသင့်။ ပူဇေနကြိယာ ယူသော် သင့်၏၊ ဣယ-ပစ္စည်း၏အနက်ကို ရူပသံသိဒ္ဓိမတ္တ ပဒသိလိဋ္ဌတာ ယူသော် သင့်၏၊ အညတ္ထ ယူသော် မသင့်။ ဝါ-စုရာဒိဂဏဇောတက ယူသော် သင့်၏၊ အညဂဏဇောတက ယူသော် မသင့်။ တေ-ဝိဘတ်၏အနက်ကို ကြိယာပဓာန ယူသော် သင့်၏၊ သတွ ပဓာန ယူသော် မသင့်။ ကတွတ္ထဝါစက ယူသော် သင့်၏၊ ကမ္မတ္ထဝါစက ယူသော် မသင့်။ ပုဒ်လုံး၏အနက်ကို အာမိသပူဇေ၊ ဓမ္မပူဇေ ယူသော် သင့်၏၊ အဂ္ဂိဟုတ စသည်ယူသော် မသင့်။ ပူဇော်သော အခြင်းအရာ အားဖြင့်ဖြစ် သော အကျိုး၊ ကာယဝိညတ် ဝစီဝိညတ် အကြောင်း စိတ္တုပ္ပါဒ် ယူသော် သင့်၏၊ ပူဇော်သော အခြင်းအရာအားဖြင့် မဖြစ်သော အကျိုး၊ ကာယဝိညတ်အကြောင်း စိတ္တုပ္ပါဒ် ယူသော် မသင့်။ ဤသို့ သဒ္ဓါ အနက် အားဖြင့် သင့်-မသင့် ကို စိစစ်ခြင်းသည် ယုတ္တိဟာရ မည်၏ ဟူလို သောဝံ။

ယုတ္တိဟာရပြီး၏။
◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

၄-ပဒဋ္ဌာနဟာရ

ပဒဋ္ဌာနဟာရ ဟူသော်ကား-

“ ပဒဋ္ဌာနံ ဝိစာရေတိ ဧတေနာတိ ပဒဋ္ဌာနော ” ဟူသော ဝစနတ္ထ နှင့်အညီ- သုတ်၌ ဟောအပ်သောတရား၏ ပဒဋ္ဌာန်ကို ဩရုပ္ပောရုပ္ပ အားဖြင့် စိစစ်ကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် ပဒဋ္ဌာနဟာရ မည်၏။

အဘယ်သို့ စိစစ်သနည်း ဟူမူကား- ဤ “ ယံလောကော ပူဇယတေ ” ဟူသော ပုဒ်၌ အကြင်သို့သော မြတ်စွာဘုရားကို လောကပါလနှင့် တကွသော လောကသည် ပူဇော်အပ်သည်ကို ဆိုသဖြင့် ထိုမြတ်စွာဘုရား ၏ ဂုဏ်ဝိသိဋ္ဌ ပူဇာရဟဘောဂုဏ်ကို ပြရာ၏။ ထို ဂုဏ်ဝိသိဋ္ဌ ပူဇာရဟဘောဂုဏ်ကား မဟာဗောဓိတည်း။ ထို မဟာဗောဓိကား အရဟတ္တမဂ် ဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်တည်း။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား အောက်မဂ်၊ အောက်ဖိုလ် ဉာဏ်တော်တည်း။ ထို၏ကား ဒွါဒသင်္ဂ၊ ဧကေကတွင်၊ လက္ခသုံးထွေ၊ ကုဋေသိန်းစီ၊ အညီရှုထွေ၊ ကုဋေ သုံးသန်းခြောက်သိန်း အဦးရှိသော မဟာဝဇီရ ဉာဏ်တော်တည်း။ ထို၏ ကား အာနာပါန စတုတ္ထဈာန်တည်း။ ထို၏ကား-

“ ကာမံ တစော စ နာရ စ၊
အဋ္ဌိ စ အဝ သုဿတု။
ဥပသုဿတု နိဿေသံ၊
သရီရေ မံသလောဟိတံ။ ” -

ဟူသော စတုရင်္ဂဝိရိယတည်း။ ထို၏ကား မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်တည်း။ ထို၏ ကား ပါရမီဆယ်ပါး၊ အပြားသုံးဆယ်၊ စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါး၊ စရိယ သုံးပါးတည်း။ ထို၏ကား မဟာဘိနိဟာရတည်း။ ထို၏ကား မဟာ ကရုဏာတော်တည်း။ ထို၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား ဒုက္ခိတသတ္တဝါအပေါင်းတည်း။ ဤသို့ အောက်သက် ဩရုပ္ပောရုပ္ပ အားဖြင့်၎င်း၊ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် သည် အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်၏ နီးစွာသော အကြောင်းတည်း။ ထိုသည်

ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်၏ နိးစွာသော အကြောင်းတည်း။ ထိုသည် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်၏ နိးစွာသော အကြောင်းတည်း။ ထိုသည် သကလပုဒ္ဒဂုဏ်၏ နိးစွာသော အကြောင်းတည်း။ ထိုသည် ဒေသနာဉာဏ်၏ နိးစွာသော အကြောင်းတည်း။ ထိုသည် ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့၏ ဟိတသုခ၏ နိးစွာသော အကြောင်းတည်း။ ဤသို့ အထက်တက် အာရယှာရယှ အားဖြင့်၎င်း ပဒဋ္ဌာန်ကို ထုတ်အပ်၏။ (သဗ္ဗညုတဉာဏ်၌လည်း ဤနည်း ထုတ်အပ်၏။)

လောကော-၏ အရဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါး၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား သာမညအားဖြင့် အဝိဇ္ဇာ၊ တံဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကံ၊ အာဟာရတည်း။ ထို ခန္ဓာငါးပါးကား ပုညာ၊ ပုည၊ ဝိပါက၏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ထိုသုံးပါး တို့တွင် ပုည၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား ယောနိသောမနသိကာရတည်း။ ထိုပုညကား ကုသလဝိပါက်ဣဋ္ဌာရုံ၏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ အပုည၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား အယောနိသောမနသိကာရတည်း။ ထို အပုညကား အကုသလဝိပါက် အနိဋ္ဌာရုံ၏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ဝိပါက်၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား ပုညာပုညတည်း။ ထိုဝိပါက်ကား နာမ်ရုပ်၏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ထိုကား သဠယတနာ၏ (စသည်ဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ကုန်အောင် ဆို။)

ပူဇေတေ-၏ အရဖြစ်သော အာမိသပူဇာ၊ ဓမ္မပူဇာ၏ ပဒဋ္ဌာန် ကား သာမညအားဖြင့် ယောနိသောမနသိကာရတည်း။ ထို၏ကား သဒ္ဓမ္မ သာဝနတည်း။ ထို၏ကား နဝမဓဏတည်း။ ထို၏ကား သပ္ပုရိသုပနိဿ ယတည်း။ ထို၏ကား အတ္တသမ္မာပဏီဓိတည်း။ ထို၏ကား ပဋိရူပဒေသ တည်း။ ထို၏ကား ပုဗ္ဗေကတပုညတာတည်း။ ထိုပုဗ္ဗေကတပုညတာသည် သင်္ခါရတည်း။ ထို၏ကား အဝိဇ္ဇာတည်း။ ထို၏ကား တံဏှာတည်း။ ထို၏ကား ဧရာမရဏ ပုစ္ဆာတည်း။ ထို၏ကား ဇာတိတည်း။ ထို၏ကား ဘဝတည်း။ (ဤသို့ စသည်ဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်ကို ပတ်ပတ် လည်အောင် လှည့်ပါလေ။)

ထို အာမိသပူဇာ၊ ဓမ္မပူဇာတို့ကား ပစ္စုပ္ပန်၌ ပညာရှိတို့၏ ချီးမွမ်းခြင်း စသော အကျိုး-သံသရာ၌ ဘဝသမ္ပတ္တိ စသောအကျိုး၏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ဩရုပ္ပောရယု၊ အာရုပ္ပာရယု အားဖြင့် ပဒဋ္ဌာန်ကို စိစစ်ခြင်းသည် ပဒဋ္ဌာနဟာရမည်၏ ဟူလိုသော်။

ပဒဋ္ဌာနဟာရ ပြီး၏။

၅-လက္ခဏဟာရ

လက္ခဏဟာရ ဟူသော်ကား-

“ လက္ခိယန္တိ ဧတေန အဝုတ္တာပိ ဓမ္မာတိ လက္ခဏံ ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- သုတ်၌ ဟောအပ်သော တရားနှင့် ဧကလက္ခဏ၊ သဟစာရိ၊ သမာနကိစ္စ၊ သမာနဟောတု၊ သမာနဖလ၊ သမာနာရမ္မဏ၊ ဇာတ်၊ ဂုဏ်၊ ကြိယာ၊ ဒြပ်၊ နာမ် အားဖြင့် တူသော မဟောအပ်သောတရားတို့ကိုလည်း မှတ်ကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် လက္ခဏဟာရ မည်၏။

အဘယ်သို့မှတ်သနည်းဟူမူကား- ဤ “ ယံ လောကော ပူဇယတေ ” ဟူသော ပုဒ်၌ ယံ-၏ အရကို ဂုဏ်ဝိသိဋ္ဌဖြစ်သော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို ယူသဖြင့် ထို အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်နှင့် နိယျာနလက္ခဏာတူသော မဂ္ဂင် ခြောက်ပါးကို၎င်း၊ ထိုနှင့် တကွဖြစ်လေ့ရှိသော မဂ်စိတ္တုပ္ပါဒ်ကို၎င်း၊ ထိုနှင့် သမုဒယသစ္စာကို ပယ်ခြင်း တည်းဟူသော တူသော ကိစ္စရှိသော မဂ်စိတ္တုပ္ပါဒ်ကို၎င်း ထိုနှင့် မဂ္ဂပစ္စည်း တည်းဟူသောဟိတ်၊ ဟေတွတ္တ တည်းဟူသော ဟိတ်၏အဖြစ်ဖြင့် တူသော မဂ္ဂင်ခြောက်ပါး၊ အလောဘ၊ အဒေါသ ဟူသော တူသော ဟိတ်ရှိသော စိတ္တုပ္ပါဒ်ကို၎င်း၊ ထိုနှင့် အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော တူသော အကျိုးရှိသော မဂ်စိတ္တုပ္ပါဒ်ကို၎င်း၊ ထိုနှင့် နိဗ္ဗာန် တည်းဟူသော တူသော အာရုံရှိသော စိတ္တုပ္ပါဒ်

ကို၎င်း၊ ထိုနှင့် မင်္ဂလာတံအားဖြင့် တူသော မဂ္ဂင်ခြောက်ပါး၊ ကုသိုလ်
 ဇာတ်အားဖြင့် တူသော မင်္ဂါစိတ္တုပ္ပာဒ်၊ လောကုတ္တရာ အားဖြင့် တူသော
 လောကုတ္တရာ တရား ကိုးပါးကို၎င်း၊ ထိုနှင့် ဂုဏ်ဝိသိဋ္ဌအားဖြင့် တူသော
 သီလစသော ဂုဏ်ကို၎င်း၊ ထိုနှင့် ပဇာနနကြိယာ အားဖြင့် တူသော
 ဒသဗလ၊ စတုဂေ သာရဇ္ဇ စသော ဉာဏ်တော်ကို၎င်း၊ ထိုနှင့် ပရမတ္ထ
 ဓမ္မဒြပ်အားဖြင့် တူသော အစိတ်စိတ်သော ပရမတ္ထ ဓမ္မဒြပ်ကို၎င်း၊ ထိုနှင့်
 မင်္ဂဟူသော အမည်အားဖြင့် တူသော မဂ္ဂင်ခြောက်ပါးကို၎င်း ယူအပ်၏။

(မဂ္ဂင်ခြောက်ပါး ဟူသည်ကား- မြတ်စွာဘုရား၏ မင်္ဂလေးပါး
 သည် အာနာပါနစတုတ္ထဈာန်လျှင် အခြေရှိသည်ဖြစ်၍ ဝိတက်ကျသော
 ကြောင့် မဂ္ဂင်ခြောက်ပါး ဟူသတည်း။)

လောကော-၏ အရကို ခန္ဓာငါးပါး ယူသောကြောင့် ထိုနှင့် အနိစ္စ
 စသော လက္ခဏာ တူသောကြောင့်၎င်း ထိုနှင့် တက္ခဖြစ်လေ့ရှိသောကြောင့်
 ၎င်း ထိုနှင့် မိမိတို့ကိစ္စကို ပြီးစေခြင်း တူသောကြောင့်၎င်း၊ ထိုနှင့် အဝိဇ္ဇာ
 စသော အကြောင်း၊ ဟေတုပစ္စည်းစသော အကြောင်းတူသောကြောင့်
 ထိုနှင့်ဟေတုပစ္စည်း၏ ပစ္စယုပ္ပန် စသောအကျိုးတူသောကြောင့်၎င်း၊ ထိုနှင့်
 အာရမ္မဏ၊ အနာရမ္မဏ အဖြစ်တူသောကြောင့်၎င်း ထိုနှင့် ရူပန နမန
 ဇာတ်တူကြောင့်၎င်း၊ ထိုနှင့် ဟီန၊ ပဏီတ စသော ဂုဏ်တူသောကြောင့်
 ၎င်း၊ ထိုနှင့် ထိုထိုအမှုအရာ ကြိယာ တူသောကြောင့်၎င်း၊ ထိုနှင့် ပရမတ္ထ
 ဓမ္မဒြပ် တူသောကြောင့်၎င်း၊ ထိုနှင့် ပရမတ္ထ ဓမ္မသင်္ခါတ အမည်
 တူသောကြောင့် ၎င်း၊ အာယတန၊ ဓာတ် သစ္စာ၊ ဣန္ဒြေတို့ကို ယူအပ်၏။

ဝါ- လောကော၏ အရကို ပူဇော်တတ်သော သတ္တလောကကို
 ယူသောကြောင့် ထိုနှင့်တူသော မပူဇော်တတ်သော သတ္တလောကကို၎င်း၊
 ပူဇော်သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်သော သင်္ခါရလောကကို၎င်း၊ ဘုရား

ဖြစ်တော်မူသော ကာလစသည်တို့၌ တသောင်းသော လောကဓာတ် တုန်လှုပ်ခြင်း စသည်ဖြင့် ပူဇော်သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်သော သြကာသ လောကကို၎င်း ယူအပ်၏။

ပူဇော်တော်မူ-၏ အရကို ပူဇော်သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်သော ကာယဝိညတ်, ဝစီဝိညတ် စိတ္တုပ္ပါဒ်ကို ယူသောကြောင့် ထို ကာယဝိညတ်, ဝစီဝိညတ်နှင့် ရပွနလက္ခဏာ စသောအားဖြင့် တူသော ရူပက္ခန္ဓာကို၎င်း, ထို စိတ္တုပ္ပါဒ်နှင့် သက္ကာရ, ဂရုကာရ, မာနန, အပစာယန, နိန္ဒ, ပေါန, ပဗ္ဗာရ လက္ခဏာ စသောအားဖြင့် တူသော နာမက္ခန္ဓာကို၎င်း ယူအပ်၏။ ဤသို့ သုတ်၌ မလာသော တရားတို့ကို ဧကလက္ခဏာ စသောအားဖြင့် မှတ်ကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် လက္ခဏဟာရ မည်၏ ဟုလိုသော်။

လက္ခဏဟာရ ပြီး၏။

၆-စတုဗျူဟဟာရ

စတုဗျူဟဟာရ ဟူသော်ကား -----

“စတုန္ဒံ ဗျူဟော ဧတ္တာတိ စတုဗျူဟော” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့် အညိ- လေးပါးကုန်သော ဝိဂြိုဟ်, အလို, နိဒါန်း, အနုသန္ဓေတို့၏ ပေါင်းရာ ဖြစ်သောကြောင့် စတုဗျူဟဟာရ မည်၏။

ထိုလေးပါးတို့တွင် ပုဒ်ကို ဝိဂြိုဟ် ပြုခြင်းသည် နေရုတ္တ မည်၏။

ဤ “ယံ လောကော ပူဇေတေ” ဟူသော ဝါကျ၌ ယံ-သဒ္ဒါသည် “ရဋ္ဌိချာတ်” စသော ပရိဘာသာနှင့်အညီ - အနိယမဝါစက သဗ္ဗနာမ်ပုဒ် ဖြစ်သောကြောင့် နေရုတ္တကို မရအပ်။ ယ-ပုဒ်, အံ-ဝိဘတ်၊ ယ-ပုဒ်၏ အရကား အနိယမ ဖြစ်သော ဘုရားဒြပ်သည် အပဋ္ဌာနအားဖြင့် ရ၏။

ထိုဘုရားခြံ၏ ယာဒိဿ၊ ယုတ္တ၊ ဇစ္စ၊ နာမ၊ ဂေါတ္တ၊ သီလ၊ ဝေါဟာရီ၊ ဂေါစရ ဟူသော အနိယမ သာမညာကာရ တောဂုဏ်သည်သာ ပဋ္ဌာန အားဖြင့်ရ၏။ အံ-ဝိဘတ်၏ အရကား-အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိ တည်း ဟူသော ကမ္မကာရက ဧကဝုဏ်သင်္ချာ ရ၏။

ဝါ- “ သဗ္ဗနာမဘာဝံ ယာတိတိ ယော။ ”

ယော ဝဏ္ဏော၊ အကြင် အ-ဝဂ် ပဌမက္ခရာသည်။ သဗ္ဗနာမဘာဝံ၊ သို့။ ယာတိ၊ ၏။ ဣတိ တသ္မာ၊ ကြောင့်။ သော ဝဏ္ဏော၊ သည်။ ယော၊ ယ- မည်၏။ ကတ္တုသာဓန၊ ယာ-ဓာတ်၊ အ-ပစ္စည်း။ ယာ-ဓာတ်၏ အရကား ယ-ဟူသော ဝစီဘေဒသဒ္ဒါ၏ ဥပါဒ် ရ၏။ အ-ပစ္စည်း၏ အရကား ဥပါဒဝန္တဖြစ်သော ယ-ဟူသော သဗ္ဗနာမ်ပုဒ် ရ၏။ ပဌမာ ဧကဝုဒ် သိ- ဝိဘတ်၏ အရကား လိင်္ဂတ္ထ အကာရက ဧကဝုဏ်သင်္ချာ ရ၏။

“ အနိယမဝါစကဘာဝံ ယာတိတိ ယော။ ”

(ရှေးနည်းတူ)

“ သဗ္ဗနာမဘာဝေန ယာတိ ပဝတ္တတိတိ ယော။ ”

(ငှင်းနည်းရ၏)

“ အနိယမဝါစကဘာဝေန ယာတိ ပဝတ္တတိတိ ဝါ ယော။ ”

(ငှင်းနည်းရ၏)

“ သဗ္ဗနာမဘာဝေန ယာတဗ္ဗော ဉတဗ္ဗောတိ ဝါ ယော။ ”

ကမ္မညာဓန ယာ-ဓာတ် အ-ပစ္စည်း။ ယာ-ဓာတ်၏အရ ကတုတ္ထကြိယာ ကား ပဒကောသလ္လဉာဏ်သည် မူချအားဖြင့်ရ၏။ ကမ္မတ္ထကြိယာ ကား ပစီဘေဒသဒ္ဒါ၏ အာရမ္မဏသတ္တိသည် ကာရဏူပစာရတ္ထ အားဖြင့် ရ၏။ အ-ပစ္စည်း၏ အရကား ထိုကာရဏူပစာရတ္ထအားဖြင့် မှတ်အပ်သော

ယ-ဟူသော သဗ္ဗနာမ်ပုဒ်ရ၏။

“ယာတဗ္ဗော ဉာတဗ္ဗော ဧတေန အနိယမတ္ထောတိ ဝါ ယော”
ကရဏသာဓန။ ပ ။ ကတွတ္ထကြိယာကား အနိယမတ္ထကို သိသောဉာဏ်
သည် မုချရ၏။ ကရဏတ္ထကား ထိုဉာဏ်အား တပ်သော ယ-သဒ္ဒါ၏
ပကတူပ နိဿယသတ္တိသည် ကာရဏူ။ အ-ပစ္စည်းကား(ဆိုမြဲ)။ ပဌမာ
ဧကဝုဇ် သိ-ဝိဘတ်၏ အရကား လိင်္ဂတ္ထ အကာရက ဧကဝုဇ်သင်္ချာရ၏။
ဝိဂြိုဟ်၊ ပုဒ်ထား နှစ်ပါးတို့တွင် “သဗ္ဗနာမတာဝံ ယာတိ” ဟူသော ဝါကျာဝဓိ
ကန္တဒန္တိန္ဒနည်းအားဖြင့် ယော-ဟု ပဌမန္တနှင့် ဆိုသတည်း။ ပူဇယတေ-
၏ အရဖြစ်သော အာရမ္မဏိက အကျိုးကြိယာသည် အာရုံအကြောင်းကို
ဝဲသောကြောင့် ပဒါဝဓိကန္တ ဒန္တသောဓန နည်းအားဖြင့် တံ ယံ ဟု ဝိဘ-
တဈာန်ခံ။ ဒုတိယာ အံ-ဝိဘတ်၏ အရကား- အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိ တည်း
ဟူသော ကမ္မကာရက ဧကဝုဇ်သင်္ချာ ရ၏။ သကတ်စသော ပံဒတ္ထ ငါးပါး
တို့တွင် အနိယမ သာမညာကာရ ဘောဂုဏ်သည် သကတ် မည်၏။ အနိ
ယမိတဖြစ်သော ဘုရားခြစ်သည် ဘုရားခြစ် မည်၏။ သန့်ရှင်းသော
အခြင်းအရာဟု ဆိုအပ်သော ဝိသဒါကာရသည် ပုလ္လိင်ခြစ်၌ မှီသော
တခုတည်း၏ အဖြစ်ဟု ဆိုအပ်သော အာကာရပညတ်သည် ဧကဝုဇ်သင်္ချာ။
ပူဇော်ခြင်း ကြိယာဖြင့် ရောက်အပ်သော ကြိယာပါပုဏနသတ္တိသည်
ကမ္မကာရကမည်၏။

“လောကီယန္တိ ပဝတ္တန္တိ ဧတ္ထ ပုညာပုညာနိ တဗ္ဗိပါကော စာတိ
လောကော။”

ဧတ္ထ သတ္တသမူဟေ၊ ဌ။ ပုညာပုညာနိ စ၊ ၎င်း။ တဗ္ဗိပါကော စ၊
၎င်း။ လောကီယန္တိ ပဝတ္တန္တိ ။ ဣတိ၊ ကြောင့်။ လောကော၊၏။ အဓိ
ကရဏ သာဓန၊ လောက-ဓာတ်၊ ဏ-ပစ္စည်း။ လောက-ဓာတ်၏ အရ
ကတွတ္ထကြိယာကား ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်၊ ဝိပါက် ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတို့၏
ဥပ္ပန္နဘော ရ၏။ အဓိကရဏတ္ထကြိယာကား အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ကံ၊ ဝတ္ထု၊
ဒွါရ စသည်တို့၏ ပကတူပနိဿယ၊ ပုရေဇာတ စသော၊ ပစ္စယသတ္တိသည်
ဌာနပစာရတ္ထ အားဖြင့် ရ၏။ ဏ-ပစ္စည်း၏ အရကား ထို ဌာနပစာရတ္ထ
အားဖြင့် မှတ်အပ်သော လောကရ၏။

“ လူဇုတိ ပလူဇုတိတိ ဝါ လောကော။ ”

ယော သတ္တသမူဟော၊ သည်။ လူဇုတိ၊ ဖြစ်တတ်၏။ ပလူဇုတိ၊
၏။ ဣတိ၊ ကြောင့်။ လောကော၊၏။ ကတ္တုသာဓန၊ လူ-ဓာတ်၊ ဏ-
ပစ္စည်း။ လူဇုနအနက်ကို ဟောသော လူ-ဓာတ်အရကား ရုပ် နာမ် ခန္ဓာ
တို့၏ ဥပါဒ် ရ၏။ ပလူဇုအနက်ကို ဟောသော လူဇုဓာတ်၏ အရကား
ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတို့၏ ဘင် ရ၏။ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ကံတို့၏ ပကတူပနိဿယ
သတ္တိသည် ဖလူပစာရတ္ထ အားဖြင့် ရ၏။ ပစ္စည်းအရ (ဆိုမြဲ)။

“ ကုသလာဒီနိ လာတိ ဂဏှာတိတိ ဝါ လောကော။ ”

ယော သတ္တသမူဟော၊ သည်။ ကုသလာဒီနိ၊ တို့ကို။ လာတိ
ဂဏှာတိ၊ ၏။ ဣတိ၊ ကြောင့်။ သော သတ္တသမူဟော၊ သည်။ လောကော၊
၏။ ကတ္တုသာဓန၊ လာ-ဓာတ်၊ ဝါ၊ ရာ-ဓာတ်၊ ဩက-ပစ္စည်း၊ ဝါ-
ဏှပစ္စည်း၊ ဝိကရဏ ဩ-ပစ္စည်း။ လာ-ဓာတ်၊ ရာ-ဓာတ်၏ အရကား
ကုသိုလ် ခန္ဓာ စသည်တို့၏ ဥပ္ပန္နဘော ရ၏။ အဝိဇ္ဇာ တဏှာတို့၏။
ပကတူပ နိဿယသတ္တိသည် ဖလူပစာရတ္ထအားဖြင့် ရ၏။ ဩက-ပစ္စည်း၊
ဏှပစ္စည်း၏ အရကား ထိုဖြင့် မှတ်အပ်သော လောက ရ၏။ ဩ- ပစ္စည်း
၏အရကား တနာဒိဂဏဇောတက ရူပသံသိဒ္ဓိမတ္တ ပဒသိလိဋ္ဌတာ ရ၏။

“ ဇာတိဇရာမရဏေဟိ လုနိတဗ္ဗော ဆိန္ဒိတဗ္ဗောတိ ဝါ လောကော။ ”

ယော သတ္တသမူဟော၊ ကို။ ဇာတိဇရာမရဏေဟိ၊ တို့သည်။ လုနိ
တဗ္ဗော ဆိန္ဒိတဗ္ဗော၊ ဖြတ်အပ်၏။ ဣတိ၊ ကြောင့်။ လောကော၊၏။ ကမ္မ
သာဓန၊ လူ-ဓာတ်၊ ဏှပစ္စည်း။ လူ-ဓာတ်အရ ကတွတ္တကြိယာကား
ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတို့၏ ဥပါဒ် ဌိ ဘင်ဟု ဆိုအပ်သော ဇာတိ ဇရာ မရဏ
ရ၏။ ကမ္မတ္တကြိယာကား အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ အာယုက္ခယမရဏ စသည်တို့
၌ ပကတူပနိဿယ သတ္တိသည် ဖလူပစာရတ္ထအားဖြင့် ရ၏။ ဏှ-
ပစ္စည်း၏ အရကား ထိုဖြင့် မှတ်အပ်သော လောက ရ၏။

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

“ ရာ သဒ္ဓါဒီဇနာ ဩစေန္တိ သမဝါယန္တိ ဧတ္တာတိ ဝါ လောကော။”

ဝါ၊ ကား။ ဧတ္ထ သတ္တသမူဟေ၊ ဌှိ။ ရာ သဒ္ဓါဒီဇနာ၊ သဒ္ဓါ စသော သူတော်တရားတို့သည်။ ဩစေန္တိ သမဝါယန္တိ၊ ပေါင်းစည်း စုဝေးကုန်၏။ ပ။ ရာသဒ္ဓါပပဒ ဥစ-ဓာတ်၊ ဣ-ပစ္စည်း၊ ရာ- ဟူသော ရှေးပုဒ်၏ အရကား-

“သဒ္ဓါဓနံ သီလဓနံ၊
ဟိရိဩတ္တပ္ပိယံ ဓနံ။
သုတဓနဉ္စ စာဂေါ စ၊
ပညာ ဝေ သတ္တမံ ဓနံ။”

ဟူသော သူတော်ဥစ္စာ ခုနစ်ပါး ရ၏။ ကတွတ္တကား ထိုသူတော်ဥစ္စာ တို့၏ နိရန္တရပုပ္ဖတ္တိဘော ရ၏။ အဓိကရဏတ္တကား ယောနိသောမနသိကာရ တို့၏ ပကတူပနိဿယ သတ္တိသည် ဖလူ၊ ပစ္စည်းကား ထိုဖြင့် မှတ်အပ်သော လောက ရ၏။

ဝိဂြိုဟ်၊ ပုဒ်ထား နှစ်ပါးတို့တွင်-

“လောကိယန္တိ ပဝတ္တိန္တိ ဧတ္ထ ပုညာပုညာနိ တဗ္ဗိပါကော စာတိ”
ဟူသော ဝါကျာဝဓိကန္တ ဒန္တိန္တနည်းအားဖြင့် လောကော ဟု ပဌမန္တ ဆိုသတည်း။

ပဌမာ ဧကပုစ် သိ-ဝိဘတ်၏ အရကား-

“သမာသ်၊ တဒ္ဓုတိ၊ ကြုတ်ပြီး သက်ရာ၊ ပဌမာကား၊ ချင်းတို့၊
ဟောရာ၊ ဇောတကသာ၊ မူလိုပါသည် အနေ” ဟူသော နိယံနှင့်

အညီ- တဇ္ဇောတက အကာရက ဧကဝုဏ်သင်္ချာ ရ၏။ ပူဇယတေ-၏ အရဖြစ်သော အကျိုးနိပ္ပာဒနိယ ကြိယာသည် အကြောင်း နိပ္ပာဒက ဖြစ်သော ကတ္တားကို ငဲ့၏။ ငဲ့သောကြောင့် ပဒါဝဓိကန္တ၊ ဒန္တသော ဓန နည်းအားဖြင့် “ သော လောကော ” ဟု ဝိဘတျန်ခံ။

ပဌမာဧကဝုဏ် သိ-ဝိဘတ်၏ အရကား-

“သမာသံ တဒ္ဓုတ်၊ ကြုတ် အာချာတ၊ ဝါစကတို့၊

ဟောကြပုဒ်မှာ၊ ပဌမာလည်း၊ ချင်းတို့ ဟောရာ၊ ဇောတကသာ၊ မူလိုပါသည်အနေ” -

ဟူသော နိယံနဒုအညီ- တဇ္ဇောတက အကာရက ဧကဝုဏ်သင်္ချာ ရ၏။

သကတ် စသော ပဒတ္တငါးပါးတို့တွင် လောကတို့၏ တယောက် သည် တယောက်နှင့်တူသော အခြင်းအရာဟု ဆိုအပ်သော ဇာတ်သည် သကတ် မည်၏။ လောကဖြစ်သည် ဖြစ်မည်၏။ သန့်ရှင်းသော အခြင်း အရာဟု ဆိုအပ်သော ဝိသဒါကာရသည် ပုလ္လိင်မည်၏။ ဖြစ်၌မှီသော တခုတည်း၏ အဖြစ်ဟု ဆိုအပ်သော အကာရပညတ်သည် ဧကဝုဏ်သင်္ချာ မည်၏။ ပူဇော်ခြင်းကြိယာကို ပြီးစေတတ်သော ကြိယာနိပ္ပာဒကသတ္တိ သည် ကတ္တာကာရက မည်၏။

ပူဇယတေကား- ရဋ္ဌိချာတ်။ပ။ ညီ အာချာတ်ပုဒ် ဖြစ်သော ကြောင့် နေရတ္တကို မရအပ်။ ပူဇ-ဓာတ်, တေ-ဝိဘတ်, ဣယ-ပစ္စည်း။ ပူဇ-ဓာတ်၏ အရကား ပူဇော်သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်သော ကာယ ဝိညတ်, ဝစီဝိညတ် စိတ္တုပ္ပါဒ်သည် မုချအားဖြင့် ရ၏။ ယောနိသော မနသိ ကာရ စသော ရှေးရှေးသော စိတ္တုပ္ပါဒ်သည် ဖလူပစာရတ္တအားဖြင့် ရ၏။ ပစ္စုပ္ပန်, သံသရာအကျိုး တည်းဟူသော နောက်နောက်သော အကျိုးသည် ကာရဏူပစာရတ္တ အားဖြင့်ရ၏။ ပူဇော်သကဲ့သို့ဖြစ်သော ဝိညတ် စိတ္တု- ပ္ပါဒ်သည် သဒိသု၊ ရှိခိုးခြင်း စသည်သည် သဒိသု။ ပူဇော်၏ ဟူသော အမည်နာမ ပညတ်သည် ဌာနု၊ ဝတ္ထု, ဒွါရ, အာရုံသည် ဌာနု။

ပူဇနဂုဏ်ဖြင့် အထူးပြုအပ်သော ခြစ်သည် ဂုဏှ၊ ထို ပူဇော်ခြင်း၏ မုဒု
 မဇ္ဈာဒိမတ္တဘောသည် ဂုဏှ။ အစိတ် အစိတ်သော ပုံဇာသည် ဧကဒေသျှ၊
 အပေါင်းဖြစ်သော ပူဇာသည် ဧကဒေသျှ။ ရှေးရှေးသော စိတ္တုပ္ပါဒ်သည်
 သမိပူ၊ နောက်နောက်သော စိတ္တုပ္ပါဒ်သည် သံမိပူ။ ပရမတ္ထ သဘာဝဓမ္မတို့
 ၏ နိဗ္ဗာပါရဘောသည် တဒ္ဒမ္မ။ သဘာဝဓမ္မတို့၏ ဧဝံဓမ္မတာဘောသည်
 အတဒ္ဒမ္မ။ ပူဇနကာရသည် အဆာဒဆာဒူ၊ ပူဇန သတ္တိသည် ဘောဒအဆာ
 ဒူပစာရတ္ထ အားဖြင့် ရ၏။

တေ-ဝိဘတ်၏ အရကား- ထိုမုချ၊ ဖလူ၊ ကာရဏှ၊ သဒိသျှ၊
 သဒိသျှ၊ ဌာနံ၊ ဌာနျ၊ ဂုဏှ၊ ဂဏှ၊ ဧကဒေသျှ၊ ဧကဒေသျှ၊ သမိပူ၊
 သမိပူ၊ တဒ္ဒမ္မ၊ အတဒ္ဒမ္မ၊ အဆာဒဆာဒူ၊ ဘောဒအဆာဒူ ပစာရတ္ထတို့ဖြင့်
 မှတ်အပ်သော ပူဇန္တကတ္တား တည်းဟူသော ကြိယာဝိသေသ၊ ဝတ္တမာန်
 ဝိဘတ် တည်းဟူသော ဝိဘတ်ဝိသေသ၊ အတ္တနောပုဒ် တည်းဟူသော
 ပဒဝိသေသ။ ပဌမပုရိသ် တည်းဟူသော ပုရိသ်ဝိသေသ၊ နာမယောဂ
 ပယုဇမာန တည်းဟူသော ယောဂဝိသေသ၊ သဗ္ဗဓာတ် တည်းဟူသော
 သညာဝိသေသ၊ ဧကဂုဏ် တည်းဟူသော ဂုဏ်ဝိသေသ၊ ပစ္စုပ္ပန် ကာလ
 တည်းဟူသော ကာလဝိသေသ၊ ဓာတွတ္တ တည်းဟူသော ကြိယာ ဝိသေသ၊
 လိင်ကြောင့် ရုပ်အထူးမရှိခြင်း တည်းဟူသော အလိင်္ဂဝိသေသ၊ စုရာဒိဂိုဏ်း
 တည်းဟူသော ဂဏဝိသေသ၊ ဣယ-ပစ္စည်း တည်းဟူသော ဝိကရဏဝိ
 သေသ၊ ဘော၊ ကံ၊ ကတ္တား သုံးပါးတို့ တွင် ကတ္တားတည်း ဟူသော
 ကြိယာဝန်ဝိသေသဖြင့် မှတ်အပ်သော လောကသည် အပဓာန အားဖြင့်
 ရ၏။ ကြိယာပုဒ်တို့၏ သဘောသည် ကြိယာကိုသာ ပဓာန အားဖြင့်
 ဟောမြဲဖြစ်သောကြောင့် ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဓာတွတ္တသည် သာ
 ပဓာနအားဖြင့် ရ၏။ ဣယ- ပစ္စည်း၏ အရကား စုရာဒိဂဏဇောတက
 ရူပသံသိဒ္ဓိမတ္တ ပဒသိလိဋ္ဌတာ ရ၏။

ဝါ- “ ပူဇယာမိတိ ပူဇယတေ ”
 လောကသင်္ခါတော၊ လောက ဟု ဆိုအပ်သော။ ယော အဟံ၊
 ကစ္စည်းဆရာ ငါသည်။ ယသ္မာ၊ကြောင့်။ ပူဇယာမိ၊ ပူဇော်၏။ ဣတိတသ္မာ၊

ကြောင့်။ လောကသင်္ခါတော၊ သော။ သော အဟံ၊ သည်။ ပူဇယတေ မည်၏။ သာမည အတ္ထဝါကျ။ ပူဇ-ဓာတ်၊ တေ-ဝိဘတ်၊ ဣယ-ပစ္စည်း၊ ပူဇ-ဓာတ်၏အရ မုချ၊ ဖလူ (ကောက်မြဲ။) ပစ္စုပ္ပန် အကျိုးတည်းဟူသော နောက်နောက်သော အကျိုးသည် ကာရဏူ ဆို။ တေ-ဝိဘတ်၊ ဣယ-ပစ္စည်းအရလည်း အတူတူပင်။ (အရှင်မဟာ ကစ္စည်းထေရ်သည် အပဋ္ဌာန အားဖြင့် ရ၏ ဆိုသည်သာ ထူးသည်။)

“ ပူဇကော ဝိယ အတ္တာနမာစရတီတိ ဝါ ပူဇယတေ။ ”

ပူဇကော၊ သော။ လောကော၊ လောကသည်။ ပူဇနေန။ ဖြင့်။ အတ္တာနံကို။ အာစရတိ ကရောတိ ဝိယ၊ ကဲ့သို့။ လောကသင်္ခါတော၊ လောက ဟု ဆိုအပ်သော။ ယော ထေရော၊ အကြင်မဟာထေရ်သည်။ ပူဇနေန၊ ဖြင့်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ယသ္မာ၊ ကြောင့်။ အာစရတိ ကရောတိ၊ ပြုကျင့်တတ်၏။ ဣတိ တသ္မာ၊ ကြောင့်။ သော ထေရော၊ သည်။ ပူဇယတေ၊ မည်၏။ အာစာရတ္ထ အတ္ထဝါကျ။ ပူဇ-ဟူသော နာမဓာတ်၊ တေ-ဝိဘတ်၊ အာစာရတ္ထဓာတုရူပ ဣယ-ပစ္စည်း။ ဘူဝါဒိ အ-ပစ္စည်း (ဓာတ်ရ အတူတူ။)

တေ-ဝိဘတ်၏ အရကား ထိုမုချ၊ ဖလူ၊ ကာရဏူပစာရတ္ထ စသည် တို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော ပူဇန္တကတ္တာ တည်းဟူသော ကြိယာဝန် ဝိသေသ၊ ဝတ္တမာန်ဝိပ။ ဘူဝါဒိဂုဏ်း ဟူသော ဂဏဝိသေသ၊ အ-ပစ္စည်း တည်း ဟူသော ဝိကရဏဝိသေသ၊ ဘော၊ ကံ၊ ကတ္တာ သုံးပါးတို့တွင် ကတ္တာ တည်းဟူသော ကြိယာဝန် ဝိသေသတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော လောက၏ ပူဇော်ခြင်းကဲ့သို့ ပူဇော်တတ်သော အရှင်မဟာကစ္စည်းထေရ်သည် အပဋ္ဌာန အားဖြင့် ရ၏။ ကြိယာပုဒ်တို့၏ သဘောသည်။ပ။၏။

ဣယ-ပစ္စည်း၏ အရကား ကစ္စည်းထေရ်သည် အပဋ္ဌာန၊ ကစ္စည်းထေရ် လောကတို့၏ ပူဇော်ခြင်း တည်းဟူသော အာစာရတ္ထသည် သာ ပဋ္ဌာန။ အ-ပစ္စည်းကား ဘူဝါဒိဂဏဇေတက ရူပသံသိဒ္ဓိမတ္တ ပဒ သိလိဋ္ဌတာ ရ၏။

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

“ယော ကောစိ ပူဇေတိ၊ တမညော ပူဇေ ပူဇေ ဣစ္စေဝံ ဗြဝိ၊
အထ ဝါ လောကော အတ္တာနံ ပယောဇေတိ ပူဇေတိတိ ပူဇေယတေ။”

ယော ကောစိ၊ သည်။ ပူဇေတိ၊ ၏။ တံ၊ ကို။ အညော၊ သည်။
တွံ၊ သည်။ ပူဇေ ပူဇေ၊ လော့။ ဣစ္စေဝံ၊ လျှင်။ ဗြဝိ၊၏။ အထ ဝါ၊ ကား။
လောကော၊ သည်။ အတ္တာနံ၊ကို။ ပယောဇေတိ၊ ၏။ ဣတိ၊ ကြောင့်။
ပူဇေယတေ၊ မည်၏။ ဟေတုအတ္ထဝါကျ။ ပူဇေ-ဓာတ်၊ တေ-ဝိဘတ်၊
ကာရိက် ဣယ-ပစ္စည်း၊ ဘူဝါဒိ အ-ပစ္စည်း။ (ဓာတ်၊ ဝိဘတ် ကောက်မြဲ)။
ဣယ ပစ္စည်း၏အရကား သူတပါးတို့၏ ကာယ ဝစီ ပယောဂ၊ မိမိ၏
ပုဗ္ဗ ပယောဂ တည်း ဟူသော ဟေတွတ္ထ ရ၏။ အ-ပစ္စည်း၏ အရကား
ဘူဝါဒိ ဂဏ ဇောတက ရူပသံသိဒ္ဓိမတ္ထ ပဒသိလိဋ္ဌတာ ရ၏။

“သော စ ပူဇေတိ၊ တေ စ ပူဇေန္တိ၊ တွဉ္စ ပူဇေသိ၊ တုမေ စ
ပူဇေထေ။ အဟဉ္စ ပူဇာမိ၊ မယဉ္စ ပူဇာမာတိ သဗ္ဗော ပူဇေယတေ။”

ပရောပုရိသ အတ္ထဝါကျ၊ ရှေးနည်းရ၏။ ပဒတ္ထ နှစ်ပါးတွင် ပူဇာသာမည
သည် သကတ်၊ ပူဇာဝိသေသသည် ဖြစ်။ ဝါ-လောက၏ ပူဇော်ခြင်းသည်
သကတ်၊ ကစ္စည်းထေရ်၏ ပူဇော်ခြင်းသည် ဖြစ်။ လိင်ကြောင့် ရုပ်အထူး
မရှိခြင်းသည် အ-လိင်၊ ဧကဝုစံ သင်္ချာ။ ကြိယာဝန် ဝိသေသသည် ကတ္တု
ကာရက မည်၏။ ဤသို့ ပုဒ်ကို ဝိဂြိုဟ်ဆိုခြင်းသည် နေရတ္ထ မည်၏။

ဒေသကပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုသည် အဓိပ္ပါယ် မည်၏။

“ယံ လောကော ပူဇေယတေ” ဟူသော ပုဒ်၌ “ပကတိ ဟေသာ
စရိယာနံ ယဒိဒံ ယေန ကေနဈာကာရေနာဓိပ္ပါယ ဝိညာပနံ” ဟူသော
ပရိဘာသာနှင့်အညီ- လောက၏ ပူဇော်ခြင်းကို ဆိုသဖြင့် ဂုဏာတိရေက
ဂုဏဝိသိဋ္ဌ ပူဇာရဟဘောဂုဏ်ကို သိစေခြင်း၊ လောက၌ အကျုံးဝင်သော
မိမိ၏ ပူဇော်ခြင်းကို သိစေခြင်း၊ နောက်နောက်သော ကျမ်းပြုဆရာ ပညာရှိ
တို့သည် မိမိကဲ့သို့ ကျမ်း၏ အစ၌ ရတနတ္ထယပူဇာကို ပြုစေခြင်း၊ ကျမ်း

၏အစ၌ ရတနတ္ထယူဇာသည် အားထုတ်လတ္တံ့သော ကျမ်း၏ ပဘာဝ နိဿယဝိသုဒ္ဓိကို သိစေခြင်း၊ ယင်းသို့ သိစေခြင်းသည်လည်း ကျမ်း၌ ပညာရှိတို့ကို များစွာ မြတ်နိုးစေခြင်း၊ ယင်းသို့ မြတ်နိုးစေခြင်းသည် ကျမ်းကို ကောင်းစွာ သင်ခြင်း ဆောင်ခြင်း စသော အစဉ်ဖြင့် ရအပ်သော ကောင်းသော အကျင့်ဖြင့် ပညာရှိတို့၏ ခပ်သိမ်းသော ဟိတသုခကို ပြီးစေလိုခြင်း စသည်သည် အရှင် ကစ္စည်းဆရာ၏ အလိုတော် မည်၏။

ဒေသနာနိဒါန်းသည် အဇ္ဈတ္တိက နိဒါန်း၊ ဗာဟိရနိဒါန်း အားဖြင့် နှစ်ပါး။၏။တွင် အဇ္ဈတ္တိကနိဒါန်းသည် သဟဇာတနိဒါန်း၊ အသဟဇာတ နိဒါန်းအားဖြင့် နှစ်ပါး။၏။တွင် ကရုဏာတော်သည် အသဟဇာတ နိဒါန်း မည်၏။ ဒေသနာဉာဏ်တော်သည် သဟဇာတနိဒါန်း မည်၏။

ဝါ- သမုဿာဟကနိဒါန်း၊ ပဝတ္တကနိဒါန်း အားဖြင့် နှစ်ပါး။၏။ တွင် ကရုဏာတော်သည် သမုဿာဟက နိဒါန်း မည်၏။ ဒေသနာ ဉာဏ်တော်သည် ပဝတ္တကနိဒါန်း မည်၏။

ဝါ- ဟေတုနိဒါန်း၊ ပစ္စယနိဒါန်း အားဖြင့် နှစ်ပါး။၏။ တွင် ဒေသနာဉာဏ်တော်သည် ဟေတု။၏။ ကရုဏာတော်သည် ပစ္စယ။၏။

ဝါ- ဇနိကနိဒါန်း၊ ဥပတ္တမ္ဘကနိဒါန်း အားဖြင့် နှစ်ပါး။၏။ တွင် ဒေသနာဉာဏ်တော်သည် ဇနက။၏။ ကရုဏာတော်သည် ဥပတ္တမ္ဘက နိဒါန်း မည်၏။

ဝါ- အသာဓာရဏ၊ သာဓာရဏနိဒါန်းအားဖြင့် နှစ်ပါး။၏။ တွင် ဒေသနာဉာဏ်တော်သည် အသာဓာရဏ။၏။ ကရုဏာတော်သည် သာဓာ ရဏနိဒါန်း မည်၏။

ဗာဟိရနိဒါန်းသည် ဒေသ၊ ကာလ၊ ဒေသက၊ ပရိသတ် အားဖြင့် လေးပါး။၏။တွင်သပြေပင်ရောက်ရာတောအုပ်သည် ဒေသနိဒါန်း မည်၏။ နေတ္တိကျမ်းကို ဟောရာအခါသည် ကာလနိဒါန်း မည်၏။ နေတ္တိကျမ်းကို

ဟောသော အရှင်မဟာကစ္ဆည်းထေရ်သည် ဒေသကနိဒါန်း မည်၏။ နေတ္တိ ကျမ်းကို နာကုန်သော သန္တိကာဝစရ ရဟန်းတို့သည် ပရိသတ်နိဒါန်း မည်၏။

အတ္တဇ္ဈာသယ၊ ပရဇ္ဈာသယ၊ ပုစ္ဆာဝသိက၊ အဋ္ဌပုတ္တိ အားဖြင့် လေးပါးတို့တွင် မိမိအလိုတော်အားဖြင့် ဟောအပ်သောကြောင့်အတ္တဇ္ဈာ သယသုတ္တန်ဂ္ဓေပနိဒါန်း မည်၏။

ဒူရေနိဒါန်း၊ အဝိဒူရေနိဒါန်း၊ သန္တိကေနိဒါန်း အားဖြင့် သုံးပါးတို့ တွင် ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဆုတောင်း သည်မှ စ၍ အဆုံးစွန်သောဘဝ၏ အနန္တရဘဝတိုင်အောင် ဖြစ်စေအပ်သော ပုညဉာဏ သမ္ဘာရသည် ဒူရေနိဒါန်း မည်၏။ အဆုံးဘဝ ပဋိသန္ဓေမှစ၍ သာဝက ပါရမီဉာဏ် အပြီးသို့ ရောက်သည်တိုင်အောင် အဝိဒူရေနိဒါန်း မည်၏။ ထိုမှစ၍ ဟောသည်တိုင်အောင်သော ကာလသည် သန္တိကေနိဒါန်း မည်၏။

ပုဗ္ဗာပရာနသန္တိသည် အတ္တသန္တိ၊ ဗျဉ္ဇနသန္တိ ဒေသနာသန္တိ၊ နိဒ္ဒေသ သန္တိအားဖြင့် လေးပါး၏။ တွင် အတ္တခြောက်ပါးတို့၏ အချင်းချင်းစပ်ခြင်း သည် အတ္တသန္တိ မည်၏။ အဘယ်သို့ကား- ယံ-ကား နရဝရံ-၌ ဂုဏ်၊ အာမည်၊ နိဿိတ၊ အကျိုးဖြစ်သော အာသယာသယီဘာဝ တုလျာ ဝိကရဏဝိသေသန၊ နရဝရံ-ကား ဂုဏေ၊ အာဓာရ၊ နိဿယ၊ အကြောင်း ဖြစ်သော အာသယာသယီဘာဝ တုလျာဝိကရဏဝိသေသျ။

အဘယ်သို့ ဂုဏ်၊ အာမည်၊ နိဿိတ၊ အကျိုး၊ ဂုဏေ၊ အာဓာရ၊ နိဿယ၊ အကြောင်း ဖြစ်သနည်းဟူမူကား-ယံ-၏ အရဖြစ်သော ဂုဏာတိရေက ဂုဏဝိသိဋ္ဌ၊ ပူဇာရဟဘောဂုဏ်သည် အာမည်၊ နိဿိတ၊ အကျိုး၊ နရဝရံ-၏ အရဖြစ်သော ဘုရားဒြပ်သည် ဂုဏေ၊ အာဓာရ၊ နိဿယ။ ဤသို့ ဂုဏ်၊ အာမည်၊ နိဿိတ၊ အကျိုး၊ ဂုဏေ၊ အာဓာရ၊ နိဿယ အကြောင်း ဖြစ်သတည်း။

နရဝရံ- ကား ပူဇယတေ-၌ တေ-ဝိဘတ်သည် မဟောအပ်သော အာရုံ အကြောင်း၊ နိမိတ်ဖြစ်သော ကာယသမ္ပတ္တိကံ၊ စိတ္တသမ္ပတ္တိကံ၊ ပူဇယတေ- ကား အာရမ္မဏိက၊ အကျိုး၊ ပစ္စယုပ္ပန်၊ နိမိတ္တဝန်ဖြစ်သော ကံ၏ ကြိယာ။

အဘယ်သို့နည်းဟူမူကား နရဝရ-၏ အရဖြစ်သော ဘုရားဂုဏ် တော်တို့၏ အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိသည် အာရုံ၊အကြောင်း၊ နိမိတ်၊ ပူဇယတေ-၏ အရဖြစ်သော ပူဇနစိတ္တုပ္ပါဒ်သည် အာရမ္မဏိက၊ အကျိုး၊ ပစ္စယုပ္ပန်၊ နိမိတ္တဝန်။ ဤသို့ အာရုံ။ပ။တည်း။

လောကော-ကား ပူဇယတေ-၌ တေ-ဝိဘတ်သည် ဟောအပ် သော အကြောင်း နိပ္ပဒက ဖြစ်သော သယံကတ္တာ၊ ပူဇယတေ-ကား အကျိုး နိပ္ပတ္တနိယ ဖြစ်သော ကတ္တာ၏ ကြိယာတည်း။

အဘယ်သို့။ပ။ နည်းဟူမူကား - လောကော-၏ အရဖြစ်သော လောကဒြစ်၏ ကြိယာနိပ္ပဒကသတ္တိသည် အကြောင်း နိပ္ပဒက၊ ပူဇယ တေ-၏ အရဖြစ်သော ဝိညတ်စိတ္တုပ္ပါဒ်သည် အကျိုး နိပ္ပတ္တနိယ။ ဤသို့ အကြောင်း။ပ။တည်း။

လောကော-ကား ပူဇယတေ-၌ ဟေတုပစ္စည်း၊ ပူဇယတေ-ကား ဟေတုပစ္စည်း၏ ပစ္စယုပ္ပန်။

အဘယ်သို့ ပစ္စည်း၊ ပစ္စယုပ္ပန် ဖြစ်သနည်း ဟူမူကား- လော ကော-၏ အရဖြစ်သော အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ ဤဟိတ် တပါး၊ နှစ်ပါး၊ သုံးပါး ပစ္စည်းတရားတို့၏ ဟေတုသတ္တိသည် ဟေတုပစ္စည်း၊ ပူဇယတေ-၏ အရဖြစ်သော ဝိညတ်စိတ္တုပ္ပါဒ်သည် ဟေတုပစ္စည်း၏ ပစ္စယုပ္ပန်။ ဤသို့ ပစ္စည်း၊ ပစ္စယုပ္ပန် ဖြစ်သတည်း။

လောကော-ကား ပူဇယတေ-၌ အဓိပတိပစ္စည်း၊ ပူဇယတေ-ကား။ပွန်။

အဘယ်သို့နည်းဟူမူကား- လောကော၏ အရဖြစ်သော ဆန္ဒ၊ စိတ္တ၊ ဝီရိယ၊ ဝိမံသ အားဖြင့် အဓိပတိတရားကိုယ် လေးပါးတို့တွင် တပါးပါးသည် အဓိပတိပစ္စည်း၊ ပူဇယတေ-၏ အရဖြစ်သော ဝိညတ်စိတ္တုပ္ပါဒ်သည်။ပွန်။ ဤသို့တည်း။

လောကော-ကား ပူဇယတေ-၌ အနန္တရ၊ သမနန္တရ၊ အနန္တရပနိဿယ၊ အာသေဝန၊ နတ္ထိ၊ ဝိဂတ ပစ္စည်း၊ ပူဇယတေ-ကား ထိုပစ္စည်းတို့၏ ပစ္စယုပ္ပန်။

အဘယ်သို့နည်း ဟူမူကား- လောကော-၏ အရဖြစ်သော ပဌမဇောစသော ရှေးရှေးသော နာမက္ခန္ဓာ၏ အနန္တရာဒိသတ္တိသည် အနန္တရာဒိပစ္စည်း၊ ပူဇယတေ-၏ အရဖြစ်သော ဒုတိယာဒိဇော နာမက္ခန္ဓာသည် ထိုပစ္စည်းတို့၏ ပစ္စယုပ္ပန်။ ဤသို့တည်း။

လောကော-ကား ပူဇယတေ-၌ သဟဇာတ၊ အညမည၊ နိဿယ သမ္ပယုတ္တ၊ အတ္ထိ၊ အဝိဂတ ပစ္စည်း၊ ပူဇယတေ-ကား ထိုပစ္စည်းတို့၏ ပစ္စယုပ္ပန်။

အဘယ်သို့နည်း ဟူမူကား- လောကော၏ အရဖြစ်သော ဧကင်္ဂဒုက၊ တိက နာမက္ခန္ဓာတို့၏ သဟဇာတာဒိသတ္တိသည် သဟဇာတာဒိပစ္စည်း၊ ပူဇယတေ-၏ အရဖြစ်သော ဧကက၊ ဒုက၊ တိကနာမက္ခန္ဓာ ဤတရားတို့သည် ထိုပစ္စည်းတို့၏ ပစ္စယုပ္ပန်။ ဤသို့တည်း။ (ဤနည်းတူ ကြွင်းသော ပစ္စည်းတို့ကို စပ်အပ်၏)။ ဤသို့ အနက်အားဖြင့် စပ်ခြင်းသည် အတ္ထသန္တိ မည်၏။

ဗျဉ္ဇနပဒတို့၏ အချင်းချင်းစပ်ခြင်းသည် ဗျဉ္ဇနသန္တိ မည်၏။
အဘယ်သို့ကား-

“ ဂုဏော ဝိသေသနံ ဘေဒေါ၊
ဝိသေသော အနုဝါဒကော။
အပဋ္ဌာနမုပါယော စ၊
သကတ္ထောတိ ဣမေ သမာ။
ဂုဏီ ဝိသေသိတဗ္ဗဉ္စ၊
ဘေဒျံ သာမညမေဝစ။
ဝိဓိပဋ္ဌာနမုပေယျံ၊
ဒဗ္ဗန္တိဝ ဣမေ သမာ။ ”

ဟူသည်နှင့်အညီ- ယံ-ကား နရဝရံ-၌ ဂုဏ်။ နရဝရံ-ကား ဂုဏော။ ယံ-
ကား ဝိသေသန၊ နရဝရံ-ကား ဝိသေသျှ။ ယံ-ကား ဘေဒက၊ နရဝရံ-
ကား ဘေဒျှ။ ယံ-ကား ဝိသေသ၊ နရဝရံ-ကား သာမည။ ယံ-ကား
အနုဝါဒ၊ နရဝရံ-ကားဝိဓိ။ ယံ-ကား အပဋ္ဌာန၊ နရဝရံ-ကား ပဋ္ဌာန။
ယံ-ကား ဥပါယ၊ နရဝရံ-ကား ဥပေယျ။ ယံ-ကား သကတ်၊ နရဝရံ-
ကား ဩဗံ။ ယံ နရဝရံ-ကား ပူဇေယတေ-၌ ကမ္မ၊ ပူဇေယဘေ-ကား ကမ္မိ။
နရဝရံ-ကား ကမ္မကာရက၊ ပူဇေယတေ-ကား ကံ၏ကြိယာ။ ယံ နရဝရံ-
ကား အဂုတ္တာနဘိဟိတ၊ အကထိတ၊ ပတ္တိ၊ ကာယသမ္ပတ္တိ၊ စိတ္တ သမ္ပတ္တိ၊
ပကတိ ဓာတု၊ ဣစ္ဆိတ၊ ပဋ္ဌာနာပဋ္ဌာနကံ။ ပူဇေယတေ-ကား
ထိုကံ၏ကြိယာ။ လောကော-ကား ပူဇေယတေ-၌ ဂုတ္တာဘိဟိတ၊ ကထိတ၊
သယံ ကတ္တာ၊ သုဒ္ဓ၊ ပကတိ၊ ပဋ္ဌာန၊ ဓာတ်ကတ္တာ၊ ပူဇေယတေ-ကား
ကတ္တိ။ လောကော-ကား ကာရက၊ ပူဇေယတေ-ကား ကြိယာ။ လောကော-
ကား နိပ္ပိဒက၊ ပူဇေယတေ-ကား နိပ္ပိဒေတဗ္ဗ။ လောကော-ကား သာဓက၊
ပူဇေယတေ- ကား သာဓျ။ လောကော-ကား ဂုဏော၊ သတ္တိမန်၊ ပူဇေယတေ-
ကား ဂုဏ်၊ သတ္တိ။ လောကော-ကား တုလျတ်၊ ပူဇေယတေ-ကား လိင်္ဂိတ်။
လောကော-ကား ဝါစ၊ ပူဇေယတေ-ကား ဝါစက။ လောကော-ကား

ဘာဝိ၊ ပူဇေတေ-ကား ဘာဝ။ လောကော-ကား ဤဟာဝန္တ၊ ဗျာပါရဝန္တ၊ ပူဇေတေ-ကား ဤဟာ၊ ဇေဋ္ဌက၊ ကာရကဗျာပါရ။ ဤသို့ သဒ္ဓါ အားဖြင့် အချင်းချင်း စပ်ခြင်းသည် ဗျဉ္ဇနသန္နိ မည်၏။

ဒေသနာသန္နိသည်- သုတ်၌ ရှေ့နောက်စပ်ခြင်း၊ သုတ်တပါးနှင့် စပ်ခြင်းအားဖြင့် နှစ်ပါး။၏။တွင် ရှေ့ ခြံယံ-ဟူသော ပုဒ်သည် နောက်၌ နရဝရဿ- ပုဒ်ကို အနက်အားလျော်စွာ ဝိဘတ်ကို ပြန်စေအပ်သော နရဝရံ-ဟူသော ပုဒ်နှင့် ဂုဏ်၊ ဂုဏော၊ ဝိသေသန၊ ဝိသေဿ၊ ဘောဒက၊ဘောဒျ၊ ဝိသေသ၊ သာမည အနုဝါဒ၊ ဝိမိ၊ အပဋ္ဌာန၊ ပဋ္ဌာန၊ ဥပါယ၊ ဥပေယျ၊ သကတ်၊ ဩဇာ အဖြစ်ဖြင့် စပ်၏။ ရှေ့ခြံယံ-သည် နောက်၌တဿ၊ ဧတံနှင့် အနိယတ်၊ နိယတ် အဖြစ်ဖြင့် စပ်၏။ ရှေ့၌ လောကော- ဟူသော ပုဒ်သည် နောက်၌ သလောကပါလော- ဟူသော ပုဒ်နှင့် ဝိသေသန၊ ဝိသေဿ အဖြစ်ဖြင့် စပ်၏။ ရှေ့၌ ပူဇေတေ- ဟူသော ပုဒ်သည် နောက်၌ နမဿသိ- ဟူသော ပုဒ်နှင့် လောကသည် ပြီးစေအပ်သော ကြိယာချင်း တူသော အားဖြင့် စပ်၏။ ဤ“ယံ လောကော ပူဇေတေ” ဟူသောသုတ် သည် “ပူဇာရဟေ။ပ။ပရိဒ္ဓေ” ဟူသော သုတ်တပါးနှင့်စပ်၏။ အတိ သို့ စပ်သနည်း ဟူမူကား- ဤခြံယံ- ဟူသော ပုဒ်သည် ထို၌ “ပူဇာရဟေ ပပဉ္စသမတိက္ကန္တေ တိဏ္ဏသောက ပရိဒ္ဓေ” ဟူသောပုဒ်နှင့် ဂုဏ်၊ ဝိသေသန၊ ဘောဒက၊ ဝိသေသ၊ အနုဝါဒ၊ အပဋ္ဌာန၊ ဥပါယ၊ သကတ္တပုဒ်ချင်း တူသော အားဖြင့် စပ်၏။ ဤ၌ နရဝရံ- ဟူသော ပါဌသေသ၊ အဇ္ဈာဟာရ၊ လုတ္တနိဒ္ဓိဋ္ဌ၊ ဂမုမာန် ကံပုဒ်သည် ထို၌ ဗုဒ္ဓေ ဝါ သာဝကော- ဟူသော ယထာရတ ပုဒ်နှင့် ဂုဏီ၊ ဝိသေဿ၊ ဘောဒျ၊ သာမည၊ ဝိမိ၊ ပဋ္ဌာန၊ ဥပေယျ၊ ဒဗ္ဗတ္ထ ကံပုဒ်ချင်းတူသောအားဖြင့် စပ်၏။ ဤ၌ လောကော- ဟူသော ယထာရတ ပုဒ်သည် ထို၌ သပ္ပရိသော- ဟူသော ပါဌသေသ အဇ္ဈာဟာရ၊ လုတ္တနိဒ္ဓိဋ္ဌ၊ ဂမုမာန်ပုဒ်နှင့်ကတ္တာချင်း

တူသောအားဖြင့် စပ်၏။ ဤ၌ ပူဇယတေ- ဟူသော ပုဒ်သည် ထို၌ ပူဇယတေ- ဟူသောပုဒ်နှင့် ကတ္တာ: သည် ပြီးစေအပ်သော ကြိယာချင်း တူသော အားဖြင့် စပ်၏။ ဤသို့ သုတ်၌ ရှေ့နောက်အားဖြင့်၎င်း၊ သုတ်တပါးနှင့်၎င်း စပ်ခြင်းသည် ဒေသနာသန္တိ မည်၏။

နိဒ္ဒေသသန္တိသည်..... ပဒ, ပဒတ္တ, နိဿိတစိတ္တ, အနိဿိတစိတ္တ အားဖြင့် လေးပါး။ ။၏။ တွင် ပဒသည် ပဒစ္ဆေဒ, ပဒစိန္တာ အားဖြင့် နှစ်ပါး ။၏။ ပဒတ္တလည်း ဤနည်း နှစ်ပါး ။၏။ တွင်-

“ယန္တိ ဧကံ ပဒံ၊ လောကောတိ ဧကံ ပဒံ၊ ပူဇယတေတိ ဧကံ ပဒံ” ဤသို့ ပဒစ္ဆေဒပဒ အားဖြင့်၎င်း၊

“ယန္တိ ဧကံ ကမ္မတ္ထပဒံ၊ လောကောတိ ဧကံ ကတွတ္ထပဒံ၊ ပူဇယတေတိ ဧကံ ကြိယတ္ထပဒံ” ဤသို့ ပဒစ္ဆေဒပဒတ္တ အားဖြင့်၎င်း၊

“ယန္တိ အနိယမနိဒ္ဒေသော၊ လောကောတိ ကတ္တုနိဒ္ဒေသော၊ ပူဇယတေတိ ကြိယာနိဒ္ဒေသော” ဤသို့ ပဒစိန္တာပဒ အားဖြင့်၎င်း၊

“ယန္တိ အနိယမတော ဥပယောဂနိဒ္ဒေသော၊ လောကောတိ ကတွတ္ထနိဒ္ဒေသော၊ ပူဇယတေတိ ကြိယတ္ထနိဒ္ဒေသော” ဤသို့ ပဒစိန္တာ ပဒတ္တ အားဖြင့်၎င်း ပြခြင်းသည် ပဒ, ပဒတ္တနိဒ္ဒေသသန္တိ မည်၏။

နိဿိတစိတ္တသည် ပုဂ္ဂလ, ဓမ္မ အားဖြင့် နှစ်ပါး။ ။၏။ တွင်-။ ဓမ္မ။ ပုညာပုညနိဿိတ အားဖြင့် နှစ်ပါး။ ။၏။ တွင် ဤ၌ အပုညကိုမရအပ်။ ပုညသည် ဝဋ္ဋနိဿိတ, ဝိဝဋ္ဋနိဿိတ အားဖြင့် နှစ်ပါး။ ။၏။ တွင် ဝဋ္ဋနိဿိတသည် ဝါသနာ ဘာဂိယ အားဖြင့် တပါးသာတည်း။ ဝိဝဋ္ဋနိဿိတသည် ဝါသနာ ဘာဂိယ, နိဗ္ဗေဘာဂိအားဖြင့် နှစ်ပါး။ ။၏။ ပုဂ္ဂလသည် ပူဇော်သော ပုထုဇနံ, သေက္ခ အားဖြင့် နှစ်ပါး။ ။၏။

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

အနိဿိတစိတ္တသည်လည်း ပုဂ္ဂလ၊ ဓမ္မအားဖြင့် နှစ်ပါး။၏။ ဓမ္မသည် အရဟတ္တဖိုလ် နိဗ္ဗာန် အားဖြင့် နှစ်ပါး။၏။ ပုဂ္ဂလသည် ဘုရား၊ ရဟန္တာ အားဖြင့် နှစ်ပါး။၏။ ထိုအပြားတို့တွင် ဤ“ယံ လောကော ပူဇယတေ” ဌိ လောကော-၏ အရ ပုထုဇနံ၊ သေက္ခပုဂ္ဂလကို၎င်း၊ ပူဇယတေ-၏ အရ ထို ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာမယ ပူဇနာကာရ အားဖြင့် ဖြစ်သော ကုသိုလ်၊ ဝေါဒါနံ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာအစ ရာဂ ဝိရာဂ စေတောဝိမုတ္တိ အဆုံး ရှိသော တရားကို၎င်း၊ နိဿိတစိတ္တဖြစ်၍ သံသာရပဝတ္တိအားဖြင့် ပြအပ်၏။ ယံ-၏ အရ ဘုရား၊ လောကော-၏ အရ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို၎င်း၊ ပူဇယတေ-၏ အရ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာမယ၊ ပူဇနာကာရ အားဖြင့် ဖြစ်သော အနဝဇ္ဇဋ္ဌ ကုသိုလ်၊ ဝေါဒါနံ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာအစ ရာဂ ဝိရာဂ စေတောဝိမုတ္တိမှတပါး အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာနဓာတ် အဆုံးရှိသော တရားကို၎င်း အနိဿိတစိတ္တဖြစ်၍ သံသာရ နိဝတ္တ အားဖြင့် ပြအပ်၏။ ။ ဤသို့ ပဒ၊ ပဒတ္ထ၊ နိဿိတစိတ္တ၊ အနိဿိတစိတ္တ အားဖြင့် ပြခြင်းသည် နိဒ္ဒေသသန္နိ မည်၏။

ဤသို့ ဝိဂြိုဟ်၊ အလို၊ နိဒါနံ အနုသန္ဓေ အားဖြင့် ဖွင့်ခြင်းသည် စတုဗျူဟဟာရ မည်၏ ဟူလိုသော်။

စတုဗျူဟဟာရ ပြီး၏။

ရ-အာဝတ္တဟာရ

အာဝတ္တဟာရ သည်-

“ အာဝတ္တိယန္တိ သဘာဂဝိသဘာဂဓမ္မာ ဧတေနာတိ အာဝတ္တော ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- သုတ္တာရုဋ္ဌာ ဓမ္မ၏ ပဒဋ္ဌာန်ကိုရှာ၍ သဘာဂ ဝိသဘာဂဓမ္မကို လည်စေကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် အာဝတ္တဟာရ မည်၏။

အဘယ်သို့ လည်စေသနည်း ဟူမူကား- ဤ “ယံ လောကော ပူဇယတေ” ဟူသော ပုဒ်၌ လောကသည် ဘုရားအား ပူဇော်သဖြင့် ခေတ္တဇ္ဈာသယ၏ ပြည်စုံခြင်းကြောင့် အပရိမေယျပ္ပဘာဝပုညာတိသယ သည် ဖြစ်၏။ ထို ပုညာတိသယ၏ ပဒဏ္ဍန်ကား ယောနိသောမနသိကာရ၊ သဒ္ဓမ္မဿဝန၊ သပ္ပုရိသူပနိဿယ၊ နဝမခဏ၊ စက္ကသမ္ပတ္တိ၊ အပ္ပမာဒ စသည်တည်း။ ထို ခြောက်ပါးတို့တွင်-

ယောနိသောမနသိကာရကို ယူသဖြင့်-

“ယောနိသော ဘိက္ခဝေ မနသိကရောတော
 အနပ္ပန္နာ စေဝ ကုသလာ ဓမ္မာ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊
 ဥပ္ပန္နာ စ ကုသလာ ဓမ္မာ ဘာဝနာ ပါရိပူရိ
 ဂစ္ဆန္တိ” -

ဟူသောပါဠိနှင့်အညီ- ယောနိသောမနသိကာရလျှင် အကြောင်းရှိသော ကုသိုလ်တရားတို့သည် လည်ကုန်၏။

သဒ္ဓမ္မဿဝနကို ယူသဖြင့်-

“ပဉ္စိမေ ဘိက္ခဝေ အာနိသံသာ ဓမ္မဿဝနေ။
 ကတမေ ပဉ္စ-
 အသုတံ သုဏာတိ၊ သုတံ ပရိယောဒါပေတိ၊
 ကံခံ ဝိဟနတိ၊ ဒိဋ္ဌိံ ဥရုံ ကရောတိ၊
 စိတ္တမဿ ပသီဒတိ” -

ဟူသည်နှင့်အညီ- ဓမ္မဿဝနလျှင် အကြောင်းရှိသော-

“မကြားစတောင်း၊ ထုံးကောင်းကြားသီး၊
 ကြာပြီးစင်စွာ၊ ကင်္ခါ ပျောက်ကင်း၊
 ဖြောင့်စင်းအယူ၊ ကြည်ခြင်း ဟူသား၊
 ငါးဆူမှန်ချက်၊ ကျိုးဆက်မျက်မှောက်၊
 ချက်ချင်း ရောက်ခြင်း” -

စသော ကုသိုလ်တရားတို့သည် လည်ကုန်၏။

သပ္ပရိသူပနိဿယကို ယူသဖြင့်-

“ သဗ္ဗိရေဝ သမာသေထ ”-

စသည်နှင့် အညီ- ထိုလျှင် အကြောင်းရှိသော ကုသိုလ် တရားတို့သည် လည်ကုန်၏။

နဝမဓဏကို ယူသဖြင့်-

“ ဧကောဝ ခေါ ဘိက္ခဝေ

ခဏော သမယော စ ဗြဟ္မစရိယဝါသာယ ”-

ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ- နဝမဓဏလျှင် အကြောင်းရှိသော ကုသိုလ်တရား တို့သည် လည်ကုန်၏။

စက္ကသမ္ပတ္တိကို ယူသဖြင့်-

“ စတ္တာရိမာနိ ဘိက္ခဝေ စက္ကာနိ

ယေဟိ သမန္နာဂတာနံ စတုစက္ကံ ပဝတ္တတိ-

ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ- သမ္ပတ္တိစက်လျှင် အကြောင်းရှိသော ကုသိုလ်တရား တို့သည် လည်ကုန်၏။

အပ္ပမာဒကို ယူသဖြင့်-

“ အပ္ပမာဒံ ပသံသန္တိ ပုညကြိယာသု ပဏ္ဍိတာ ”-

ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ- အပ္ပမာဒလျှင် အကြောင်းရှိသော ကုသိုလ်တရား တို့သည် လည်ကုန်၏။

သုတ်၌ ပူဇော်ခြင်းကို ဆိုသဖြင့် ထို၏ ဆန့်ကျင်ဖက် ဖြစ်သော မပူဇော်ခြင်းကိုလည်း ယူအပ်၏။ ထို၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား- အယောနိသော မနသိကာရ စသည်တည်း။ ထိုခြောက်ပါးတို့တွင်-

ယောနိသောမနသိကာရကို ယူသဖြင့် ထို၏ ဆန့်ကျင်ဖက် ဖြစ်သော အယောနိသောမနသိကာရ ကိုလည်း ယူအပ်၏။ ထို အယောနိသောမနသိကာရ ကို ယူသဖြင့်-

“အယောနိသော ဘိက္ခဝေ မနသိကရောတော
အနပ္ပန္နာ စေဝ အကုသလာ ဓမ္မာ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊
ဥပ္ပန္နာ စ အကုသလာ ဓမ္မာ ဘိယျောဘာဝါယ
ဝေပုလ္လာယ သံဝတ္တန္တိ” -

ဟူသည်နှင့်အညီ- ထိုလျှင် အကြောင်းရှိသော အကုသိုလ်တရားတို့သည် လည်ကုန်၏။

သဒ္ဓမ္မဿဝနကို ယူသဖြင့် ထို၏ ဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ်သော သူတော်တရားကို မနာခြင်းကို ယူအပ်၏။ ထိုကို ယူသဖြင့်-

“အသဝနတာ ဓမ္မဿ ပရိဟာယန္တိ” -

ဟူသည်နှင့်အညီ- ထိုလျှင် အကြောင်းရှိသော အကုသိုလ်တရားတို့သည် လည်ကုန်၏။

သပ္ပုရိသုပနိဿယကို ယူသဖြင့် ထို၏ ဆန့်ကျင်ဖက် ဖြစ်သော ဗာလူပသေနဝကို ယူအပ်၏။ ထိုကို ယူသဖြင့်-

“ဒုက္ခော ဗာလေဟိ သံဝါသော” -

စသည်နှင့်အညီ- ထိုလျှင် အကြောင်းရှိသော အကုသိုလ်တရားတို့သည် လည်ကုန်၏။

နဝမဓဏကို ယူသဖြင့် ထို၏ ဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ်သော အက္ခဏကို လည်း ယူအပ်၏။ ထို အက္ခဏကို ယူသဖြင့်-

“ခဏာတိတာ ဟိ သောစန္ဒိ” -

ဟူသည်နှင့်အညီ- ထိုလျှင် အကြောင်းရှိသော အကုသိုလ်တရားတို့သည် လည်ကုန်၏။

စက္ကသဗ္ဗတ္တိကို ယူသဖြင့် ထို၏ ဆန့်ကျင်ဖက် ဖြစ်သော စက္ကဝိပတ္တိ ကိုလည်း ယူအပ်၏။ ထို စက္ကဝိပတ္တိကို ယူသဖြင့်-

“ဝိပ္ပန္နာဒိဋ္ဌိ မာယာဝိ၊ တံ ဇညော ဝသလော ဣတိ” -

ဟူသည်နှင့်အညီ- ထိုလျှင် အကြောင်းရှိသော အကုသိုလ်တရားတို့သည် လည်ကုန်၏။

အပ္ပမာဒကို ယူသဖြင့် ထို၏ ဆန့်ကျင်ဖက် ဖြစ်သော ပမာဒကို လည်း ယူအပ်၏။ ထိုကို ယူသဖြင့်-

“ပမာဒေါ မစ္စုနော ပဒံ” -

ဟူသည်နှင့်အညီ- ထိုလျှင် အကြောင်းရှိသော အကုသိုလ်တရားတို့သည် လည်ကုန်၏။

ဤသို့ သဘာဝါဝတ္တန၊ အသဘာဝါဝတ္တန အားဖြင့် ဖွင့်ခြင်းသည် အာဝတ္တဟာရ မည်၏ ဟုလိုသော်။

အာဝတ္တဟာရ ပြီး၏။

ဝိဘတ္တိဟာရ ဟူသော်ကား-

“ဝိဘဇိယန္တိ ဧတေန ဓမ္မပဒဋ္ဌာနဘူမိယော သာဓာရဏာသာဓာရဏေနာတိ ဝိဘတ္တိ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- သုတ္တာဂတ တရားတို့ကို ဓမ္မ, ပဒဋ္ဌာန်, ဘုံ, သာဓာရဏ, အသာဓာရဏ အားဖြင့် ဝေတန်ကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဝိဘတ္တိဟာရ မည်၏။

ထို ဝိဘတ္တိသည် ဓမ္မဝိဘတ္တိ, ပဒဋ္ဌာနဝိဘတ္တိ, ဘူမိဝိဘတ္တိ အားဖြင့် သုံးပါး ။၏။တွင် တပါးတပါးသည် သာဓာရဏ, အသာဓာရဏ အားဖြင့် နှစ်ပါး ။၏။တွင် နာမသာဓာရဏ, ဝတ္ထု သာဓာရဏ အားဖြင့် နှစ်ပါး ။၏။ အသာဓာရဏလည်း ဤနည်း နှစ်ပါး ။၏။

ထိုအပြားတို့တွင် ဤ“ယံ လောကော ပူဇယတေ” ဌိ ယံ-၏အရ ဂုဏဝိသိဋ္ဌဖြစ်သော ကရုဏာသည် အကြောင်း ကရုဏာ, အကျိုးကရုဏာ အားဖြင့် နှစ်ပါး ။၏။တွင် သုမေဓာ သန္တာန်၌ ဖြစ်သော ကရုဏာသည် အကြောင်း ကရုဏာမည်၏။ ထိုကရုဏာသည် ပရိတ္တ, မဟဂ္ဂတကုသိုလ်, ဝေါဒါန်ဓမ္မတည်း။ ထို ကရုဏာဓမ္မသည် တပါးသောသူတို့၏ သန္တာန်၌ ဖြစ်သော ကရုဏာနှင့် ကရုဏာဟူသော, အပ္ပမညာ ဟူသော, ဗြဟ္မဝိဟာရ ဟူသော အမည်အားဖြင့်၎င်း၊ ပုထုဇန်, သေက္ခဟူသော ဝတ္ထု အားဖြင့်၎င်း ဆက်ဆံတူမျှ၏။ အနညသာဓာရဏ မဟာကရုဏာ ဟူသောအမည်, ဗောဓိသတ္တ ဟူသော ဝတ္ထုအားဖြင့် မဆက်ဆံ မတူမျှ။ ထို ကရုဏာဓမ္မ တည်သည်ရှိသော် ပစ္စုပ္ပန်၌ သုခဝိဟာရစသော, သံသရာ၌ ဘဝသမ္ပတ္တိ စသော အထက်ဂုဏ်အထူးကို ရ၏။ ထို အထက်ဂုဏ်ကိုရကြောင်း ပဋ္ဌာန် အဖြစ်ဖြင့် တည်ခြင်းဟူသော နာမ, ဝတ္ထု အားဖြင့် သူတပါးတို့၏ ကရုဏာ နှင့်ဆက်ဆံ၏။ သုမေဓာသန္တာန်၌ မဟာဘိနိဟာရသဗျာကရဏဒ္ဒစသော သံသရာ၌ ဗောဓိသမ္ဘာရသမ္ဘာရဏ ဗုဒ္ဓတ္ထ တိုင်အောင်သော အသာဓာရဏ

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

ဂုဏ်ထူးကိုရကြောင်း ပဒဋ္ဌာန်၏ အဖြစ်ဖြင့်တည်ခြင်း ဟူသော နာမ၊ ဝတ္ထု အားဖြင့် မဆက်ဆံ။ ။ အထက်၌ သာဓာရဏဂုဏ်ကိုရကြောင်း ပဒဋ္ဌာန်၏ အဖြစ်ဖြင့် တည်သော ထို ကရုဏာဓမ္မသည် သူတပါးတို့၏ ကရုဏာနှင့် ပုထုဇ္ဇနဘုံ၊ ကာမဘုံ၊ မဟဂ္ဂတဘုံ ဟူသော အမည် ဝတ္ထု အားဖြင့် ဆက်ဆံ၏။ ဗောဓိသတ္တဘုံ ဟူသော အမည် ဝတ္ထု အားဖြင့် မဆက်ဆံ။

ဘုရားသန္တာန်၌ဖြစ်သော ကရုဏာသည်အကျိုးကရုဏာ မည်၏။ ထိုသည် ပရိတ္တ၊ မဟဂ္ဂတ၊ အဗျာကတ ဝေါဒါန်ဓမ္မတည်း။ ထိုကရုဏာ ဓမ္မသည် သူတပါးတို့၏ ကရုဏာနှင့် ဆိုအပ်ပြီးသော အမည်အားဖြင့်၎င်း၊ ဗုဒ္ဓ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ ရဟန္တာ ဟူသော ဝတ္ထုအားဖြင့်၎င်း ဆက်ဆံ၏။ ပါဠိ ပုဂ္ဂလိက ဓမ္မတာအားဖြင့် တပါးသောဘုရားတို့၏ ကရုဏာနှင့် အာဝေဏိ ကဗုဒ္ဓဖြစ်၍ ပစ္စေက ရဟန္တာတို့၏ကရုဏာနှင့်၊ အနညသာဓာရဏ မဟာ ကရုဏာ ဟူသော အမည်၊ ဘုရားတည်းဟူသော ဝတ္ထုအားဖြင့် မဆက်ဆံ။ ထို ကရုဏာဓမ္မ တည်သည်ရှိသော် ဒိဋ္ဌဓမ္မသုခဝိဟာရ ဝေနေယျတို့၏ ဟိတသိဒ္ဓိ ဟူသော အထက်ဂုဏ်ထူးကို ရ၏။ ထိုကိုရကြောင်း ပဒဋ္ဌာန်၏ အဖြစ်ဖြင့် တည်ခြင်းဟူသော နာမ၊ ဝတ္ထု အားဖြင့် သူတပါးတို့၏ ကရုဏာနှင့် ဆက်ဆံ၏။ ဗုဒ္ဓသန္တာန်က အနညသာဓာရဏဂုဏ်ကို ရကြောင်း၏ အဖြစ်ဖြင့် တည်ခြင်းဟူသော နာမ၊ ဝတ္ထု အားဖြင့် မဆက်ဆံ။ ။ အထက်၌ ဂုဏ်အထူးကို ရကြောင်း ပဒဋ္ဌာန်၏အဖြစ်ဖြင့် တည်သော ထို ကရုဏာ ဓမ္မသည် သူတပါးတို့၏ ကရုဏာနှင့် အသေက္ခ ဘုံ၊ ကာမဘုံ၊ မဟဂ္ဂတဘုံ ဟူသော အမည်၊ ဝတ္ထုအားဖြင့် ဆက်ဆံ၏။ ဗုဒ္ဓဘုံဟူသော အမည်၊ ဝတ္ထု အားဖြင့် မဆက်ဆံ။

ဂုဏဝိသိဋ္ဌဖြစ်သော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်သည် လောကုတ္တရာ ကုသိုလ်၊ ဝေါဒါန်ဓမ္မတည်း။ ထိုဓမ္မသည် သူတပါးတို့မဂ်နှင့် မဂ် ဟူသော အမည်၊ သေက္ခ ဟူသော ဝတ္ထုအားဖြင့် တူ၏။ အနညသာဓာရဏ ဟူသော အမည်၊ ဗောဓိသတ္တ တူသော ဝတ္ထု အားဖြင့် မတူ။ ။ ထိုမဂ္ဂဓမ္မ တည် လတ်သော် ဖိုလ် စသော အထက် ဂုဏ်အထူးကိုရ၏။ ထိုကို ရကြောင်း

ပဒဋ္ဌာန်၏ အဖြစ်ဖြင့် တည်ခြင်းဟူသော နာမ၊ ဝတ္ထုအားဖြင့် သူတပါးတို့ မဂ်နှင့် တူ၏။ သကလဗုဒ္ဓဂုဏ်ကို ရကြောင်း ပဒဋ္ဌာန်၏ အဖြစ်ဖြင့် တည်ခြင်း ဟူသော နာမ၊ ဝတ္ထုအားဖြင့် မတူ။ ။ထို အခြင်းဖြင့်တည်သော ထို မဂ္ဂဓမ္မသည် သူတပါးတို့၏ မဂ်နှင့် ဘာဝနာဘုံ၊ သေက္ခာဘုံ၊ လောကုတ္တရာဘုံကား ဘုံ ဟူသော အမည်၊ ဝတ္ထုအားဖြင့် တူ၏။ ဗောဓိသတ္တဘုံ ဟူသော အမည်၊ ဝတ္ထု အားဖြင့် မတူ။

ဂုဏဝိသိဋ္ဌ ဖြစ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ ပရိတ္တ၊ အဗျာကဟ၊ ဝေါဒါန်ဓမ္မ တည်း။ထို ဓမ္မသည် သူတပါးတို့၏ ဉာဏ်နှင့်ဉာဏ်ဟူသော အမည်၊ အသေက္ခ ဟူသော သတ္တဟူသော ဝတ္ထုအားဖြင့် တူ၏။ သဗ္ဗညုတဉာဏ် ဟူသော အမည်၊ ဗုဒ္ဓ ဟူသော ဝတ္ထုအားဖြင့် မတူ။ (ဤသို့ စသည်ဖြင့် ရှေးနည်းမှီ၍ ဆို။) ဝါ-ထို သဗ္ဗညုတဉာဏ် ဓမ္မသည် ဗုဒ္ဓသန္တာန်၌ဖြစ်သော အညဓမ္မတို့နှင့် ဓမ္မ ဟူသော နာမ၊ ဗုဒ္ဓ ဟူသော ဝတ္ထု အားဖြင့်တူ၏။ ဝါ- အာဝေဏိကဓမ္မတို့နှင့် အာဝေဏိကဓမ္မ ဟူသော နာမ၊ ဝါ- အသာဓာရဏဉာဏ်တို့နှင့် အသာဓာရဏဓမ္မ ဟူသော နာမ၊ ဗုဒ္ဓ ဟူသော ဝတ္ထု အားဖြင့် တူ၏။ လက္ခဏ၊ ရသ စသော သဘာဝဓမ္မ၊ အနန္တရာတိတ စိတ္တုပ္ပါဒသဟဇာတ ဟဒယရုပ် ဟူသော ဝတ္ထု အားဖြင့် မတူ။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ဝိသိဋ္ဌဂုဏ် ကုန်အောင် ယူအပ်၏။

လောကော-၏အရ လောကသည် ဝေါဟာရအားဖြင့် သတ္တဝါ ဟူသော ပညတ္တိဓမ္မတည်း။ ပရမတ္ထအားဖြင့် ခန္ဓာငါးပါး ဟူသော ပညတ္တိ ပထဓမ္မတည်း။ ထို ဓမ္မနှစ်ပါးသည် ပူဇော်သော အားဖြင့် ဖြစ်သော ပုညအပုည ဝိပါကဖြစ်ရာလောက၊ သင်္ခါရလောက၊ ဩကာသလောက၊ ကာမလောကစသည်နှင့် လောက ဟူသော အမည်၊ ပုထုဇ္ဇန သေက္ခာသေက္ခ မနုဿ ဒေဝ စသော တည်ရာသာမည ဝတ္ထုအားဖြင့် ဆက်ဆံ၏။ ပူဇော်သော လောက၊ ပူဇော်သောအားဖြင့်ဖြစ်သော ပုည၏ဖြစ်ရာဖြစ်သော လောကဝိသေသ ဟူသော အမည်၊ ထို၏တည်ရာ ဝိသေသ ဝတ္ထုအားဖြင့်

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

မဆက်ဆံ။ ။ထိုလောက ဟူသော ပညတ္တိဓမ္မ၊ ပညတ္တိ ပထဓမ္မ တည်သည် ရှိသော် အထက်၌ အာမိသဓမ္မပူဇာသာမညဂုဏ်ကိုရ၏။ ထိုကိုရကြောင်း ပဒဋ္ဌာန်၏အဖြစ်ဖြင့် တည်ခြင်းဟူသော သာမည နာမ၊ ဝတ္ထုအားဖြင့် ဆက်ဆံ၏။ အာမိသပူဇာ စသော ပူဇာဝိသေသဂုဏ်ကို ရကြောင်း ပဒဋ္ဌာန် ၏အဖြစ်ဖြင့် တည်ခြင်းဟူသော ဝိသေသ နာမ၊ ဝတ္ထုအားဖြင့် မဆက်ဆံ။ အထက်၌ ပူဇာဝိသေသဂုဏ်ကို ရကြောင်း ပဒဋ္ဌာန်၏အဖြစ်ဖြင့် တည်သော ဧကေကလောကသည် အညမည ကာမစသော ဘုံ၊ ပုထုဇ္ဇန စသော ဘုံ တည်းဟူသော နာမ၊ ဝတ္ထုအားဖြင့် ဆက်ဆံ၏။ ဣတရိတရဘုံ ဟူသော နာမ၊ ဝတ္ထုအားဖြင့် မဆက်ဆံ။ ဝါ- ကာမဘုံတူသော်လည်း ဒုဂ္ဂတိ၊ သုဂတိအားဖြင့် မတူ။ ဒုဂ္ဂတိတူသော်လည်း တိရစ္ဆာန၊ ဗေတ စသည်ဖြင့် မတူ။ တိရစ္ဆာန အဖြစ်တူသော်လည်း ဟတ္ထိ၊ အဿစသည်ဖြင့် မတူ။ ဟတ္ထိ အဖြစ်တူသော်လည်း ကာဠာဝက စသည်ဖြင့် မတူ။ ကာဠာဝက အဖြစ်တူသော်လည်း ဟတ္ထိ၊ ဟတ္ထိနိ အဖြစ် မတူ။ ဟတ္ထိ အဖြစ်တူ သော်လည်း ပေါက်၊ ဟိုင်း၊ ဟံ၊ တည်၊ တံ အဖြစ် မတူ။ (ဤသို့ စသည်ဖြင့် ခွဲလေ)။

ပူဇေတေ-၏အရ ပူဇေနကြိယာသည် အကျိုး ကာယဝိညတ်၊ ဝစီ ဝိညတ်၊ အကြောင်းစိတ္တုပ္ပါဒ် ဟူသော ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာမယ ဖြစ်သော ပရိတ္တ၊ မဟဂ္ဂတ၊ အပ္ပမာဏ ကုသိုလ် အဗျာကတ ဝေါဒါန်ဓမ္မတည်း။ ထို ပူဇေနကြိယာဓမ္မသည် ပူဇော်ခြင်း၏ အဆောက်အဦဖြစ်သော အနု၊ ပါန စသည်နှင့်၎င်း၊ ပူဇော်ကြောင်း စေတနာနှင့်၎င်း “တိရစ္ဆာန ဂတေ ဒါနံ ဒတွာ” စသည်ဖြင့်လာသော ပူဇော်ရာဝတ္ထု ဟူသမျှနှင့်၎င်း၊ ပူဇေန ဟူသောအမည်၊ ပူဇော်ရာဝတ္ထုအားဖြင့် ဆက်ဆံ၏။ ရတနတ္တယ ပူဇာ ဟူသော နာမ၊ ရတနတ္တယ ဟူသော ဝတ္ထုအားဖြင့်ကား မဆက်ဆံ။ ဝါ- ပူဇော်အပ်သော နတ်၊ လူစသော လောကနှင့် နာမ၊ ဝတ္ထု အားဖြင့် ဆက်ဆံ ၏။ အသီးသီးသော လောကသည် ပူဇော်ခြင်း ဟူသော ပစ္စုတ္တ-ပုရိသာကာ ရ ဟုံသောအမည်၊ အသီးသီးသော လောကဟူသော ပစ္စယပုရိသအားဖြင့် မဆက်ဆံ။ ။ ထိုပူဇာဓမ္မ တည်လတ်သော်-

၈-ဝိဘတ္တိဟာရ

“ တေ တာဒိသေ ပူဇယတော၊
 နိဗ္ဗုတေ အကုတော ဘယေ။
 န သက္ကာ ပုညံ သင်္ခါတုံ၊
 ယမေတမပိ ကေနစိ။

စတုန္ဒမ္ပိ စ ဒီပါနံ၊
 ဣဿရံ ယော စ ကာရယေ။
 ဧတိဿာ ပူဇနာယေတံ၊
 ကလံ နဂ္ဂတိ သောဠသိ-”

ဟူသော အထက်၌ ဂုဏ်အထူးကို ရ၏။ ထိုကို ရကြောင်း ပဒဋ္ဌာန်၏ အဖြစ်ဖြင့် တည်ခြင်း တည်းဟူသော နာမ၊ ဝတ္ထု အားဖြင့် ဆက်ဆံ၏။ ပစ္စယဖလကိုရကြောင်း ပဒဋ္ဌာန်၏အဖြစ်ဖြင့် တည်ခြင်း ဟူသော နာမ၊ ဝတ္ထုအားဖြင့် မဆက်ဆံ။ ။ ထိုအခြင်းဖြင့် တည်ခြင်းတည်းဟူသော ထို ပူဇာဓမ္မသည် ဘုံသုံးပါးနှင့် ဆက်ဆံ၏။ ပစ္စယတ္ထဘုံ အားဖြင့် မဆက်ဆံ။

ဒါနမယပူဇာသည် ပရတောဃောသ သုတမယဉာဏ်၏ သာဓာရဏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ထို ဒါနမယဖလ၏ကား အသာဓာရဏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ သီလမယပူဇာသည် စိန္တာမယဉာဏ်၊ ယောနိသောမနသိကာရ၏ သာဓာရဏပဒဋ္ဌာန်တည်း။ အဝိပုဋိသာရ၏ကား အသာဓာရဏပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ဘာဝနာမယပူဇာ သာမန်သည် ဘာဝနာသာမန် သမ္မာဒိဋ္ဌိသာဓာရဏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ဘာဝနာမယဉာဏ် ဝိသေသ၏ကား အသာဓာရဏပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ဘာဝနာမယဝိသေသတို့တွင် သမ္မဿန စသော ရှေးရှေးသော ဉာဏ်သည် ဥဒယဗ္ဗယစသော နောက်နောက်သောဉာဏ်၏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ဒဿနဘူမိသည် နိယမာဝတ္တန္တိ၏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ဘာဝနာဘူမိသည် အထက်အထက် ဖိုလ်၏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ဒုက္ခပဋိပဒါစသော ပဋိပဒါလေးပါးသည် သမထ၏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ သုခပဋိပဒါ ခိပ္ပါဘိညာသည် ဝိပဿနာ၏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ထို ပူဇနကြိယာပဒဋ္ဌာနဓမ္မသည် ကာမစသော

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

ဘုံ၊ ပုထုဇ္ဇန စသော ဘုံ၊ သာမညတည်းဟူသော နာမ၊ ဝတ္ထုအားဖြင့် ဆက်ဆံ ၏။ ဣတရိတရ ဘုံ ဟူသော နာမ၊ ဝတ္ထု အားဖြင့် မဆက်ဆံ။ ဤသို့ သုတ္တာဂတဓမ္မကို ပဒဋ္ဌာန်၊ ဘုံ၊ သာဓာရဏာသာဓာရဏ အားဖြင့် ဝေတန်ခြင်းသည် ဝိဘတ္တိဟာရ မည်၏ ဟူလိုသော်။

ဝိဘတ္တိဟာရ ပြီး၏။

၉-ပရိဝတ္တနဟာရ

ပရိဝတ္တနဟာရ ဟူသော်ကား-

“ပဋိပက္ခဝသေန ပရိဝတ္တိယန္တိ ဣမိနာ သုတ္တေ ဝုတ္တဓမ္မာတိ ပရိဝတ္တနော” ဟူသော စတုတ္ထနှင့်အညီ- သုတ်၌ ဟောအပ်ကုန်သော အကုသိုလ်ဓမ္မတို့ကို ထို၏ပဋိပက္ခ ကုသိုလ်ဓမ္မဖြင့်၊ ကုသိုလ်ဓမ္မတို့ကို ထို၏ ပဋိပက္ခ အကုသိုလ်ဓမ္မတို့ဖြင့် ပယ်ကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် ပရိဝတ္တနဟာရ မည်၏။

အဘယ်သို့ ပယ်သနည်း ဟူမူကား- ဤ “ယံ လောကော ပူဇယတေ” ဟူသော သုတ်၌ မြတ်စွာဘုရားကို လောကသည် အာမိသ၊ ဓမ္မ၊ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာမယပူဇာဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကို ဆိုသဖြင့် အနဝဇ္ဇ၊ သုခဝိပါဂဋ္ဌ ဖြစ်သော ကုသိုလ်ဓမ္မ၊ အနဝဇ္ဇဋ္ဌ ဖြစ်သော အဗျာကတ ဓမ္မကို ဟောအပ်၏။ ထို ဓမ္မတို့တွင် ဒါနမယ ကုသိုလ်ဓမ္မဖြင့် ထို၏ ပဋိပက္ခဖြစ် သော အသဒ္ဓိယ၊ ပမာဒ၊ ကောသဇ္ဇ၊ ဣဿာ၊ မဇ္ဈေရ စသော အကုသိုလ်တို့ သည်၎င်း၊ ထို အကုသိုလ်လျှင် အကြောင်းရှိကုန်သော ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ ဆေးတို့သည်၎င်း၊ ပပျောက်ကုန်၏။ ဒါနမယလျှင် အကြောင်းရှိကုန်သော ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ အကျိုးတို့သည် စည်ပင် ပြန့်ပွားများကုန်၏။

၉-ပရိဝတ္တနဟာရ

သီလမယဖြင့် ထို၏ပဋိပက္ခဖြစ်သော အသဒ္ဓိယ ဒုဿီလျှ၊အနာ
စာရီ၊ ဒုပ္ပဋိပတ္တိ၊ မိစ္ဆာပဋိပတ္တိ စသော အကုသိုလ်၊ ထိုလျှင် အကြောင်း
ရှိသော ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ ဘေးတို့သည် ပပျောက်ကုန်၏။ သီလမယလျှင်
အကြောင်းရှိကုန်သော ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာအကျိုးတို့သည် စည်ပင် ပြန့်ပွား
များ ကုန်၏။

ဘာဝနာမယဖြင့် ထို၏ပဋိပက္ခဖြစ်သော သကလဝဇ္ဇ ဒုက္ခတို့သည်
ကင်းကုန်၏။ ၀၁-သမထဘာဝနာတို့တွင် ပဌမဈာန်ဖြင့် နိဝရဏ၊ ဒုတိယ
ဈာန်ဖြင့် ဝိတက်၊ တတိယဈာန်ဖြင့် ဝိစာရ၊ စတုတ္ထဈာန်ဖြင့် ပီတိ၊ ပဉ္စမဈာန်
ဖြင့် သုခ၊ ပဌမာရပွဖြင့် ရူပသညာ၊ ဒုတိယာရပွဖြင့် ဗဒ္ဒမာရပွ၊ တတိယာ
ရပွဖြင့် ဒုတိယာရပွ၊ စတုတ္ထာရပွဖြင့် တတိယာရပွ၊ သညာဝေဒယိတ
နိရောဓဖြင့် စတုတ္ထာရပွသည် ကင်း၏။

ဝိပဿနာဘာဝနာတို့တွင် အနိစ္စာနုပဿနာဖြင့် နိစ္စသညာ၊ ဒုက္ခာ
နုပဿနာဖြင့် သုခသညာ၊ အနတ္တာနုပဿနာဖြင့် အတ္တသညာ၊ အသုဘာ
နုပဿနာဖြင့် သုဘသညာ၊ ထိုထို အနုပဿနာဖြင့် ဝိပလ္လာသ။သောတာ
ပတ္တိမဂ်ဖြင့် ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသ၊ သကဒါဂါမိမဂ်ဖြင့်
တနုကရ၊ အနာဂါမိမဂ်ဖြင့် ကာမရာဂ၊ ဗျာပါဒ၊ အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် အဝ
သိဋ္ဌကိလေသာ၊ အနုပါဒါပရိနိဗ္ဗာန်ဖြင့် သကလဝဇ္ဇဒုက္ခတို့သည် ကင်း
ပျောက် ဆွေးမြေ့၊ လျှော့ရွေ့ပျမြန်း၊ ညှိုးသန်းမဖြစ်၊ ဆုတ်နစ်ပြန်လည်
ကုန်၏။ ထို သမထ စသည်လျှင် အကြောင်းရှိသော ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ
အကျိုးတို့သည် စည်ပင် ခိုင်မြဲ၊ ကြီးကျယ် ဖွံ့ဖြိုး၊ တက်တိုး ပြန့်ပွား၊
များပြား ဝန်သည်း၊ ဖြစ်ပည်း ထူပြောခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။

ဤသို့လျှင် သုတ္တာဂတဓမ္မတို့ကို ပဋိပက္ခအားဖြင့် ပယ်ခြင်းသည်
ပရိဝတ္တနဟာရ မည်၏ ဟူလိုသော်။

ပရိဝတ္တနဟာရ ပြီး၏။
◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

၁၀-၁၀၀စနဟာရ

၁၀၀စနဟာရ ဟူသော်ကား-

“ ၁၀၀စနံ ယောဇေတိ ဧတေနာတိ ၁၀၀စနော ” ဟူ။ ညီ-သုတ်၌ လာသော တခုသောတရား၌ များစွာသော ဓေဝရ်ကို ယှဉ်ကြောင်း ဖြစ်သော ကြောင့် ၁၀၀စနဟာရ မည်၏။

အဘယ်သို့ ယှဉ်သနည်း ဟူမူကား- ဤ “ယံ လောကော ပူဇေတေ” ၌ ယံ-သဒ္ဒါသည် “ပရိယာယေန န ခရတိ န သဉ္စရတိတိ အက္ခရံ၊ န ဟိ ဝဏ္ဏဿ ပရိယာယော ဝိဇ္ဇတိ” ဟူသည်နှင့် အညီ- ဧကက္ခရ ဝဏ္ဏဖြစ်၍ ဓေဝရ် မရှိ။ ယင်းသို့ ဓေဝရ် မရှိသည်ကို ဆိုခြင်း သည်ပင် “အနာမိကဘာဝေါယေဝ တေသံနာမံ” ဟူ၏သို့ ဓေဝရ်ကို ယှဉ်ခြင်း မည်၏။ ဝါ- “ယော ပနာတိ ယော ယာဒိသော” စသော နည်းဖြင့်-

ယံ ယာဒိသံ ယထာယုတ္တံ၊
ယံ ဇေတံ ယဉ္စ နာမကံ။
ဂေါတ္တံ သီလံ ဝိဟာရိဉ္စ၊
ဂေါစရံ ယံ နရဗ္ဗရံ။
ဗုဒ္ဓံ ဒသဗလံ နာထံ၊
သတ္တာရမိတိ ယောဇေယေ။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် ယှဉ်အပ်၏။

လောကော-ပုဒ်၏ ဓေဝရ်ကို-
ပါဏော သရီရိ ဘူတံ ဝါ၊
သတ္တော ဒေဟိ စ ပုဂ္ဂလော။
ဇီဝေါ ပါဏီ ပဇာ ဇန္တု။
ဇေနော လောကော တထာဂတော။

စသည်ဖြင့် ယှဉ်အပ်၏။

၁၁-ပညတ္တိဟာရ

ပူဇယတေ- ပုဒ်၏ ဝေဂုဏ်ကို-

မာနယတေ မနာယတိ၊
အပစာယတိ အစွတိ။
နိန္ဒော ပေါနော စ ပတ္တာရော၊
သက္ကရောတိ ဂရံ ကရေ။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် ယှဉ်အပ်၏။

ဤသို့လျှင် သုတ်၌လာသော တခုသောတရား၌ များစွာသော ဝေဂုဏ်ကို ယှဉ်ခြင်းသည် ဝေဝစနဟာရ မည်၏ ဟူလိုသော်။

ဝေဝစနဟာရ ပြီး၏။

၁၁-ပညတ္တိဟာရ

ပညတ္တိဟာရ ဟူသော်ကား-

“ပကာရေဟိ ဉာပိယန္တိ အိသင်္ကံရတော ဝါ ဌပိယန္တိ အတ္တာတိ ပညတ္တိ” ဟူသော ဝေဂုဏ်နှင့်အညီ- သုတ်၌လာသောတရားတို့၏ အနက်ကို အပြားအားဖြင့် သိကြောင်း၊ မရောမယုတ် ထားကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် ပညတ္တိဟာရ မည်၏။

အဘယ်သို့ထားသနည်းဟူမူကား- “ယာ ပကတိကထာယဒေသနာ၊ အယံ နိက္ခေပပဏ္ဍတ္တိ” ဟူသည်နှင့်အညီ- ဤ“ယံ လောကော ပူဇယတေ” ၌ ယံ-ဟူသော သဘာဝနိရုတ္တိ ပကတိကထာ ဒေသနာသည် ဂုဏာတိရေက ဂုဏဝိသိဋ္ဌကို ရည်၍ ထားသောကြောင့် နိက္ခေပပညတ် မည်၏။ ထို ဂုဏဝိသိဋ္ဌတို့တွင် ကရုဏာ၏ သဗ္ဗဂုဏပဘဝ ဖြစ်၍ ပဘဝ

ပညတ် မည်၏။ ထို ကရုဏာ၏ ပရဒုက္ခာပနယနာကာရလက္ခဏာ စသော အဖြစ်သည် တဇ္ဇာ မည်၏။ ထို တဇ္ဇာကို သိစေသောကြောင့် တဇ္ဇပညတ် မည်၏။ ထိုဂုဏဝိသိဋ္ဌကို စွဲ၍ ဖြစ်သောကြောင့် ဥပါဒါပညတ် မည်၏။ ထို ဝိသိဋ္ဌဂုဏ်အပေါင်းသည် သမူဟ မည်၏။ ထို သမူဟကို သိစေသော ကြောင့် သမူဟပညတ် မည်၏။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ကုဋေ နှစ်သန်းလေးသိန်း ဝင်စားသော မဟာကရုဏာသမာပတ္တိ ဝိထိအစဉ်သည် သန္တတိ မည်၏။ ထို သန္တတိကို သိစေသောကြောင့် သန္တတိပညတ် မည်၏။ ထို ဝိသိဋ္ဌဂုဏ် သည် “ အရိယတေတိ အတ္ထော ” ဟူသည်နှင့်အညီ- သိစေအပ်သောကြောင့် အတ္ထ မည်၏။ ထို အတ္ထကို သိစေသောကြောင့် အတ္ထပညတ် မည်၏။

ထို ဝိသိဋ္ဌဂုဏ်သည် “ သုဠု သင်္ကိတဗ္ဗောတိ သင်္ကေတော ” ဟူ သည်နှင့်အညီ- ကောင်းစွာ မှတ်အပ်သောကြောင့် သင်္ကေတ မည်၏။ ထို သင်္ကေတကို သိစေသောကြောင့် သင်္ကေတပညတ် မည်၏။ “ ထို ဝိသိဋ္ဌ ဂုဏ်တည်းဟူသော အတ္ထဂမ္ဘီရကို ဤသို့သော သင်္ကေတဖြင့် သိစေအံ့ ” ဟု မဟောမိ ရှေးဦးစွာ စိတ်တော်ဖြင့် ကြံစည် စဉ်းစား မှတ်သား ပိုင်းခြား အပ်သော ယံ- သဒ္ဓါသည် မနုသာဝဝတ္တာပိတ ဓမ္မဂမ္ဘီရသဒ္ဓ ပညတ် မည်၏။ ယင်းသို့ မှတ်သားတိုင်းသော ဓမ္မဂမ္ဘီရသဒ္ဓပညတ်ကို နှုတ်မြှောက်၍ ဟောခြင်းသည် ဒေသနာဂမ္ဘီရ ပရမတ္ထဝစီဘောဒသဒ္ဓပညတ် မည်၏။ ထို ယံ- ဟူသော ဒေသနာဂမ္ဘီရ ပရမတ္ထဝစီဘောဒသဒ္ဓါကို ကြားနာ၍ သုဏန္တ တို့၏ တတိယ သုဒ္ဓမနောဒ္ဓါရဝိထိ၏ အာရုံဖြစ်သော ယံ-သဒ္ဓါသည် နာမ ပညတ္တိသဒ္ဓါ မည်၏။ ဝါ- ယံ-ကား ပဒပညတ် မည်၏။ သျာဒုန္တ ပဒပညတ် မည်၏။ ဒုတိယန္တပဒပညတ် မည်၏ စသည်ဖြင့်၎င်း၊ ယံ-၏ အနက်သည် ကာရကပညတ် မည်၏။ ကမ္မကာရကပညတ် မည်၏။ အဝတ္တကမ္မကာရကပညတ် မည်၏ စသည်ဖြင့်၎င်း (ဆိုလေ။)

လောကော- ဟူသော သဘာဝနိရုတ္တိ ပကတိကထာဒေသနာ သည်-

“ဟိရိ ကမ္မဿံ၊ ပစ္စတံ နန္တံ၊ ဗြဟ္မ နိဝါ၊ ဒက္ခိဏာ၊
လောကသမ္မုတိ။

ပုဂ္ဂိုလ်ကထာ၊ ဟောခြင်းရာ၊ ရှစ်ဖြာ အကြောင်းရှိ။”

ဟူသည်နှင့်အညီ- ဟိရောတ္တပ္ပကို ပြခြင်းငှာ၊ ကမ္မဿကတာကို ပြခြင်းငှာ ပစ္စတ္တပုရိသာကာရကို၊ အာနန္တရိယကံကို၊ ဗြဟ္မဝိဟာရကို ပုဗ္ဗေနိဝါသာ နုဿတိကို၊ ဒက္ခိဏာဝိသုဒ္ဓိကို၊ လောကသမ္မုတိကို မပယ်ခြင်းကို ပြခြင်းငှာ ပုဂ္ဂလကထာကို ဟောကြောင်း ရှစ်ပါးတို့တွင် နရဝရကို ‘လောကသည် ပူဇော်၏’ ဟူသော ဝါကျထွဲ၏ အစွမ်းဖြင့် အာနန္တရိယကံကို ပြခြင်းငှာ ဟောခြင်းမှတစ်ပါး ခုနစ်ပါးသော အကြောင်းဖြင့် ဝေါဟာရပညတ်ကို ထားသောကြောင့် နိက္ခေပပညတ် မည်၏။ လောကော၏အရ ခန္ဓာငါးပါးသည် “ပါဠါပါဒါနက္ခန္ဓာ ဒုက္ခာ” ဟူသည်နှင့် အညီ-ဒုက္ခပညတ် မည်၏။ ထိုဒုက္ခ၏ ပရိညေယျ ဖြစ်၍ ပရိညာပညတ် မည်၏။ အဘိညေယျ ဖြစ်၍ အဘိညာပညတ် မည်၏။ ထို ခန္ဓာငါးပါး၏ ရုပ္ပန၊ နမန စသော သဘောသည် တဇ္ဇာမည်၏ စသည်ဖြင့် (ရှေးနည်းမှီ၍ ဆို။) ဝါ-လောကော-သည် ပဒမည်၏။ သျာဒုန္တပဒပညတ် မည်၏။ ပဌမန္တပဒပညတ် မည်၏ စသည်ဖြင့်၎င်း၊ ကာရကပညတ်၊ သတ္တုကာရက၊ ဝုတ္တကတ္တုကာရက စသည် (ဆိုလေ။)

ပူဇယတေ- ဟူသော သဘာဝနိရုတ္တိ ပကတိကထာ ဒေသနာသည် ပူဇော်သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်သော ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ် အမူအရာ ကြိယာကို ထားသောကြောင့် နိက္ခေပပညတ် မည်၏။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ မယပူဇာကို ဟောသောကြောင့် ဒေသနာပညတ် မည်၏။ “အလောကော ဒါနဟေတု၊ အဒေါသော သီလဟေတု၊ အမောဟော ဘာဝနာဟေတု” ဟူသောကြောင့် အလောဘ စသည်တို့၏ ဟေတုပညတ် မည်၏။ “သုခ-ဿေတံ ဘိက္ခဝေ အဓိဝစနံ ယဒိဒံ ပုညာနိ” ဟူသောကြောင့် ပုညဖလ

သုခတို့၏ ဟေတုပညတ်မည်၏။ ဒေသနာဟာရပဒတ္ထ စံသည်တို့ဖြင့် အဿာဒပညတ် စံသည်ကို ဆိုအပ်၏။ ပူဇော်သော အမူအရာ ဖြစ်သော ကြိယာသည် တဇ္ဇာ မည်၏ စသည်ဖြင့် (ရှေးနည်းဆို)။ ဝါ၊ ပူဇေယတေ- ကား ပဒပညတ်၊ တျာဒန္တပဒပညတ် စသည်ဖြင့် (ဆို)။ ဝါ၊ ကြိယာပညတ် မည်၏။ အာချာတ်ကြိယာပညတ် မည်၏။ ပဋ္ဌာန ကြိယာပညတ် မည်၏။ ဤသို့လျှင် နိက္ခေပပညတ် စသည်ကို အပြားအားဖြင့် သိစေခြင်း သည် ပညတ္တိဟာရမည်၏ ဟုလိုသော်။

ပညတ္တိဟာရ ပြီး၏။

၁၂-ဩတရဏဟာရ

ဩတရဏဟာရ ဟူသော်ကား

“ဩတာရိယန္တိ အနုပဝေသိယန္တိ ဧတေန သုတ္တာဂတဓမ္မော ခန္ဓာ ဒီသူတိ ဩတရဏော” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့် အညီ- သုတ္တာဂတဓမ္မတို့ကို ခန္ဓာ, အာယတန, ဓာတ်, ဣန္ဒြေ, ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တို့၌ သွင်းကြောင်းဖြစ်၍ ဩတရဏဟာရ မည်၏။

အဘယ်သို့ သွင်းသနည်းဟူမူကား-ဤ “ ယံ လောကော ပူဇေယတေ ” ၌ ယံ-၏အရ ဂုဏဝိသိဋ္ဌဖြစ်သော မဂ်စိတ္တုပ္ပါဒ်နှင့်အတူ ဥပါဒိသောရုပ်သည် ရူပက္ခန္ဓာ မည်၏။ ဝါ- လက္ခဏာ ကြီးငယ် ရောင်ခြောက် သွယ်ဖြင့် တင့်တယ်သော ရူပကာယ ဂုဏဝိသိဋ္ဌသည် ရူပက္ခန္ဓာ မည်၏။ မဂ်စိတ္တုပ္ပါဒ်၌ ဝေဒနာသည်။ပ။ မဂ်စိတ်သည် ဝိညာဏက္ခန္ဓာ မည်၏။ ဝါ- အရဟတ္တဖိုလ် စိတ္တုပ္ပါဒ်၌ မဂ္ဂင်ခုနစ်ပါး။ ထိုတွင် ဝါစာ, ကမ္မန္တ, အာဇီဝသည် သီလက္ခန် မည်၏။ ဝါယာမ, သတိ, သမာဓိသည် သမာဓိက္ခန် မည်၏။ သမ္မာဒိဋ္ဌိသည် ပညက္ခန် မည်၏။ မဂ်စိတ္တုပ္ပါဒ်သည် ဝိမုတ္တိက္ခန် မည်၏။ ထိုကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်သော ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်သည် ဝိမုတ္တိဉာဏ ဒဿနက္ခန် မည်၏။ ဤသို့ ခန္ဓာအားဖြင့် သွင်းခြင်းသည် ခန္ဓောတရဏ မည်၏။

၁၂-ဩတရဏဟာရ

မဂ်စိတ္တုပ္ပါဒ်နှင့်အတူ ဥပါဒ်သော စက္ခုပသာဒသည် စက္ခုယတန မည်၏။ပ။ မဂ်စိတ်သည် မနာယတန မည်၏။ စေတသိက်၊ သုခုမရုပ်သည် ဓမ္မာယတန မည်၏။ ဤသို့ အာယတန အားဖြင့် သွင်းခြင်းသည် အာယ- တနောတရဏ မည်၏။

မဂ်စိတ္တုပ္ပါဒ်နှင့်အတူ ဥပါဒ်သော စက္ခုပသာဒသည် စက္ခုဓာတ် မည်၏။ပ။ မဂ်စိတ်သည် မနောဝိညာဏဓာတ် မည်၏။ စေတသိက်၊ သုခုမ ရုပ်သည် ဓမ္မဓာတ် မည်၏။ ဤသို့ ဓာတ်အားဖြင့် သွင်းခြင်းသည် ဓာတော တရဏ မည်၏။

ထိုအတူ စက္ခုပသာဒသည် စက္ခုမြွေ မည်၏။ပ။ ပုဗ္ဗောသည် ပုရိသိမြွေ မည်၏။ ရုပ်၊ နာမ် ဇီဝိတသည် ဇီဝိတိမြွေ မည်၏။ မဂ်စိတ်သည် မနိမြွေ မည်၏။ ဥပေက္ခာဝေဒနာသည် ဥပေက္ခိမြွေ မည်၏။ သဒ္ဓါ၊-ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာသည် သိဒ္ဓိမြွေ စသည် မည်၏။ သမ္မာဒိဋ္ဌိသည် အညိမြွေမည်၏။ ဤသို့ ဣမြွေအားဖြင့် သွင်းခြင်းသည် ဣန္ဒြိယောတရဏ မည်၏။

အဝိဇ္ဇာ၏ အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် အကြွင်းမဲ့ချုပ်ခြင်းကြောင့် “အဝိဇ္ဇာ ယတွေဝ အသေသဝိရာဂနိရောဓာ သင်္ခါရနိရောဓော” စသည်ဖြင့် ပဋိလောမ ပစ္စယာ ကာရ အားဖြင့် သွင်းခြင်းသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေါတရဏ မည်၏။

နိဒ္ဒေသဂါထာ၌ အဝုတ္တသမုစ္စယ စ- သဒ္ဓါဖြင့် သုညတမုခ စသည်ကို ယူအပ်၏ဟု အဋ္ဌကထာမိန့်ရကား ဝုဋ္ဌာနဂါမိနိဝိပဿနာသည် အနတ္တာ နုပဿနာ ဟူသော ဝိမောက္ခမုခ ဖြစ်သင့်သောကြောင့် ဂုဏဝိသိဋ္ဌ အရဟတ္တမဂ်တော်သည် သုညတဝိမောက္ခ မည်၏။ အဋ္ဌကထာ၌ အာဒိ- သဒ္ဓါဖြင့် သတိပဋ္ဌာန်၊ သမ္မပ္ပဓာန်၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်၊ ဗိုလ်၊ ဗောဇ္ဈင်၊ မဂ္ဂင် အားဖြင့် လည်း ယထာရဟ သွင်းအပ်၏။

လောကော၏-အရ ခန္ဓာငါးပါးကို ရူပက္ခန္ဓာ၊ စက္ခုယတန၊ စက္ခု ဓာတ်၊ စက္ခုမြွေ စသည်ဖြင့် သွင်းအပ်၏။ ဣမြွေအားဖြင့် သွင်းရာ၌ ပူဇော် သောလောကသည် ဣတ္ထိဖြစ်အံ့-ဣတ္ထိမြွေကို ရအပ်၏။ ဝတ္တပူရဏပူဇာ

စသည်တို့၌ ဒုက္ခိန္ဒြေကို ရအပ်၏။ မဂ္ဂဖလပူဇော်၌ အနညာတညဿာ မိတိန္ဒြေ စသည်ကို ရအပ်၏။ ထို ခန္ဓာငါးပါး၏ အကြောင်းသည် အဝိဇ္ဇာ ဖြစ်သောကြောင့် “အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာ” စသော အနုလောမ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်ကို၎င်း၊ အရဟတ္တမဂ္ဂပူဇော်၌ အဝိဇ္ဇာ အကြွင်းမဲ့ချုပ်သောကြောင့် အဝိဇ္ဇာယတွေဝ စသော ပဋိလောမ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို၎င်း ရအပ်၏။ သုညတဝိမောက္ခ စသည်ကိုလည်း သွင်းအပ်၏။

ပူဇေတေ- ၏ အရဖြစ်သော ပူဇာသည် အကျိုး ကာယဝိညတ်၊ ဝစီဝိညတ်၊ အကြောင်းစိတ္တုပ္ပါဒ် တည်းဟူသော လောကော-နှုတ်၊ စိတ်၊ အမူအရာ ကြိယာတည်း။ ထိုကြိယာကိုဟောသော ကိုယ်ဟူသော ကတ္တားသည် ပြီးစေသောကြောင့် လောကပုဒ်၌ ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့် ခန္ဓောတရဏ စသည်ကို ပြုအပ်၏။

ဤသို့လျှင် သုတ္တာဂတဓမ္မတို့ကို ခန္ဓာစသည်၌ သွင်းခြင်းသည် ဩတရဏဟာရ ဟူလိုသော်။

ဩတရဏဟာရ ပြီး၏။

၁၃-သောဓနဟာရ

သောဓနဟာရ ဟူသော်ကား-

“သောဓိယန္တိ သမာဓိယန္တိ ဧတေန သုတ္တေ ပဒပဒတ္ထပဉာ အာရမ္မာတိ သောဓနော” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ သုတ်၌ ပဒ၊ ပဒတ္ထ၊ ပဉာ၊ အာရမ္မတို့ကို သုတ်သင်ကြောင်း၊ ကောင်းစွာထားကြောင်း၊ ဆောင်ကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် သောဓနဟာရ မည်၏။

အဘယ်သို့ သုတ်သင်သနည်း ဟူမူကား-ဤ “ယံ လောကော ပူဇေတေ” ၌ ယံ-ပုဒ်၊ လောကောပုဒ်သည် အပရိယောသိတ ဝါကျဖြစ်၍ ပဒသုဒ္ဓိသာ ဖြစ်၏။ ပဒါရမ္မသုဒ္ဓိကား မဖြစ်သေး။ ယံ- ဟူသောပုဒ်၏

ကမ္မတ္တ လောကော-ဟူသောပုဒ်၏ ကတွတ္တသည် “ နာမပဒံ ကြိယာပဒါ
 ဟေက္ခံ” ဟူသည်နှင့်အညီ- ကြိယာပေက္ခသာဖြစ်၍ ကြိယာဘိသမ္ပန္နံ မဖြစ်
 သေးသောကြောင့် ပဒတ္တသုဒ္ဓိသာ ဖြစ်၏။ ပဒတ္တာရမ္မသုဒ္ဓိ မဖြစ်။ ဝါ-
 အက္ခရာ ပဒတို့ဖြင့် သင်္ကာသန၊ ပကာသန မျှသာဖြစ်၍ ဝိဝဇ္ဇပါကဋ မဖြစ်
 သေးရကား ပဒတ္တာရမ္မသုဒ္ဓိ မဖြစ်။ ပူဇေယတေ- ပုဒ်သည် ပရိယောသိတ
 ဝါကျ ဖြစ်၍ ပဒသုဒ္ဓိလည်းဖြစ်၏။ ယထာဓိပေတပဒကို အားထုတ်၍
 ပြီးသောကြောင့် ပဒါရမ္မသုဒ္ဓိလည်း ဖြစ်၏။ ယံ-ပုဒ်၏ ကမ္မတ္တ၊ လောကော
 ပုဒ်၏ ကတွတ္တသည်လည်း ကြိယာဘိသမ္ပန္နံ ဖြစ်၍ ယထာဓိပေတပဒတ္တ
 ကို အားထုတ်၍ ပြီးသောကြောင့် ပဒတ္တာရမ္မသုဒ္ဓိလည်း ဖြစ်၏။ ဝါ-
 အက္ခရာ ပဒ၊ ဗျဉ္ဇန တို့ဖြင့် သင်္ကာသန၊ ပကာသန ဝိဝရဏ ဖြစ်၍ ပဒတ္တ
 သုဒ္ဓိလည်း ဖြစ်၏။ ပဒတ္တာရမ္မသုဒ္ဓိလည်း ဖြစ်၏။

ပဉ္စာရမ္မသုဒ္ဓိကိုကား- အောက် ပုစ္ဆာဝိသဇ္ဇနာ ဝိစယ၌ ဆိုအပ်သော
 “ ယံ လောကော ပူဇေယတေတိ ကိမတ္ထမိဒမုစ္စတေ။
 ရတနတ္တယပူဇေနတ္ထံ ဣဒံ ဝစနမုစ္စတေ-”

ဟူသော ပုစ္ဆာ ဝိသဇ္ဇနာ သိအပ်၏။ အဘယ်သို့။ ပ။ ကား ဤ “ ယံ
 လောကော ” စသော ပုစ္ဆာ ဝိသဇ္ဇနာ၌ ယံ လောကော ပူဇေယတေတိ-ပုဒ်၊
 ကိမတ္ထံ-ပုဒ်၊ ဣဒံ-ပုဒ်သည် ပဒပုစ္ဆာသုဒ္ဓိ ဖြစ်၏။ ပုစ္ဆာရမ္မသုဒ္ဓိ မဖြစ်။
 ထိုပုဒ်တို့၏ အနက်လည်း ပဒပုစ္ဆာသုဒ္ဓိ ဖြစ်၏။ ပဉ္စာရမ္မတ္တသုဒ္ဓိ မဖြစ်။
 ဥစ္စတေ-ပုဒ်ကား ပဒပဉ္စာသုဒ္ဓိလည်း ဖြစ်၏။ ပဉ္စာရမ္မသုဒ္ဓိလည်း ဖြစ်၏။
 ထို ပုဒ်၏ အနက်လည်း ပဒပုစ္ဆာသုဒ္ဓိလည်း ဖြစ်၏။ ပဉ္စာရမ္မတ္တိသုဒ္ဓိလည်း
 ဖြစ်၏။ ရတနတ္တယပူဇေနတ္ထံ-ပုဒ်၊ ဣဒံ-ပုဒ်၊ ဝစနံ-ပုဒ်သည် ပဒဝိသဇ္ဇနာ
 သုဒ္ဓိ ဖြစ်၏။ ဝိသဇ္ဇနာရမ္မသုဒ္ဓိ မဖြစ်။ ထိုပုဒ်တို့၏ အနက်လည်း

ပဒဝိသဇ္ဇနတ္ထသုဒ္ဓိ ဖြစ်၏။ ဝိသဇ္ဇနာရမ္မတ္ထသုဒ္ဓိ မဖြစ်။ ဥစ္စတေ-ကား ပဒဝိသဇ္ဇနာသုဒ္ဓိလည်း ဖြစ်၏။ ဝိသဇ္ဇနာရမ္မတ္ထသုဒ္ဓိလည်း ဖြစ်၏။ ထိုပုဒ်၏ အနက်လည်း နည်းတူ ဖြစ်၏။ ဝါ- “ ယံ လောကော ။ပ။ မုစ္စတေ ” ဟူသော ပုစ္ဆာ၌ “ ယံ လောကော ပူဇယတေတိ ” ဟူသော အာကာရကို “ ရတနတ္ထယပူဇနတ္ထံ ဣဒံ ဝစနမုစ္စတေ ” ဟူသော ဝိသဇ္ဇနာ၌ ဣဒံဟူသော အာကာရဖြင့် ပုဒ်ကို သုတ်သင်၏။ အာရမ္မကို မသုတ်သင်။ ကိမတ္ထံ-ဟူသော ပုစ္ဆာကို ရတနတ္ထယပူဇနတ္ထံ- ဟူသော ဝိသဇ္ဇနာဖြင့် ပုဒ်ကို သုတ်သင်၏။ အာရမ္မကို မသုတ်သင်။ ပုစ္ဆာ၌ ဣဒံ- ဟူသော အာကာရဝန္တကို ဝိသဇ္ဇနာ၌ ဝစနံ-ဟူသော အာကာရဝန္တဖြင့် ပုဒ်ကို သုတ်သင်၏။ အာရမ္မကို မသုတ်သင်။ ဥစ္စတေ-ဟု ပုစ္ဆာကြိယာကို ဥစ္စတေ-ဟူသော ဝိသဇ္ဇနာကြိယာဖြင့် ပဒကိုလည်း သုတ်သင်၏။ ပုစ္ဆာကိုလည်း ဖြေခြင်း ကိစ္စ ပြီးသောကြောင့် အာရမ္မကိုလည်း သုတ်သင်၏။

ဤသို့ သုတ်၌ ပဒ, ပဒတ္ထ, ပဉ္စ, ဝိသဇ္ဇနာ, အာရမ္မကို သုတ်သင်ခြင်းသည် သောဓနဟာရ မည်၏ဟူလိုသော်။

သောဓနဟာရ ပြီး၏။

၁၄-အဓိဋ္ဌာနဟာရ

အဓိဋ္ဌာနဟာရ ဟူသော်ကား-

“ အဓိဋ္ဌိယန္တိ အနပဝတ္တိယန္တိ ဧတေန သာမညဝိသေသဘူတာ ဓမ္မာ ဝိနာ ဝိကပေနာတိ အဓိဋ္ဌာနော ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- သုတ္တာဂတဓမ္မတို့ကို အထူးကြံခြင်းကို ကြဉ်၍ သာမည, ဝိသေသအားလျော်စွာ တည်စေကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် အဓိဋ္ဌာနဟာရ မည်၏။

အဘယ်သို့ တည်စေသနည်း ဟူမူကား- ဤ “ ယံ လောကော ပူဇယတေ ” ၌ ယံ-သဒ္ဓါသည် အနက်ကို သိကြောင်း လက္ခဏာ သာမညအားဖြင့် ဧကတ္ထမည်၏။ သျာဒန္တပုဒ် အဖြစ်သည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထို

ယျာဒုန္တအဖြစ်သည် ဧကတ္တ မည်၏။ ဒုတိယန္တအဖြစ်သည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည်ဧကတ္တ မည်၏။ ကမ္မတ္တ ဒုတိယန္တ အဖြစ်သည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် ဧကတ္တ မည်၏။ ဧကဝစနန္တအဖြစ်သည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် ဧကတ္တ မည်၏။ စယာသိတ အဖြစ်သည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် ဧကတ္တ မည်၏။ ဂုဏစယာသိတ အဖြစ်သည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် ဧကတ္တ မည်၏။ နာမ်ပုဒ် အဖြစ်သည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် ဧကတ္တ မည်၏။ သဗ္ဗနာမ်အဖြစ်သည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် ဧကတ္တ မည်၏။ ပယော ဂဝန္တအဖြစ်သည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် ယတေတိမ ညည တရညတမိ တရပရာပရပုဒ်တို့နှင့် ဆက်ဆံသောကြောင့် ဧကတ္တ မည်၏။ ယ-ဟူသော ပယောဂဝန္တအဖြစ်သည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် ဒဗ္ဗပယောဂဝန္တ စသည်နှင့် ဆက်ဆံသောကြောင့် ဧကတ္တ မည်၏။ ဒဗ္ဗပယောဂဝန္တ အဖြစ်သည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် နာနာဒဗ္ဗဝါစက ပယောဂနှင့် ဆက်ဆံသောကြောင့် ဧကတ္တ မည်၏။ ဗုဒ္ဓဒဗ္ဗဝါစက ပယောဂဝန္တ အဖြစ်သည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် ဗုဒ္ဓဒဗ္ဗဝါစက နာနာဝေဝစန နှင့် ဆက်ဆံသောကြောင့် ဧကတ္တ မည်၏။ နရဝရ ပယောဂဝန္တ အဖြစ်သည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ယံ- သဒ္ဓါ၏ အနိယမ သာမညာကာရတ္ထသည်ဧကတ္တမည်၏။ ထိုအနိယမ သာမညာ ကာရ၏ ဗုဒ္ဓဒဗ္ဗနှင့် ယှဉ်ခြင်းသည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထို ဗုဒ္ဓဒဗ္ဗတ္တ၏ ကာရက သာမညသည် ဧကတ္တ မည်၏။ ကမ္မကာရကသည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထို၏ ဝုတ္တာဝုတ္တသာမညသည် ဧကတ္တ မည်၏။ အဝုတ္တာနဘိဟိတ အကထိတ သည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထို အဝုတ္တ စသည်၏ နိပ္ပတ္တိ၊ ဝိကတိနိပ္ပတ္တိ သာမညသည် ဧကတ္တ မည်၏။ ပတ္တိကံ သည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် ဧကတ္တ မည်၏။ ကာယစိတ္တပတ္တိသည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထို ကာယစိတ္တ ပတ္တိ၏ ကာရိတဓာတုသာမညသည် ဧကတ္တမည်၏။ ဓာတုပတ္တိကံသည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထို ဓာတုပတ္တိကံသည် ဧကတ္တ မည်၏။ ဣစ္ဆိတကံသည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထို ဣစ္ဆိတသည် ဧကတ္တ မည်၏။ ယံ-ဟူသော အပဋ္ဌာန ဝါစကပုဒ်၊ နရဝရ-ဟူသော ပဋ္ဌာန ဝါစကပုဒ်၏ အနက်ဖြစ်၍ အပဋ္ဌာန ပဋ္ဌာနကံသည် ဝေမတ္တ မည်၏။

လောကော- ပုဒ်၏ ဧကတ္တ, ဝေမတ္တ အဖြစ်ကို ပဒဝိစယကိုမှီ၍ သိအပ်၏။ လောကော-ပုဒ်၏ သတ္တ, သင်္ခါရ, ဩကာသ အနက်သာမည သည် ဧကတ္တ မည်၏။ သလောကပါလော ဟူသောသဒ္ဒန္တရိုက်ကြောင့် သတ္တ လောကတ္ထသည် ဝေမတ္တ မည်၏။ သတ္တလောက သာမညသည် ဧကတ္တ မည်၏။ ပူဇယတေ-ဟူသော သဒ္ဒန္တရိုက်ကြောင့် ပူဇော်တတ်သော သတ္တ လောက ဝိသေသသည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ပူဇော်တတ်သော သတ္တလောက သာမညသည် ဧကတ္တ မည်၏။ ယံ နရဝရံ-ဟူသော သဒ္ဒန္တရိုက်ကြောင့် နရဝရကို ပူဇော်သော လောကသည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် ဧကတ္တ မည်၏။ အာမိသ ဓမ္မပူဇာ စသည်ကို ပြုသော လောကသည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် ဧကတ္တ မည်၏။ ပါဠိပုဂ္ဂလိက ပူဇနလောကသည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် ဧကတ္တ မည်၏။ သဒ္ဒါ-ဟူသော သဒ္ဒန္တရိုက် ကြောင့် ပူဇော်ခိုက်ဖြစ်သော လောကသည် ဝေမတ္တ မည်၏။

ပူဇယတေ-ဟူသောပုဒ်၏ ဧကတ္တ, ဝေမတ္တ အဖြစ်ကို ပဒဝိစယကို မှီ၍ သိအပ်၏။ ပူဇယတေ-ပုဒ်၏ ပူဇနကြိယာ သာမညသည် ဧကတ္တ မည်၏။ လောက၏ ပူဇနကြိယာသည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် ဧကတ္တ မည်၏။ နရဝရကို ပူဇော်ခြင်းသည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် ဧကတ္တ မည်၏။ အာမိသ ဓမ္မပူဇာသည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည် ဧကတ္တ မည်၏။ အာမိသ ဓမ္မပူဇာ တပါးပါးသည် ဝေမတ္တိ မည်၏။ အာမိသပူဇာသည် ဧကတ္တ မည်၏။ အနု, ပါနပူဇာ စသည်သည် ဝေမတ္တ မည်၏။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် သုတ္တာဂတဓမ္မတို့ကို ဧကတ္တ ဝေမတ္တ အဖြစ်ဖြင့် လျော်စွာ ဖြစ်စေခြင်းသည် အဓိဋ္ဌာနဟာရ မည်၏ ဟူလိုသော်။

အဓိဋ္ဌာနဟာရ ပြီး၏။

၁၅-ပရိက္ခရာဟာရ

ပရိက္ခရာဟာရ ဟူသောကား-

“ပရိက္ခရာ အာစိက္ခတိတိ ပရိက္ခာရော” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ-
သဘာဝ, အဇ္ဈတ္တိက, ဇနက, အသာဓာရဏ ဟူသော ဟေတုအကြောင်း၊
အသမာနဘာဝ, ဗာဟိရ, ပရိဂ္ဂါဟက, သာဓာရဏ ဟူသော ပစ္စယ
အကြောင်းကို ကြားတတ်သောကြောင့် ပရိက္ခရာဟာရ မည်၏။

ထိုအကြောင်းတို့တွင် ဟေတုသည် သမနန္တရ, ပရမ္ပရအားဖြင့်
နှစ်ပါး ပြား၏။ ပစ္စယသည် သဟဇာတာ, သဟဇာတ အားဖြင့် နှစ်ပါး
ပြား၏။ ထို အပြားတို့တွင်-

ဆီးမီးထွန်းရာ၌ မီးသည် ဆီမီးလျှံနှင့် သဘောတူသောကြောင့်
ဟေတုအကြောင်း၊ မီးခွက်, မီးစာ, ဆီသည် မီးလျှံနှင့် မတူသောကြောင့်
ပစ္စယအကြောင်း မည်၏။

စက္ခုဝိညာဉ် ဖြစ်ရာ၌ စက္ခုဝတ္ထု, မနသိကာရတို့သည် အဇ္ဈတ္တိက
ဖြစ်၍ စက္ခုဝိညာဉ်၏ ဟေတုအကြောင်း၊ ရူပါရုံ, အာလောကတို့သည်
ဗာဟိရဖြစ်၍ ပစ္စယအကြောင်း မည်၏။ (ကြွင်းသော ဝိညာဉ်၌လည်း
ဤနည်း သိအပ်၏။)

ပဋိသန္ဓေနေရာ၌ ကံစေတနာသည် ဇနကဖြစ်၍ ဟေတုအကြောင်း၊
အဝိဇ္ဇာ, တဏှာ, ဥပါဒါန်, ဝတ္ထု, အာရုံ စသည်တို့သည် အထောက်အပံ့
ပရိဂ္ဂါဟက ဖြစ်၍ ပစ္စယအကြောင်း မည်၏။

သစ်ပင်ပေါက်ရာ၌ ဒီဇေသည် အညွန့် စသည်မှတစ်ပါး အခြား
အကျိုးနှင့် မဆက်ဆံသော အသာဓာရဏဖြစ်၍ ဟေတုအကြောင်း၊ ပထဝီ,
အာပသည် မဓုရ စသည်နှင့် ဆက်ဆံသော သာဓာရဏဖြစ်၍ ပစ္စယ
အကြောင်း မည်၏။

ရှေးအဝိဇ္ဇာသည် နောက်အဝိဇ္ဇာ၏ သမနန္တရ ဟေတုအကြောင်း၊
ရှေး အဝိဇ္ဇာ နုသယသည် နောက်အဝိဇ္ဇာ ပရိယုဋ္ဌာန်၏ ပရမ္မရဟေတု
အကြောင်း မည်၏။

ခီရသည် ဒဓိ၏ အသဟဇာတပစ္စယ အကြောင်း၊ ပစ္စယန္တရဒဗ္ဗ
သမ္ဘာရသည် သဟဇာတပစ္စယ အကြောင်း မည်၏။

ဤသို့ ဟေတု၊ ပစ္စယ အကြောင်းကို ကြားတတ်သောကြောင့်
ပရိက္ခာရဟာရ မည်၏။

အသီးအသီးပြအပ်ပြီးသော ဥပမာ ဥဒါဟရဏ် တခုခု၌ သဘာဝ
ဟိတ် စသည်ကို ယထာရဟ ပေါင်း၍လည်း ကြားအပ်၏။ အဘယ်သို့
ကား-

ဤ “ ယံ လောကော ပူဇယေတေ ” ၌ ယံ-၏အရ ဂုဏ်ဝိသိဋ္ဌ
တို့၏။ ဓွင် ပဌမာဒိဇော၌ ဖြစ်သော ကရုဏာ၏ ဥပစာရ၌ ဖြစ်သော
ကရုဏာသည် အပုနာဈာန် ဖြစ်သော ကရုဏာ၏ သမနန္တရသဘာဝ ဟိတ်
မည်၏။ နောက်နောက်သော ကရုဏာ၏ ပရမ္မရသဘာဝဟိတ် လည်
မည်၏။ မိမိသန္တာန်၌ဖြစ်၍ အဇ္ဈတ္တိကလည်း မည်၏။ အကျိုးကို
ဖြစ်စေတတ်သောကြောင့် ဇနကလည်း မည်၏။ မိမိဖြစ်စေအပ်သော
အကျိုး၏ မိမိနှင့်သာ ဆက်ဆံ၍ တပါးနှင့် မဆက်ဆံသောကြောင့်
အသာဓာရဏလည်း မည်၏။ ယောနိသောမနသိကာရသည် သဘာဝ
လည်း မည်၏။ အဇ္ဈတ္တိကလည်း မည်၏။ အဝိဇ္ဇာသည် သဘာဝ
အဇ္ဈတ္တိက ဇနက မည်၏။ ဒုက္ခိတသတ္တဝါသည် အသမာနဘာဝ မည်၏
ဗာဟိရ မည်၏။ ပရိဂ္ဂါဟက မည်၏။ သာဓာရဏ မည်၏။ ဟဒယဝဏ္ဏ
သည် အသမာနဘာဝ အဇ္ဈတ္တိက ပရိဂ္ဂါဟက သာဓာရဏ မည်၏။ ပုရေဇ
တနိဿယ၊ ပုရေဇာတ၊ ပုရေဇာတိန္ဒြိယ၊ ပုရေဇာတဝိပ္ပယုတ၊ ပုရေဇာတဝူ
ပုရေဇာတအဝိဂတ တည်းဟူသော အသဟဇာတ ပစ္စယလည်း မည်၏
သမ္ပယုတ်တရားတို့၏ ဟေတာမိပတိ သဟဇာတာဒိသတ္တိသဥ
သဟဇာတပစ္စယ မည်၏။

၁၅-ပရိက္ခာရဟာရ

လောကော-၏အရ ခန္ဓာငါးပါးတို့တွင် ရူပက္ခန္ဓာ၏ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကံ၊ အာဟာရ အကြောင်းငါးပါးတို့တွင် အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်ကား အဇ္ဈတ္တိကဟိတ်လည်း မည်၏။ ပရမ္မရဟိတ်လည်း မည်၏။ ကံ-ကား အဇ္ဈတ္တိကနေကဟိတ်လည်း မည်၏။ ပရမ္မရဟိတ်လည်း မည်၏။ လေးပါးစုံသည် အသမာနဘာဝပရိဂ္ဂါဟက သာဓာရဏပစ္စယလည်း မည်၏။ အသဟဇာတ ပစ္စယလည်း မည်၏။ အာဟာရ-သည် နေကဟိတ်လည်း မည်၏။ ဗာဟိရပစ္စယလည်း မည်၏။ ပရိဂ္ဂါဟက ပစ္စယလည်း မည်၏။ သာဓာရဏ ပစ္စယလည်း မည်၏။ နာမက္ခန္ဓာ လေးပါးကား အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်သည် သဘာဝအဇ္ဈတ္တိက နေကဟိတ်လည်း မည်၏။ ပရမ္မရဟိတ်လည်း မည်၏။ ဝတ္ထု၊ ဒွါရ၊ အာရုံ၊ ဥတု၊ ဘောဇဉ် စသည်သည် အသမာနဘာဝ ဗာဟိရပရိဂ္ဂါဟက သာဓာရဏ ပစ္စယလည်း မည်၏။ သဟဇာတာသဟဇာတ ပစ္စယလည်း မည်၏။

ပူဇေတေ-၏အရ ပူဇေကြိယာ ဟူသော စိတ္တုပ္ပါဒ်၏ သဒ္ဓါ တရားသည် သဘာဝအဇ္ဈတ္တိကနေကဟိတ်လည်း မည်၏။ သမနန္တရ ပရမ္မရဟိတ်လည်း မည်၏။ မနသိကာရသည် သဘာဝအဇ္ဈတ္တိကနေကဟိတ်လည်း မည်၏။ သမနန္တရဟိတ်လည်း မည်၏။ ဝတ္ထု၊ ဒွါရ၊ ရတနတ္ထယဂုဏ်၊ အနု၊ ပါန စသော အဆောက်အဦသည် အသမာနဘာဝ ဗာဟိရပရိဂ္ဂါဟက သာဓာရဏပစ္စယလည်း မည်၏။ သဟဇာတာသဟဇာတ ပစ္စယလည်း မည်၏။ ကာယဝိညတ်၏ ဟေတုအကြောင်းကား စိတ္တဇေဝိယော ဓာတ်တည်း။ ဝစီဝိညတ်၏ ဟေတုအကြောင်းကား စိတ္တဇပထဝီ ဓာတ်တည်း။ ပစ္စယ အကြောင်းကား ရုပ်၊ နာမ် ခန္ဓာတို့၏ ဥပနိဿယ ကောဋိတည်း။

ဤသို့ ဟေတု၊ ပစ္စယ အကြောင်းကို ကြားခြင်းသည် ပရက္ခာရ ဟာရ မည်၏ ဟူလိုသော်။

ပရိက္ခာရဟာရ ပြီး၏။

၁၆-သမာရောပနဟာရ

၁၆-သမာရောပနဟာရ ဟူသော်ကား-

“ သမာရောပိယန္တိ ဧတေန ပဒဋ္ဌာနာဒိမုခေန ဓမ္မာတိ သမာရောပနော ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- သုတ္တာဂတဓမ္မတို့ကို ပဒဋ္ဌာန်, ဝေဂုဇ်, ဘာဝနာ, ပဟာန် အားဖြင့် ကောင်းစွာ တင်ကြောင်းဖြစ်၍ သမာရောပနဟာရ မည်၏။

အဘယ်။ ကား- ဤ “ ယံ လောကော ပူဇယေတေ ” ၌ တတိယဝီထိ၏ အာရုံဖြစ်သော နာမပညတ္တိ၏ သဒ္ဓါ၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား ယံ-ဟူသော သဝိညတ္တိက ဝစီဘေဒသဒ္ဓတည်း။ ထို၏ ‘ပဒဋ္ဌာန်ကား ဒေသနာဉာဏ်တည်း။ ထို။ ။ ကား မနသာဝဝတ္ထာပိတ သဒ္ဓပညတ်တည်း။ ဤသို့ မှတ်အပ်၏ ဟူသော သင်္ကေတပညတ်တည်း။ ထို။ ။ ကား အနိယမသာမညာကာရ အတ္ထပညတ်တည်း။ ထို။ ။ ကား အစဉ်မပြတ် ဖြစ်သော သန္တတိ ပညတ်တည်း။ ထို။ ။ ကား အပေါင်းအစုအားဖြင့် ဖြစ်သော သမူဟပညတ်တည်း။ ထို။ ။ ကား ထိုထိုပညတ္တိပထဓမ္မကို စွဲ၍ ဖြစ်သော ဥပါဒါ ပညတ်တည်း။ ထို။ ။ ကား မိမိတို့၏ သင်္ခတာသင်္ခတသဘောလက္ခဏာ စသောအားဖြင့် လျော်စွာဖြစ်သော တဇ္ဇာပညတ်တည်း။ ထိုတဇ္ဇာကား ဇရာမရဏတည်း။ ထို။ ။ ကား ဇာတိတည်း။ ဤသို့စသည်ဖြင့် ပစ္စယာကာရသို့ချ၍ လှည့်အပ်၏။

ဝါ-ယံ-သဒ္ဓါသည် အနိယမတ္ထသာမညကို ဟောသည်ဖြစ်အံ့- သုတိသည် ပဒဋ္ဌာန်မည်၏။ ကရုဏာ, ပညာစသော အနိမိတ္တဝိသေသကို ဟောသည်ဖြစ်အံ့- အနိယမတ္ထသာမညသည် ပဒဋ္ဌာန် မည်၏။ ဒြပ်ကို ဟောသည်ဖြစ်အံ့- အနိယမတ္တဝိသေသသည် ပဒဋ္ဌာန် မည်၏။

ပဉ္စမဝီထိ၏ အာရုံဖြစ်သော လောကော-ဟူသော နာမ ပညတ္တိ သဒ္ဓါ၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား သဝိညတ္တိက ဝစီဘေဒသဒ္ဓတည်း။ ထို။ ။ ကား

တံသမုဋ္ဌာပက စိတ္တုပ္ပါဒ်တည်း။ ဤသို့စသည်ဖြင့် (ရှေးနည်းဆို။) ဝါ -
 ဇာတ်ကိုဟောသော လောကသဒ္ဓါ၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား သုတိတည်း။ ခြင်္စိကို
 ဟောသော လောကသဒ္ဓါ၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား ဇာတ်တည်း။ ဝါ-ဝိဂ္ဂဟတ္ထနိပ္ပန္န
 ဖြစ်သော လောကသဒ္ဓါ၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား ဓာတုတ္ထကြိယာ ဟူသောဗျူပုတ္တိ
 နိမိတ်တည်း။ အဝိဂ္ဂဟတ္ထအနိပ္ပန္နဖြစ်သော လောကသဒ္ဓါ၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား
 ဇာတ်တည်းဟူသော ပဝတ္တိနိမိတ်တည်း။ မဟာ၊ မဇ္ဈိမ၊ စူဠဇာတ်တို့တွင်
 လောကသုံးပါးကား မဟာဇာတ်တည်း။ သတ္တလောကကား မဇ္ဈိမဇာတ်
 တည်း။ ပူဇော်သောလောကကား စူဠဇာတ်တည်း။ ဝါ-သတ္တလောကကား
 မဟာဇာတ်တည်း။ ဒေဝ၊ မနုဿ စသည်ကား မဇ္ဈိမဇာတ်တည်း။ ပူဇော်
 သော လောကကား စူဠဇာတ်တည်း။ ဝါ-မနုဿကား မဟာဇာတ်။ ဣတ္ထိ၊
 ပုရိသကား မဇ္ဈိမဇာတ်။ ပူဇော်သော လောကကား စူဠဇာတ်တည်း။ ဝါ-
 ပူဇော်သော လောကကား မဟာဇာတ်။ အာမိသ၊ ဓမ္မ တပါးပါးကို ပြုသော
 လောကကား မဇ္ဈိမဇာတ်။ ပါဠိယေက္ကလောကကား စူဠဇာတ်တည်း။

နဝမဝိထိ၏ အာရုံဖြစ်သော ပူဇယတေ- ဟူသော နာမ ပညတ္တိ
 သဒ္ဓါ၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား သဝိညတ္တိကဝစီဆောဒသဒ္ဓတည်း။ ထို။ ၏။ ကား
 တံသမုဋ္ဌာပက စိတ္တုပ္ပါဒ်တည်း။ (စသည်ဖြင့် ရှေးနည်းဆို။) ဝါ- ပူဇာ
 သာမညကို ဟောအံ့-သုတိသည် ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ပူဇာဝိသေသကို
 ဟောအံ့- ပူဇနကြိယာသာမညသည် ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ပူဇော်သောသူခြင်္စိကို
 အပဋ္ဌာန အားဖြင့်ဟောအံ့- ပူဇာဝိသေသသည်၎င်း၊ ၎င်းတို့၏ ပူဇော်
 တတ်သောသူနှင့် သာဓက သာဓုအဖြစ်ဖြင့်စပ်ခြင်း သမ္ပန်သည်၎င်း
 ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ဤသို့ ပဒဋ္ဌာန်အားဖြင့်တင်ခြင်းသည် ပဒဋ္ဌာနသမာ
 ရောပန မည်၏။

ပါဌာနသာရီသမ္ပန် စသောအားဖြင့် အထူးထူးဆိုခြင်းသည်
 ဝေဝစန သမာရောပန မည်၏။ အဘယ်။ ကား- “ယံ ယာဒိသံ၊ သော။
 နရဝရံ၊ ကိ။ လောကော၊ သည်။ ပူဇယတေ၊ ၏။ ” ဤကား
 ပါဌာနသာရီသမ္ပန် အားဖြင့် ဆိုခြင်းတည်း။

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

“ ယံ ယာဒိသံ၊ သော။ ဝိပဿိအာဒိကံ၊ သော။ နရဝရံ၊ ကိ။
လောကော၊ သည်။ ပူဇေယတေ ယထာ၊ သို့။ တထာ၊ တူ။ ယံ ယာဒိသံ၊
သော။ နရဝရံ၊ ကိ။ လောကော၊ သည်။ ပူဇေယတေ။ ။ ” ဤကား ဥပမာ
သမ္ပန် အားဖြင့် ဆိုခြင်းတည်း။

“ ဂုဏဝိသိဋ္ဌတ္တာ၊ ဂုဏ်အထူးရှိသောကြောင့်။ ယံ ယာဒိသံ၊ သော။
အဂ္ဂပုဂ္ဂလတ္တာ၊ ကြောင့်။ နရဝရံ၊ ကိ။ ပုညပဝတ္တိဋ္ဌာနတ္တာ၊ ကောင်းမှုဖြစ်ရာ
ဖြစ်သောကြောင့်။ လောကော၊ သည်။ ပူဇာရဟတ္တာ၊ ကြောင့်။ ပူဇေယတေ၊
၏။ ” ဤကား ဟေတုသမ္ပန်အားဖြင့် ဆိုခြင်းတည်း။

“ ဂုဏဝိသိဋ္ဌတ္တာ၊ ကြောင့်။ ယံ ယာဒိသံ၊ သော။ ဝိပဿိ အာဒိကံ၊
သော။ အဂ္ဂပုဂ္ဂလတ္တာ၊ ကြောင့်။ နရဝရံ၊ ကိ။ ပုညပဝတ္တိဋ္ဌာနတ္တာ၊ ကြောင့်။
လောကော၊ သည်။ ပူဇာရဟတ္တာ၊ ကြောင့်။ ပူဇေယတေ ယထာ၊ သို့။ တထာ၊
တူ။ ဂုဏဝိသိဋ္ဌတ္တာ၊ ကြောင့် နရဝရံ၊ ကိ။ ပုညပဝတ္တိဋ္ဌာနတ္တာ၊ ကြောင့်။
လောကော၊ သည်။ ပူဇာရဟတ္တာ၊ ကြောင့်။ ပူဇေယတေ၊ ။ ” ဤကား
ဥပမာ ဟေတုသမ္ပန်အားဖြင့် ဆိုခြင်းတည်း။

“ ယံ ယာဒိသံ ဧဝ၊ သာလျှင်ဖြစ်သော။ နရဝရံ ဧဝလျှင်။ လောကော
ဧဝ၊ လျှင်။ ပူဇေယတေ ဧဝ၊ တည်း။ ” ဤကား ဧဝတ္ထအားဖြင့် ဆိုခြင်းတည်း။

“ ပူဇေယတေ ဧဝ၊ တည်း။ န ပူဇေယတေ၊ မပူဇော်သည်မဟုတ်။ ”
ဤကား ဧဝဖလတ္ထ၊ အညတ္တာပေါဟန အားဖြင့် ဆိုခြင်းတည်း။

“ ယံ ယထာ ယုတ္တံ၊ အကြင်သို့သော အနညာသာဓာရဏ ဂုဏ်နှင့်
ယှဉ်တော်မူသော။ ယံ ယထာ ဧဝံ၊ အကြင်သို့သော ခတ္တိယဇာတ်ရှိတော်
မူသော။ ယံ ယထာ နာမံ၊ အကြင်သို့သော အသင်္ချေယျ ဂုဏ်နာမံ ရှိတော်
မူသော။ ယံ ယထာဂေါတ္တံ၊ အကြင်သို့သော ဂေါတမအနွယ်ရှိတော်
မူသော။ ယံ ယထာသီလံ၊ အကြင်သို့သော အနတ္တရသီလ ရှိတော်မူသော

ယံ ယထာ ဝိဟာရံ၊ အကြင်သို့သော ကုဋေ နှစ်သန်းလေးသိန်းသော သမာ
 ပတ္တိဝိဟာရ ရှိတော်မူသော။ ဝါ၊ အကြင်သို့ လေးပါးသော သမ္ပဇဉ်နှင့်
 ယှဉ်သော ဣရိယာပထဝိဟာရ ရှိတော်မူသော။ ဝါ၊ နတ်ဗိမာန်နှင့် သဏ္ဍာန်
 မပြောင်းကျောင်းရှိတော်မူသော။ ယံ ကထာ ဂေါစရံ၊ အကြင်သို့သော အာရုံ
 ရှိတော်မူသော။ ယံ ယထာ ထေရံ၊ အကြင်သို့သော မြဲမြံသော သီလ
 စသည်ရှိတော်မူသော။ ယံ ယထာ နဝံ၊ အကြင်အသစ်အသစ် ဖြစ်သော
 ဂုဏ်ရှိတော်မူသော။ ယံ ယထာ မဇ္ဈိမံ၊ အကြင်သို့သော မဇ္ဈိမပဋိပတ် ရှိတော်
 မူသော။ ယံ ဗုဒ္ဓံ၊ အကြင်သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူသော။ ယံ ဒသဗလံ၊
 သော။ နရဝရံ၊ ကို။ ပုရိသဝရံ ။ကို။ နရုတ္တမံကို။ ပုရိသုတ္တမံ၊ ကို။ နရဂ္ဂံ၊
 ကို။ ပုရိသဂ္ဂံ၊ ကို။ နရသေဋ္ဌံ၊ ကို။ ပုရိသသေဋ္ဌံကို။ လောကော၊ သည်။
 သတ္တာ၊ သည်။ ပူဇာ၊ သည်။ ပူဇယတော၊၏။မာန ယတိ၊ ၏။ အပစိယတိ၊
 ၏။ ။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ဆိုခြင်းသည် ပရိယာယ်အားဖြင့် ဆိုခြင်းတည်း။
 ဤသို့ ပါဠာနုသာရိသမ္ပန် စသည်ဖြင့် အထူးထူးဆိုခြင်းသည် ဝေဝစန
 သမာရောပန မည်၏။

ခပ်သိမ်းသော မြေ၌နေသော သတ္တဝါ၏ ခြေရာ ဟူသမျှသည်
 ဆင်ခြေရာ၌ချည်း အတွင်းဝင်၏သို့ ခပ်သိမ်းသော ဘာဝနာပဟာနသည်
 “ယံ လောကော ပူဇယတေ” ပုဒ်၌ချည်း အတွင်းဝင်သောကြောင့် ပူဇော်ခြင်း
 ဖြစ်သော ဓမ္မ ဟူသမျှသည် ဘာဝနာသမာရောပန မည်၏။ ထိုဖြင့် ပယ်
 အပ်သော သံကိလေသပက္ခဓမ္မ ဟူသမျှသည် ပဟာနသမာရောပန မည်၏။
 ဝါ-မြတ်စွာဘုရားကို လောကသည် ပူဇော်၏ ယူသဖြင့် ဒါန၊ သီလ၊
 ဘာဝနာမယ ပုည၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်သော သဒ္ဓါန္တေ၊ သဒ္ဓါဗလ
 ပွားများ၏။ အခါခပ်သိမ်း လုံ့လပြု၍ ပူဇော်ခြင်းကြောင့် သမ္ပပွဇာန်၊
 ဝိရိယိဒ္ဓိပါဒ်၊ ဝိရိယိန္တေ၊ ဝိရိယဗိုလ်၊ ဝိရိယသမ္မောဇ္ဈင်၊ သမ္မာဝါယာမမဂ္ဂင်
 ပြန့်ပွား၏။ ရတနတ္ထယဂုဏ်ကို အာရုံပြု၍ သတိပဋ္ဌာန်၊ သတိန္တေ၊
 သတိဗိုလ်၊ သတိသမ္မောဇ္ဈင်၊ သမ္မာသတိမဂ္ဂင် ပြန့်ပွား၏။ ရတနတ္ထယ
 ဂုဏ်ကို အာရုံပြု၍ သမာဓိဈာန်၊ သမာဓိန္တေ၊ သမာဓိဗိုလ်၊ သမာဓိ
 သမ္မောဇ္ဈင်၊ သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင် ပြန့်ပွား၏။ ရတနတ္ထယဂုဏ်ကို အာရုံပြု၍

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

ဝိမံသိဒ္ဓိပါဒ်၊ ပညာ၊ ပညိန္ဒြေ၊ အနညာတညဿာမိတိန္ဒြေ၊ ပညာဗိုလ်၊ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင် ဟူသော ဇောဓိပက္ခိယတရား၊ ဤမှ တပါးသော ဝေါဒါန်တရားတို့သည် ပြန့်ပွား၏။ ဤကား ဘာဝနာသမာရောပနတည်း။

ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာမယပူဇာပွားသဖြင့် ဒါန၏ ဆန့်ကျင်ဘက်လောဘ၊ သီလ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ဒေါသ၊ ဘာဝနာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်မောဟ အကုသလမှု သုံးပါးတို့သည် ပယ်ခြင်း စွန့်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ အကုသလမှုကို ပယ်သဖြင့် “ပထဝိယာ ပံသုပမာဏေ ကိလေသေပေတော” ဟူသည်နှင့်အညီ- ထို အကုသလမှုလျှင် အကြောင်းရှိသော မြေမှုန့်မက များလှစွာသော သံကိလေသ တရားအပေါင်းတို့သည် ပယ်ခြင်း စွန့်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ဤကား ပဟာနသမာရောပနတည်း။

ဤသို့ ပဒဋ္ဌာန်၊ ဝေဂုဏ်၊ ဘာဝနာ၊ ပဟာန အားဖြင့် တင်ခြင်းသည် သမာရောပနဟာရ မည်၏ ဟုလိုသော်။

သမာရောပနဟာရ ပြီး၏။

သောဠသဟာရ ပြီး၏။

(၃) တတိယကဏ္ဍ

နယအကြောင်း၊ သာမည-၁

နယသည် “နယန္တိ သံကိလေသေ ဝေါဒါနာနိ စ ဝိဘာဂတော ဣပေန္တိတိ နယာ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- ဓေနေယျတို့ကို သံကိလေသ ဝေါဒါန်တရားတို့ကို အဖို့အစု ဓေဖန် ခွဲခြမ်းသောအားဖြင့်၊ ဝါ- ဓေဖန်ခြင်းကို သိစေတတ်သောကြောင့်၎င်း၊ “နိယန္တိ ဝါ တာနိ ဧတေဟိ ဧတ္တာတိ ဝါ နယာ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ-ထိုကို သိကြောင်း၊ သိရာ ဖြစ်၍၎င်း၊ “နယနမတ္ထမေဝ ဝါ နယာ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ-ထိုကို သိစေခြင်း

အတိုင်းအရှည်သာ ဖြစ်၍၎င်း၊ “နိယန္တိ ဝါ သယံ ဓမ္မကထိကေဟိ ဥပနိယန္တိ သုတ္တဿ အတ္တပဝိစယတ္ထန္တိ နယာ။” ယေ သံဝဏ္ဏနာဝိသေသာ၊ တို့ကို။ သယံ၊ မိမိဟု ဆိုအပ်ကုန်သော။ (တတိယန္တနိပါတ် ဟူသည်နှင့် အညီ တည်း)။ ဓမ္မကထိကေဟိ၊ တို့သည်။ သုတ္တဿ၊ သံဝဏ္ဏေတဗ္ဗသုတ်သို့။ အတ္တပဝိစယတ္ထံ၊ ၎င်း။ နိယန္တိ ဥပနိယန္တိ၊ ကုန်၏။ ဝါ-သယံ၊ မိမိဟု ဆိုအပ်ကုန်သော။ (နိပါတ်ဖြစ်၍ ပဌမာ ဗဟုဝဏ် ကြေစေ။) သံဝဏ္ဏနာဝိသေ သာ၊ တို့ကို။ ဓမ္မကထိကေဟိ၊ တို့သည်။ သုတ္တဿ၊ ၎င်း။ အတ္တပဝိစယတ္ထံ၊ အနက်ကို စိစစ်ရာသို့။ (အတ္ထ-သဒ္ဒါဝတ္ထုအနက်ဟော။) နိယန္တိ၊ ကုန်၏။ ဝါ- အတ္တပဝိစယတ္ထံ၊ အနက်ကိုစိစစ်ခြင်းအကျိုးရှိသော။ သယံ၊ ကုန်သော။ သံဝဏ္ဏနာဝိသေသာ၊ တို့ကို။ ဓမ္မကထိကေဟိ၊ တို့သည်။ သုတ္တဿ၊ သို့။ နိယန္တိ- ဥပနိယန္တိ၊ ကုန်၏။ ဣတိ၊ ကြောင့်။ နယာ၊ ကုန်၏။” ဤသို့ ဝစနတ္ထကြောင့်၎င်း၊ “နယာ ဝိယာတိ ဝါနယာ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- ဧကတ္တစသောနည်းနှင့် တူသောကြောင့်၎င်း။

ဧကတ္တနယော နာနတ္ထ-
မဗျာပါရနယောပိ စ။
ဧဝံဓမ္မတာ နယောတိ၊
စတုဓာတ္တနယာတြ စ။

သန္တာနဿာနပစ္ဆေဒေါ၊
နာနာတာဝေါ နိရိဟတာ။
ယထာဟေတုသမုပ္ပန္နံ။
ဧကတ္တာဒိ ယထာက္ကမံ။

ဧကတ္တနယော၊ ၎င်း။ပ။ ဣတိ၊ သို့။ အတ္တနယာ၊ တို့သည်။ စတုဓာ၊ ကုန်၏။

အတြ စ၊ ဤလေးပါးတို့တွင်လည်း။ သန္တာနဿာနပစ္ဆေဒေါ၊ အကြောင်း၊ အကျိုး အစဉ်မပြတ် ဖြစ်ခြင်းသည်။ ဧကတ္တနယော၊ မည်၏။ နာနာတာဝေါ၊ အကြောင်းတပါး အကျိုးတခြား အသီးသီးဖြစ်ခြင်းသည်။

နာနတ္တံ၊ မည်၏။ နိရိဟတာ၊ အကြောင်းသည် အကျိုးပြုအံ့ဟု အားထုတ်ခြင်း၊ ကင်းခြင်း “ အကျိုးသည် ငါ့ကို အကြောင်းဖြစ်စေ၏။ ” ဟု နှလုံးသွင်းခြင်း၏ ကင်းခြင်းသည်။ အဗျာပါရနယော၊ မည်၏။ ယထာဟေတု သမုပ္ပန္နံ၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ အကျိုးဖြစ်ခြင်းသည်။ ဧဝံဓမ္မတာ နယော၊ မည်၏။ ဣတံ၊ ဤသည်ကား။ ဧကတ္တာဒိယထာက္ကမံ၊ ဧကတ္တ စသော နည်းတို့၏ အစဉ်အတိုင်း လက္ခဏာတည်း။

ဗီဇမှ အကံရ စသည်ဖြစ်သဖြင့် ရက္ခအဖြစ်သို့ ရောက်သကဲ့သို့ အဝိဇ္ဇာစသော အကြောင်းကြောင့် သင်္ခါရ စသော အကျိုးဖြစ်၍ အကြောင်းအကျိုးတို့၏ အစဉ်မပြတ် စပ်ခြင်းသည် ဧကတ္တနည်း မည်၏။ ထိုဧကတ္တနည်းကို ကောင်းစွာ မြင်လတ်သော် ဟေတုဖလသမ္ပန္နဖြင့် အစဉ်မပြတ်စပ်ခြင်းကို သိသောကြောင့် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိကို စွန့်၏။ မှားသောအားဖြင့် မြင်လတ်သော် ဟေတုဖလသမ္ပန္န အားဖြင့်ဖြစ်သော အစဉ်မပြတ် စပ်ခြင်းကို ဧကတ္တအားဖြင့် ယူခြင်းကြောင့် သဿတဒိဋ္ဌိ ဖြစ်၏။

အဝိဇ္ဇာ စသော အကြောင်း၊ သင်္ခါရ စသော အကျိုးတို့၏ မိမိတို့ သဘောလက္ခဏာကို အသီးအသီး မှတ်သား ပိုင်းခြားခြင်းသည် နာနတ္တနည်း မည်၏။ ထို နာနတ္တနည်းကို ကောင်းစွာ မြင်လတ်သော် အသစ်အသစ် ဖြစ်သည်ကို မြင်သောကြောင့် သဿတဒိဋ္ဌိကို စွန့်၏။ မှားသောအားဖြင့် မြင်လတ်သော် သန္တာန်တူ၌ ကျသည်ကို သန္တာန်ပြား၌ ကျသကဲ့သို့ နာနတ္တအားဖြင့် ယူခြင်းကြောင့် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ဖြစ်၏။

“ သင်္ခါရ စသော အကျိုးကို ငါဖြစ်စေအံ့ ” ဟု အဝိဇ္ဇာ စသော အကြောင်း၏ အားထုတ်ခြင်း လုံ့လဗျာပါရ ကင်းခြင်းသည် အဗျာပါရနည်း မည်၏။ ထိုအဗျာပါရနည်းကို ကောင်းစွာ မြင်လတ်သော် ပြုတတ်သော ကာရက၏ မရှိခြင်းကို သိခြင်းကြောင့် အတ္တဒိဋ္ဌိကို စွန့်၏။ မှားသောအားဖြင့် မြင်လတ်သော် “ အဝိဇ္ဇာစသည်တို့၏ သင်္ခါရစသည်ကို ပြုအံ့ ”

ဟူသော ဗျာပါရ ကင်းငြားသော်လည်း သဘာဝနိယာမအားဖြင့် ပြီးသော ဟေတုဘာဝကို မယူခြင်းကြောင့် အကြိယဒိဋ္ဌိ ဖြစ်၏။

ခီရ-စသည်မှ ဒဓိ- စသည် ဖြစ်သကဲ့သို့ အဝိဇ္ဇာ စသောအကြောင်း မှ သင်္ခါရစသော အကျိုး၏ ဖြစ်ခြင်းသည် ဧဝံဓမ္မတာနည်း မည်၏။ အနုရူ ပဖလနည်းလည်း မည်၏။ ထိုနည်းကို ကောင်းစွာ မြင်လတ်သော် အကြောင်းအားလျော်စွာ အကျိုးကို သိခြင်းကြောင့် အဟေတုကဒိဋ္ဌိ၊ အကြိယဒိဋ္ဌိကို စွန့်၏။ အမှားအားဖြင့် မြင်လတ်သော် အကြောင်း အားလျော်စွာ အကျိုးဖြစ်သည်ကို မယူမူ၍ တစုံတခုသော အကြောင်း ကြောင့် တစုံတခု သောအကျိုး မဖြစ်ဟု ယူခြင်းကြောင့် အဟေတုကဒိဋ္ဌိ၊ နိယတဒိဋ္ဌိ ဖြစ်၏။

ဤသို့ ကောင်းစွာ သိအပ်ကုန်သော ဧကတ္တ စသောနည်းတို့သည် ကုတ္တိ၊ ပုရိသစသော သမ္မုတိသစ္စာ၊ ပထဝီ ဖဿ စသော ပရမတ္ထသစ္စာ တို့ကို မရောမယှက်သောအားဖြင့် သိစေကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်သော သစ္စာ လေးပါးကို သိခြင်းငှာဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့၊ ထိုအတူ ဤ “နိန္ဒိယာဝဇ္ဇ” စသော နည်းတို့သည်လည်း အကုသလပဒနှင့် ကဏှအားဖြင့် တူသောအဖို့ ရှိသော အကုသိုလ်တရား၊ ကုသလပဒနှင့် သုက္ကအားဖြင့် တူသောအဖို့ ရှိသော ကုသိုလ်တရား၊ အမည်း၊ အဖြူ မတူသော်လည်း မူလပဒအားဖြင့် တူသောအဖို့ရှိသော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် တရားတို့ကို ဝေဖန်၍ ပြသဖြင့် မဖောက်မပြန် သုတ်၏အနက်ကို သိခြင်းကို ပြီးစေလျက် ဝေနေယျတို့၏ သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်းငှာ ဖြစ်ကုန်၏။

“ပရိယတ္တိအတ္ထံ နယန္တိတိ နယာ၊ သံကိလေသတော ယမေန္တိ ဧတေဟိတိ ယမာ၊ နယာ စ တေ ယမာစာတိ နယာ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့် အညီ-ပရိယတ်၏ အနက်ကို ဆောင်တတ်သောကြောင့်၎င်း၊ သံကိလေသ မှ ကြဉ်ကြောင်းဖြစ်သောကြောင့်၎င်း နည်း မည်၏။

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

နယအပြား၊ ဝိသေသအားဖြင့် ၅-ပါးရှိကြောင်း

ထိုနည်းသည် ဆိုအပ်ပြီးသော သာမညလက္ခဏာအားဖြင့် တပါးသာ။ ဝိသေသလက္ခဏာအားဖြင့်ကား “ ပဌမော နန္ဒိယာဝဇ္ဇော။ပ။ သဗ္ဗေ ပဉ္စ နယာ ဂတာ ” ဟူသည်နှင့်အညီ-

- (၁) နန္ဒိယာဝဇ္ဇနည်း၊
- (၂) တိပုက္ခလနည်း၊
- (၃) သီဟဝိက္ကိဋ္ဌိတနည်း၊
- (၄) ဒိသာလောစနနည်း၊
- (၅) အင်္ဂုသနည်း-

အားဖြင့် ငါးပါး အပြားရှိ၏။ ထိုတွင်-

(၁) နိန္ဒိယာဝဇ္ဇနည်း

ပဌမနည်းသည်-

“ နန္ဒိယာဝဇ္ဇဿ ဝိယ အာဝဇ္ဇော ဧတဿာတိ နန္ဒိယာဝဇ္ဇော။
ယထာ ဟိ နန္ဒိယာဝဇ္ဇော အတ္တနော အဝယဝဘူတေန ဒလေန
ဟေဠု ပရိယဝသေန အညမညံ သံသိဗ္ဗန္တော အာဝဇ္ဇတိ၊ ဧဝမယံပိ
အတ္တာနော အဝယဝဘူတာယ တဏှာဝိဇ္ဇာယ ဟေဠုပရိယ
ဝသေန သံကိလေသပက္ခေ အညမညံ သိဗ္ဗန္တော ဝေါဒါနပက္ခေ
သမထဝိပဿနာယ အာဝဇ္ဇတိတိ အတ္ထော ” -

ဟူသည်နှင့်အညီ- ဇလပ်ပန်းသည် မိမိ၏ အစိတ်ဖြစ်သော ပွင့်ချပ်ဖြင့် အောက်- အထက်၏ အစွမ်းဖြင့် အချင်းချင်း ချုပ်စပ်လည်သကဲ့သို့၊ ဤနည်းသည်လည်း မိမိ၏ အစိတ်ဖြစ်သော တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာဖြင့် အောက်- အထက်၏ အစွမ်းဖြင့် သံကိလေသပက္ခ၌ သံကိလေသတရားတို့ကို အချင်းချင်း ချုပ်စပ်လျက် ဝေါဒါနပက္ခ၌ ဝေါဒါန်တရားတို့ကို သမထ၊ ဝိပဿနာ

(၁) နန္ဒိယာဝဇ္ဇနည်း

ဖြင့် အောက်-အထက်၏၊ အစွမ်းဖြင့် အချင်းချင်း ချုပ်စပ်လျက် လည်ခြင်း ရှိသောကြောင့်၎င်း၊

“နန္ဒိယာ တဏှာယ ပမောဒဿ ဝါ အာဝဇ္ဇော ဧ ဣာတိ နန္ဒိယာ
ဝဇ္ဇော”

ဟူသည်နှင့်အညီ- နန္ဒိမည်သော တဏှာ၏ လည်ခြင်းရှိသောကြောင့်၎င်း၊

“ယတော ယတော သမ္ပသတိ၊

ခန္ဓာနံ ဥဒယဗ္ဗယံ။

လဘတိ ပီတိပါမောဇ္ဇံ၊

အမတံ တံ ဝိဇာနတံ” -

ဟူသည်နှင့် အညီ- သမထ ဝိပဿနာလျှင် အကြောင်းရှိသော ပီတိ၊
ပါမောဇ္ဇ၏ လည်ခြင်းရှိသောကြောင့်၎င်း နန္ဒိယာဝဇ္ဇနည်း မည်၏။

ထိုနည်းသည် တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာတို့ဖြင့် သံကိလေသပက္ခ ဖြစ်သော
သုတ်၏အနက်ကို သမထ၊ ဝိပဿနာတို့ဖြင့် ဝေါဒါနပက္ခ ဖြစ်သော
သုတ်၏အနက်ကို သစ္စာလေးပါးနှင့် ယှဉ်စေ၍ ဆောင်ခြင်းလက္ခဏာ ရှိ၏။

အဘယ်သို့။ ကား ဤ “ယံ လောကော ပူဇယတေ ” ဌိ လောက-
၏ အရ လောကသည် တဏှာစရိတ၊ ဒိဋ္ဌိစရိတ အားဖြင့် နှစ်ပါးတို့တွင်
တဏှာစရိတ၌ ပဓာန မူလပဒကား တဏှာတည်း။ ဒိဋ္ဌိစရိတ၌ ပဓာန
မူလပဒကား ဒိဋ္ဌိ၏ အကြောင်းဖြစ်သော အဝိဇ္ဇာတည်း။ ထိုတွင် ပဓာနကို
ယူသဖြင့် အပဓာနကို မူလပဒချင်းတူသဖြင့်၎င်း၊ ကြွင်းသော အကုသိုလ်ကို
အကုသလပက္ခချင်း တူသဖြင့်၎င်း ယူအပ်၏။

ဝါ- လောကော၏အရ လောကကား ခန္ဓာငါးပါးတည်း။ ထို၏
မူလကား တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာတည်း။ ဝါ-ပူဇယတေ-အရ ပူဇာသည် သင်္ခါရ
တည်း။ ထိုအကြောင်းကား အဝိဇ္ဇာတည်း။ ထိုကို ယူသဖြင့် ထိုနှင့်

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

သမ္ပယုတ်ဖြစ်သော တဏှာကို၎င်း၊ ကြွင်းသော အကုသိုလ်ကို၎င်း ယူအပ်၏။ ပူဇယတေ-၏အရ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာမယပူဇာသည် ဝဇ္ဇဂါမိ၊ ဝိဝဇ္ဇဂါမိ အားဖြင့် နှစ်ပါး။ ။ တွင် ဝိဝဇ္ဇဂါမိပူဇာ၌ သမာဓိသည် သမထ မည်၏။ ပညာသည် ဝိပဿနာမည်၏။ ထိုသမထ၊ ဝိပဿနာဟူသော မူလပဒကိုယူသဖြင့် တပွကိကကုသိုလ်ကို ယူအပ်၏။ ထို တရားတို့တွင် သံကိလေသပက္ခ၌ တဏှာသည် ပဌမဒိသာ၊ အဝိဇ္ဇာသည် ဒုတိယဒိသာ မည်၏။ ခေါဒါနပက္ခ၌ သမထသည် ပဌမဒိသာ၊ ဝိပဿနာသည် ဒုတိယ ဒိသာ မည်၏။ ထို ဒိသာတရားတို့တွင် တဏှာ အဝိဇ္ဇာသည်၎င်း၊ ထိုမှ ကြွင်းသော ကိလေသာသည်၎င်း၊ ကိလေသာမှ ကြွင်းသော အကုသိုလ် သည်၎င်း၊ အာသဝ၏ အာရုံဖြစ်သော ကုသလမူသည်၎င်း၊ အာသဝ၏ အာရုံဖြစ်သော ကုသိုလ်သည်၎င်း ဝဇ္ဇမူလဖြစ်၍ သမုဒယသစ္စာ မည်၏။ ထိုမှကြွင်းသော တေဘူမကမမ္မသည် ဒုက္ခသစ္စာမည်၏။ သမထ၊ ဝိပဿ နာသည် မဂ္ဂသစ္စာ မည်၏။ ထိုဖြင့်ရောက်အပ်သော နိဗ္ဗာန်သည် နိရောဓ သစ္စာ မည်၏။ ထိုတွင် ဒုက္ခကား ပရိညေယျ၊ သမုဒယကား ပဟာတဗ္ဗ၊ နိရောဓကား သစ္စိကာတဗ္ဗ၊ မဂ္ဂကား ဘာဝေတဗ္ဗတည်း။ ဤသို့လျှင် တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ ဟူသော မူလပဒလေးပါး၊ တဏှာ စရိတ၊ ဒိဋ္ဌိစရိတ ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ပါး ဖြစ်၏။

ထိုတွင် တဏှာစရိတသည် မန္တ၊ ဥဒတ္တ၊ မုဒိန္ဒြယ၊ တိက္ခိန္ဒြယ၊ ဒုက္ခပဋိပဒါ ဒန္တာဘိညာ၊ ဒုက္ခပဋိပဒါ ခိပ္ပါဘိညာ အားဖြင့် နှစ်ပါးပြား၏။ ဒိဋ္ဌိစရိတသည် မန္တ၊ ဥဒတ္တ၊ မုဒိန္ဒြယ၊ တိက္ခိန္ဒြယ၊ သုခပဋိပဒါ ဒန္တာဘိညာ၊ သုခပဋိပဒါ ခိပ္ပါဘိညာအားဖြင့် နှစ်ပါး။ ။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သံကိလေသတရားကား- တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာ၊ အဟိရိက၊ အနောတ္တပ္ပ၊ အသတိ၊ အသမ္ပဇေည၊ အယောနိသောမနသိကာရ၊ ကောသဇ္ဇ၊ ဒေါဝစဿတ၊ အဟင်္ကာရ၊ မမင်္ကာရ၊ အသဒ္ဓါ၊ ပမာဒ၊ အသဒ္ဓမ္မဿဝန၊ အသံဝရ၊ အဘိဇ္ဇာ၊ ဗျာပါဒ၊ နိဝရဏ၊ သံယောဇန၊ ကောဓ၊ ဥပနာဟ၊ မက္ခ၊ ပဠာသ၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆေရ၊ မာယာ၊ သာဠေယျ၊ သဿတ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိတည်း။ ။

(၁) နန္ဒိယာဝဇ္ဇနည်း

လေးပါးသော အာဟာရ စသည်လည်း တဏှာစရိတမန္တ စသည်
၏ အစဉ်အတိုင်း သံကိလေသ မည်၏။

ဝေါဒါန်တရားကား- သမထ၊ ဝိပဿနာ၊ ဟိရိ၊ ဩတ္တပ္ပ၊ သတိ၊
သမ္ပဇေည၊ ယောနိသောမနသိကာရ၊ ဝီရိယာရမ္ဘ၊ သောဝစဿတ၊
ဓမ္မေဉာဏ၊ အန္တယေဉာဏ၊ ခယေဉာဏ၊ အနုပ္ပါဒေဉာဏ၊ သဒ္ဓါ၊ အပ္ပမာဒ၊
သဒ္ဓမ္မဿဝန၊ သံဝရ၊ အနဘိဇ္ဈာ၊ အဗျာပါဒ၊ ရာဂဝိရာဂါစေတောဝိမုတ္တိ၊
အဝိဇ္ဇာဝိရာဂါပညာဝိမုတ္တိ၊ အပ္ပိစ္ဆတာ၊ သန္တုဋ္ဌိတာ၊ အက္ခောဓ၊ အနုပနာဟ၊
အမက္ခ၊ အပဠာသ၊ ဣစ္ဆာပဟာန၊ မစ္ဆေရပဟာန၊ ဝိဇ္ဇာ၊ ဝိမုတ္တိ၊ သင်္ခတာ
ရမ္မဏဝိမောက္ခ၊ အသင်္ခတာရမ္မဏဝိမောက္ခ၊ သဥပါဒိသေသ အနုပါဒိ
သေသ နိဗ္ဗာနဓာတ်တည်း။ လေးပါးသော ပဋိပဒါ စသည် သည်လည်း
တဏှာစရိတမန္တ စသည်၏ အစဉ်အတိုင်း ဝေါဒါန် မည်၏။

ထို ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် တဏှာစရိတသည် ကာမသုခလ္လိကာနယောဂကို
ဖြစ်စေ၏။ ဒိဋ္ဌိစရိတသည် အတ္တကိလမထာနယောဂကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုအနု
ယောဂနှစ်ပါးသည် ရောဂ၊ ဂဏှ၊ သလ္လ မည်၏။ သမထ၊ ဝိပဿနာသည်
ရောဂ စသည်၏ ဘေသဇ္ဇ မည်၏။ ဒိဋ္ဌိစရိတသည် ရုပ်ကို အတ္တဟုရှု၏။
ဝေဒနာကို၊ သညာကို၊ သင်္ခါရကို၊ ဝိညာဉ်ကို အတ္တဟုရှု၏။ တဏှာစရိတ
သည် ရုပ်ရှိသောအတ္တကို၊ အတ္တ၌ရုပ်ကို၊ ရုပ်၌ အတ္တကိုရှု၏။ ဝေဒနာ၊
သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်၌လည်း ဤနည်းရှု၏။ ဤသို့ ဝိသတိဝတ္ထုက
သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဖြစ်၏။ ထို၏ ပဋိပက္ခကား သင်္ကပ္ပ စသည်နှင့် တကွသော
လောကုတ္တရာသမ္မာဒိဋ္ဌိတည်း။

တဏှာစရိတသည် ရူပဝန္တ အတ္တ စသည်ကိုရှုသောကြောင့် သဿ
တဝါဒီ မည်၏။ ဒိဋ္ဌိစရိတသည် ရုပ် စသည်ကို အတ္တ ရှုသောကြောင့်
ဥစ္ဆေဒဝါဒီ မည်၏။ ထို သဿတ၊ ဥစ္ဆေဒသည် ဥဘောအန္တ မည်၏။
ကို၏ပဋိပက္ခကား မဇ္ဈိမပဋိပဒါတည်း။ ထို သဿတ၊ ဥစ္ဆေဒသည်
အကျဉ်းအားဖြင့် ဝိသတိ ဝတ္ထုက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတည်း။ အကျယ်အားဖြင့်
ဒွါသဋ္ဌိဒိဋ္ဌိဂတ တည်း။ ထို၏ ပဋိပက္ခကား တေစတ္တာလီသဗောဓိပက္ခိယ၊
အဋ္ဌဝိမောက္ခ၊ ဒသက သိဏာယတနတည်း။ ထိုတရားတို့တွင် ဒိဋ္ဌိဂတ

ကား မောဟဇာလတည်း။ ဇောဓိပက္ခိယကား မောဟဇာလကို ဖောက်ခွဲ
တတ်သော ဉာဏဝဇီရတည်း။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် ဒိဋ္ဌိစရိတသည် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု
လတ်သော် သလ္လေခ၌ ထက်သောရိသေခြင်း ရှိသောကြောင့် မပြတ်မလပ်
ဖြစ်စေအပ်သော သလ္လေခအကျင့်ရှိ၏။ တဏှာစရိတသည် ဤသာသနာ
တော်၌ ရဟန်းပြုလတ်သော် သိက္ခာသုံးပါး၌ ထက်သော ရိသေခြင်း ရှိသော
ကြောင့် မပြတ်မလပ် ဖြစ်စေအပ်သော သိက္ခာအကျင့် ရှိ၏။

ထို ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် အကြင်တဏှာစရိတမန္တသည် သတိနေြဖြင့်
ဒုက္ခပဋိပဒါဒန္တာဘိညာအားဖြင့် သတိပဋ္ဌာန်ကို အမှီပြု၍ ဝဋ်မှထွက်၏။
အကြင်တဏှာစရိတဥဒတ္တသည် သမာဓိနေြဖြင့် ဒုက္ခပဋိပဒါ ခိပ္ပာဘိညာ
အားဖြင့် ဈာန်ကိုအမှီပြု၍ ဝဋ်မှထွက်၏။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်အား ပဌမဒိသာဖြစ်
သော သမထကို ပုဗ္ဗင်္ဂမပြု၍ ဓမ္မပူဇာဘာဝနာကို အားထုတ်သဖြင့်
ပဌမဒိသာ တဏှာဟူသော ဝဋ်မှလက်ကိုင်၍၊ တဏှာပက္ခိယ အကုသိုလ်ကို
၎င်း စွန့်လျက် သဒ္ဓါနုသာရိအားဖြင့် သမ္မတ္တနိယာမသို့သက်၍ ရာဂဝိရာ
ဂါစေတောဝိမုတ္တိ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အနာဂါမိဖိုလ် ဟူသော ပဌမဒိသာ၏
အဆုံးသို့ ရောက်၏။ အကြင် ဒိဋ္ဌိစရိတမန္တသည် ဝီရိယိနေြဖြင့် သုခပဋိပဒါ
ဒန္တာဘိညာအားဖြင့် သမ္ပပ္ပဓာန်ကိုအမှီပြု၍ ဝဋ်မှထွက်၏။ အကြင် ဒိဋ္ဌိစရိတ
ဥဒတ္တသည် ပညိနေြဖြင့် သုခပဋိပဒါ ခိပ္ပာဘိညာအားဖြင့် သစ္စာကိုအမှီပြု
၍ ဝဋ်မှထွက်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ဒုတိယဒိသာ ဖြစ်သော ဝိပဿနာကို
ပုဗ္ဗင်္ဂမပြု၍ ဓမ္မပူဇာဘာဝနာကို အားထုတ်သဖြင့် ဒုတိယဒိသာ အဝိဇ္ဇာဟူ
သော ဝဋ်မှလက်ကိုင်၍၊ အဝိဇ္ဇာပက္ခိယ အကုသိုလ်ကို၎င်း စွန့်လျက် ဓမ္မာ
နုသာရိအားဖြင့် သမ္မတ္တနိယာမသို့သက်၍ အဝိဇ္ဇာဝိရာဂါပညာဝိမုတ္တိ ဖြစ်
ခြင်းကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ် ဟူသော ဒုတိယဒိသာ၏အဆုံးသို့ ရောက်၏။

ဤသို့လျှင် တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ ဟူသော မူလပဒ
တို့ကို သစ္စာလေးပါးနှင့်ယှဉ်၍ တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိ စရိတ်ပုဂ္ဂိုလ်၏ အစွမ်းဖြင့်
နယဘူမိကို စီရင်ခြင်းသည် နန္ဒိယာဝဋ်နည်း မည်၏ ဟုလိုသောဝံ။

ပဌမနည်း ပြီး၏။

(၂) တိပုက္ခလနည်း

ဒုတိယနည်းသည်-

“တိဟိ အဝယဝေဟိ ပုက္ခလော သောဘနောတိ တိပုက္ခလော” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- သံကိလေသပက္ခ၌ လောဘစသော သုံးပါး သော အစိတ်, ဝေါဒါနပက္ခ၌ အလောဘစသော သုံးပါးသော အစိတ်တို့ ဖြင့် တင့်တယ်သောကြောင့် တိပုက္ခလနည်း မည်၏။

ထိုနည်းသည် အကုသလမှုတို့ဖြင့် သံကိလေသပက္ခဖြစ်သော သုတ်၏ အနက်ကို, ကုသလမှုတို့ဖြင့် ဝေါဒါန်ဖြစ်သော သုတ်၏အနက် ကို သစ္စာလေးပါးနှင့်ယှဉ်၍ ဆောင်ခြင်းလက္ခဏာ ရှိ၏။

အဘယ်သို့။ ကား-လောကော၏အရ ည္ဇဂ္ဂါဠိတညူစသော ပုဂ္ဂိုလ် သုံးယောက် ဟူသော ဝေါဟာရပညတ်၏တည်ရာ ခန္ဓာငါးပါး၏မူလ တဏှာ, အဝိဇ္ဇာတို့တွင် တဏှာကားလောဘအကုသလမူလ, အဝိဇ္ဇာကား မောဟအကုသလမူလတည်း။ ထိုကိုယူသဖြင့် မောဟနှင့် သမ္ပယုတ်ဖြစ်၍ ၎င်း, အကုသလမူလဖြစ်၍၎င်း, ဒေါသအကုသလကို၎င်း, အကုသလပက္ခ ဓမ္မကို၎င်း ယူအပ်၏။

ပူဇယံတေ-၏အရ ဒါန, သီလ, ဘာဝနာပူဇာ၌ ဟိတ်သုံးပါးသည် ကုသလမူလတည်း။ ထိုကို ယူသဖြင့် တပုက္ခိက ကုသိုလ်ကိုယူအပ်၏။ ထိုတရားတို့တွင် သံကိလေသပက္ခ၌ လောဘသည် ပဌမဒိသာ, ဒေါသ သည် ဒုတိယဒိသာ, မောဟသည် တတိယဒိသာ မည်၏။ ဝေါဒါနပက္ခ၌ အလောဘ စသည်သည်ပဌမဒိသာ စသည် မည်၏။ ထို ဒိသာတရားတို့ တွင် အကုသလမှု သုံးပါးသည်၎င်း, ထိုမှကြွင်းသော ကိလေသာသည်၎င်း, ထိုမှကြွင်းသော အကုသိုလ်သည် ဝဋ္ဋဂါမိပူဇာ၌ ကုသလမှ ကြွင်းသော တေဘူမကကုသိုလ်သည်၎င်း ဝဋ္ဋမူလဖြစ်၍ သမုဒယသစ္စာ မည်၏။ ထိုမှ

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

ကြွင်းသော တေဘူမကဓမ္မသည် ဒုက္ခသစ္စာမည်၏။ ကုသလမူ သုံးပါးသည် မဂ္ဂသစ္စာ မည်၏။ ထိုဖြင့်ရောက်အပ်သော နိဗ္ဗာန်သည် နိရောဓသစ္စာမည်၏။ ထိုတွင် ဒုက္ခကား ပရိညေယျ။ ပ။ တည်း။ ဤသို့လျှင် အကုသလမူ သုံးပါး၊ ကုသလမူ သုံးပါး ဟူသော မူလပဒ ခြောက်ပါး။ ဥဠါဋီတညူ စသော ပုဂ္ဂိုလ်တွင် သုံးပါး ဖြစ်၏။

ထိုသုံးပါးတို့တွင် ရှေးနည်း၌ ဒိဋ္ဌိစရိတဥဒတ္တသည် ဥဠါဋီတညူမည်၏။ တဏှာစရိတမန္တသည် နေယျ မည်၏။ အလယ် နှစ်ယောက်သည် ဝိပဗ္ဗိတညူ မည်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥဠါဋီတညူအား သမထကို၎င်း၊ မုဒုကဓမ္မဒေသနာကို၎င်း ညွှန်တော်မူ၏။ သံခိတ္တဓမ္မကို ဟောတော်မူ၏။ နိဿရဏကို ပြတော်မူ၏။ အဓိပညာသိက္ခာကို ပညတ်တော်မူ၏။ ဝိပဗ္ဗိတညူအား သမထ၊ ဝိပဿနာ နှစ်ပါးကို၎င်း၊ မုဒု တိက္ခ ဓမ္မဒေသနာကို၎င်း ညွှန်တော်မူ၏။ သံခိတ္တ၊ ဝိတ္ထာရဓမ္မကို ဟောတော်မူ၏။ အာဒိနဝ၊ နိဿရဏကို ပြတော်မူ၏။ အဓိစိတ္တသိက္ခာကို ပညတ်တော်မူ၏။ နေယျအား ဝိပဿနာကို၎င်း၊ တိက္ခဓမ္မဒေသနာကို၎င်း ညွှန်တော်မူ၏။ ဝိတ္ထာရဓမ္မကို ဟောတော်မူ၏။ အသာဒါဒိနဝ နိဿရဏကို ပြတော်မူ၏။ အဓိသီလ သိက္ခာကို ပညတ်တော်မူ၏။

ထို ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သံကိလေသတရားကား- အကုသလမူ သုံးပါး၊ ဒုစရိုက် သုံးပါး၊ အကုသလဝိတက် သုံးပါး၊ ကာမသညာ စသော အကုသလသညာသုံးပါး၊ အနိစ္စသညာ စသော ဝိပရိတသညာ သုံးပါး၊ ဝေဒနာ သုံးပါး၊ ဒုက္ခတာ သုံးပါး၊ ရာဂဂ္ဂိ စသည် သုံးပါး၊ ရာဂသလ္လ စသည်သုံးပါး၊ ရာဂဇဇ စသည် သုံးပါး၊ အကုသိုလ်ကာယကံ စသော အကုသလူပပရိက္ခရာ သုံးပါး၊ သီလ စသော ဝိပတ္တိ သုံးပါးတို့တည်း။

ဝေါဒါန်တရားကား- ကုသလမူ သုံးပါး၊ သုစရိုက် သုံးပါး၊ ကုသလဝိတက် သုံးပါး၊ သဝိတက္က သဝိစာရ စသော သမာဓိ သုံးပါး၊ နိက္ခမ စသော ကုသိုလ်သညာ သုံးပါး၊ အနိစ္စ စသော အဝိပရိတသညာ

(၂) တိပုက္ခလနည်း

သုံးပါး၊ ကုသိုလ်ကာယကံ စသော ကုသလူပ ပရိက္ခရာ သုံးပါး၊ ကာယ
သောစေယျ စသည် သုံးပါး၊ သီလသမ္ပတ္တိ စသည် သုံးပါး၊ အဓိသီလ
စသော သိက္ခာ သုံးပါး၊ သီလက္ခန္ဓ စသော ခန္ဓာ သုံးပါး၊ သုညတ စသော
ဝိမောက္ခ သုံးပါးတို့တည်း။

ထို ပုဂ္ဂိုလ်ကိုတွင် မုဒုက စသော ဒေသနာကို နာရ၍ အဓိပညာ
စသော သိက္ခာ၌တည်လျက် ဝေါဒါနပက္ခ၌ ပဌမဒိသာ ဖြစ်သော အလော
ဘကိုအမှီပြု၍ ဓမ္မပူဇာဘာဝနာကို အားထုတ်သော ဥပ္ပါဠိတညူ စသော
ပုဂ္ဂိုလ်သည် သံကိလေသပက္ခ၌ ပဌမဒိသာဖြစ်သော လောဘကို၎င်း၊
တပုက္ခိက အကုသိုလ်ကို၎င်း စွန့်၍ ပဌမဒိသာ၏အဆုံးဖြစ်သော ပဏိဟိ
တဝိမောက္ခဖြင့် ဝဋ်မှ ထွက်၏။

ဝေါဒါနပက္ခ၌ ဒုတိယဒိသာဖြစ်သော အဒေါသကို အမှီပြု၍ ဓမ္မ
ပူဇာဘာဝနာကို အားထုတ်သော ဥပ္ပါဠိတညူ စသည်သည် သံကိလေသ
ပက္ခ၌ ဒုတိယဒိသာဖြစ်သော ဒေါသကို၎င်း၊ တပုက္ခိက အကုသိုလ်ကို
၎င်း စွန့်၍ ဒုတိယဒိသာ၏အဆုံးဖြစ်သော အနိမ္မိတ္တမောက္ခဖြင့် ဝဋ်မှ
ထွက်၏။

ဝေါဒါနပက္ခ၌ တတိယဒိသာဖြစ်သော အမောဟကို အမှီပြု၍ ဓမ္မ
ပူဇာဘာဝနာကို အားထုတ်သော ဥပ္ပါဠိတညူ စသည်သည် သံကိလေသ
ပက္ခ၌ တတိယဒိသာဖြစ်သော မောဟကို၎င်း၊ တပုက္ခိက အကုသိုလ်ကို
၎င်း စွန့်၍ တတိယဒိသာ၏အဆုံးဖြစ်သော သုညတဝိမောက္ခဖြင့် ဝဋ်မှ
ထွက်၏။

ဤသို့လျှင် ကုသလာကုသလ မူလပဒတို့ကို သစ္စာလေးပါးနှင့်ယှဉ်
၍ ဥပ္ပါဠိတညူ စသည်တို့၏အစွမ်းဖြင့် နယဘူမိကို စီရင်ခြင်းသည်
တိပုက္ခလ နည်းမည်၏။

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီ

မူ၊ စရိတ၊ တက္က၊ သညာ၊ ဝေဒနာနှင့်၊ ဒုက္ခတာတိ၊ အဂ္ဂိ၊ သလ္လ၊ ဇေ၊ ပရိက္ခရာ၊ ညစ်ညူးရာ၊ သုံးဖြာ ဝိပတ္တိ။

မူ၊ စရိတ၊ တက္က၊ သမာဓိ၊ တိဏိသညာ၊ ပရိက္ခရာ၊ ကာယ သောစေ၊ သုံးထွေ သမ္ပတ်၊ လွန်မြတ်သိက္ခာ၊ သုံးခန္ဓာ၊ သုညာဝိမောက္ခ။

ဒုတိယနည်း ပြီး၏။

(၃)- သီဟဝိက္ခိဋ္ဌိတနည်း

တတိယနည်းသည်-

“သီဟဿ ဝိက္ခိဋ္ဌိတံ ဧတ္တာတိ သီဟဝိက္ခိဋ္ဌိတော” ဟူသော ဝစနတ္ထ နှင့်အညီ- သီဟ မည်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ လေးပါးသော ဝိပလ္လာသ၊ တပွဋ်ပက္ခကိုပြသဖြင့် ဒေသနာ ဝစီကံဖြစ်သော ကွန်မြူးခြင်း ရှိသောကြောင့် သီဟဝိက္ခိဋ္ဌိတနည်း မည်၏။ ထိုနည်းသည် ဝိပလ္လာသ လေးပါးတို့ဖြင့် သံကိလေသပက္ခဖြစ်သော သုတ်၏အနက်ကို ဣန္ဒြေတို့ ဖြင့် ဝေါဒါန်ဖြစ်သော သုတ်၏အနက်ကို သစ္စာလေးပါးနှင့်ယှဉ်၍ ဆောင် ခြင်း လက္ခဏာ ရှိ၏။

အဘယ်သို့။ကား- ဤ“ ယံ လောကော ပူဇယတေ ” ဌိ လောက၏ ပူဇော်ခြင်းသည် လောကဝဇ္ဇာနုဿာရီ၊ လောကဝိဝဇ္ဇာနုဿာရီ အားဖြင့် နှစ်ပါး၏။ တွင် သံသရာ၌ ဘဝသမ္ပတ္တိ စသည်ကို တောင့်တ၍ ပူဇော်ခြင်း သည် လောကဝဇ္ဇာနုဿာရီ မည်၏။ နိဗ္ဗာန်ကိုတောင့်တ၍ ပူဇော်ခြင်း သည် လောကဝိဝဇ္ဇာနုဿာရီ မည်၏။ ထိုတွင် လောကဝဇ္ဇာနုဿာရီ ပူဇာ သည် အသုဘ-စသည်၌ သုဘ-စသော ဝိပလ္လာသ ဖြစ်သောကြောင့်

(၃) သိဟဝိက္ခိဋ္ဌိတနည်း

ထိုပူဇော်၌ ဝိပလ္လာသလေးပါးကို ရအပ်၏။ ဝါ-လောကော၏အရ ခန္ဓာ ငါးပါး၏မူလ တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာတို့တွင် တဏှာဖြင့် “ အသုဘော သုဘံ၊ ဒုက္ခေ သုခံ ” ဟူသော ဝိပလ္လာသ ဖြစ်၏။ အဝိဇ္ဇာဖြင့် “ အနိစ္စေ နိစ္စံ၊ အနတ္တနိ အတ္တ ” ဟူသော ဝိပလ္လာသ ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ဝိပလ္လာသ လေးပါးကို၎င်း၊ တပုဂ္ဂိုလ်က အကုသိုလ်ကို၎င်း ယူအပ်၏။ လောက ဝိဝဇ္ဇာနုဿာရိပူဇာ သည် အသုဘ-စသောအားဖြင့် ဖြစ်သော ကြောင့် သတိမြေ့ စသည်ကို၎င်း တပုဂ္ဂိုလ်က ကုသိုလ်ကို၎င်း ထိုပူဇော်၌ ရအပ်၏။

ထိုတရားတို့တွင် သံကိလေသပက္ခ၌ အသုဘ၌ သုဘ ဟူသော ဝိပလ္လာသသည် ပဌမဒိဿာ၊ ဒုက္ခ၌ သုခ ဟူသော ဝိပလ္လာသသည် ဒုတိယ ဒိဿာ၊ အနိစ္စ၌ နိစ္စ ဟူသော ဝိပလ္လာသသည် တတိယဒိဿာ၊ အနတ္တ၌ အတ္တ ဟူသော ဝိပလ္လာသသည် စတုတ္ထဒိဿာ မည်၏။

ဝေါဒါနပက္ခ၌ ကာယာနုပဿနာ၊ အသုဘသညာ၊ သတိမြေ့ သည် ပဌမဒိဿာ၊ ဝေဒနာနုပဿနာ၊ ဒုက္ခသညာ၊ သမာဓိမြေ့ သည် ဒုတိယ ဒိဿာ၊ စိတ္တာနုပဿနာ၊ အနိစ္စသညာ၊ ဝီရိယိမြေ့သည် တတိယဒိဿာ၊ ဓမ္မာနုပဿနာ၊ အနတ္တသညာ၊ ပညိမြေ့သည် စတုတ္ထဒိဿာ မည်၏။

ထို ဒိဿာတရားတို့တွင် ဝိပလ္လာသလေးပါးသည် ဝဋ္ဋမူလဖြစ်၍ သမုဒယသစ္စာ မည်၏။ ထိုမှကြွင်းသော တောဘူမကတရားသည် ဒုက္ခသစ္စာ မည်၏။ သတိမြေ့ စသည်သည် မဂ္ဂသစ္စာ မည်၏။ ထိုဖြင့် ရောက်အပ်သော နိဗ္ဗာန်သည် နိရောဓသစ္စာ မည်၏။ ထိုတွင် ဒုက္ခကား ပရိညေယျ။ပ။တည်း။ ဤသို့လျှင် ဝိပလ္လာသလေးပါး၊ ဣန္ဒြေလေးပါး ဟူသော မူလပဒရစ်ပါး၊ ရာဂစရိတ၊ ဒေါသစရိတ၊ ဒိဋ္ဌိစရိတ၊ ဥဒတ္တ ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်လေးပါးကို ရအပ်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သံကိလေသတရားကား- အာဟာရလေးပါး၊ ဝိပလ္လာသ၊ ဥပါဒါန်၊ ယောဂ၊ ဂန္ဓ၊ အာသဝ၊ ဩဃလေးပါး၊ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ ဓာန၊ ဒိဋ္ဌိ ဟူသော သလ္လ လေးပါး၊ ရူပူပဂ၊ ဝေဒနူပဂ၊ သညူပဂ၊ သင်္ခါရူပဂ

ဟူသော ဝိညာဏဋ္ဌိတိလေးပါး၊ အဂတိဂမန လေးပါးတို့တည်း။ ဤတရားတို့သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အစဉ်အလာအတိုင်း ဥပက္ကိလေသ ဖြစ်ကုန်၏။

ဝေါဒါနတရားကား- ပဋိပဒါ လေးပါး၊ ဈာန် လေးပါး၊ ဒိဗ္ဗ၊ ဗြဟ္မာ၊ ရိယာ၊ နေဇ္ဇဝိဟာရ လေးပါး၊ သမ္ပပ္ပဓာန် လေးပါး၊ မာနပဟာန၊ အာလယ သမုဏ္ဍိတ၊ အဝိဇ္ဇာပဟာန၊ ဘဂ္ဂပသမ ဟူသော အစ္စရိယအဗ္ဗုတ ဓမ္မလေးပါး၊ သစ္စာ၊ စာဂ၊ ပညာ၊ ဥပသမ ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်လေးပါး၊ ဆန္ဒ စသော သမာဓိဘာဝနာ လေးပါး၊ ဣန္ဒြိယသံဝရတပ၊ ဗုဒ္ဓိ၊ သဗ္ဗုပမိ၊ ပဋိနိဿဂ္ဂ ဟူသော သုခဘာဂိယ လေးပါး၊ အပ္ပမညာ လေးပါးတည်း။ ထို သံကိ လေသ ဝေါဒါနတရားတို့သည် ပဌမဒိသာ စသည်လည်း မည်ကုန်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် ရာဂစရိတပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝေါဒါနပက္ခန္ဓ၌ ပဌမ ပဋိပဒါ၌ တည်၍ ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန ဓမ္မပူဇာဘာဝနာကို အားထုတ်သဖြင့် သံကိလေသပက္ခန္ဓ၌ သုဘဟူသော ဝိပလ္လာသကို၎င်း၊ တပုက္ခိကဖြစ်သော ကဗဠိကာရာဟာရ၌ တပ်ခြင်း ကာမုပါဒါန် စသော အကုသိုလ်ကို၎င်း စွန့်၍ ပဌမဒိသာ၏ အဆုံးဖြစ်သော သောတာပတ္တိဖိုလ် သို့ ရောက်၏။

ဒေါသစရိတပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒုတိယပဋိပဒါ၌ တည်၍ ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန ဓမ္မပူဇာဘာဝနာကို အားထုတ်သဖြင့် သုခဟူသော ဝိပလ္လာသကို၎င်း၊ တပုက္ခိကဖြစ်သော ဖဿာဟာရ၌တပ်ခြင်း စသော အကုသိုလ်ကို၎င်း စွန့်၍ ဒုတိယဒိသာ၏ အဆုံးဖြစ်သော သကဒါဂါမိဖိုလ် သို့ ရောက်၏။

ဒိဋ္ဌိစရိတ မန္တပုဂ္ဂိုလ်သည် တတိယပဋိပဒါ၌တည်၍ စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန ဓမ္မပူဇာဘာဝနာကို အားထုတ်သဖြင့် နိစ္စဟူသော ဝိပလ္လာသကို၎င်း၊ တပုက္ခိကဖြစ်သော မနောသဇ္ဇေတနာဟာရ၌တပ်ခြင်း စသော အကုသိုလ်ကို၎င်း စွန့်၍ တတိယဒိသာ၏ အဆုံးဖြစ်သော အနာဂါ

မိဖိုလ် သို့ရောက်၏။

(၄) ဒိသာလောစနနည်း

ဒိဋ္ဌစရိတ ဥဒတ္တပုဂ္ဂိုလ်သည် စတုတ္ထပဋိပဒါ၌တည်၍ ဓမ္မာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန ဓမ္မပူဇော်တာဝန်ကို အားထုတ်သဖြင့် အတ္တဟူသော ဝိပလ္လာသကို၎င်း၊ တပုဂ္ဂိုလ်ကဖြစ်သော ဝိညာဏာဟာရ၌တပ်ခြင်း စသော အကုသိုလ်ကို၎င်း၊ စွန့်၍ စတုတ္ထဒိသာ၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။

ဤသို့လျှင် ဝိပလ္လာသ၊ ဣန္ဒြေတို့ကို သစ္စာလေးပါးနှင့်ယှဉ်၍ ရာဂစရိတ စသည်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် နယဘူမိကို စီရင်ခြင်းသည် သီဟဝိက္ကိဋ္ဌတနည်း မည်၏ ဟူလိုသော်။

- စတွာဟာရ၊ ဝိပလ္လာသ-
ပါဒါန၊ ယောဂ၊ ဂန္ထနာ။
- အာသဝေါဃာ စ သလ္လာနိ၊
ဌိတိ၊ အဂတိဂါမိနော။
- ပဋိပဒါ၊ သတိ၊ ဈာန-
ဝိဟာရ၊ သမ္မ၊ အစ္စရာ-
ဓိဋ္ဌာန သမာဓိသု စ၊
အပ္ပမညာတိမေ ဒသ။

တတိယနည်း ပြီး၏။

(၄) ဒိသာလောစနနည်း

စတုတ္ထနည်းသည်

“ ဒိသာ အာလောစတိ ဧတေနာတိ ဒိသာလောစနံ ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- အတ္တနည်းသုံးပါး၏ ဒိသာ ဖြစ်သော တရားတို့ကို ကြည့်ရှုကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဒိသာလောစနနည်း မည်၏။

အဘယ်သို့ ကြည့်သနည်းဟူမူကား- နန္ဒိယာဝဇ္ဇနည်း၏ သံကိလေသပက္ခ၌ တဏှာသည် ပဌမဒိသာ၊ အဝိဇ္ဇာသည် ဒုတိယဒိသာ မည်၏။ ဝေါဒါနပက္ခ၌ သမထသည် ပဌမဒိသာ၊ ဝိပဿနာသည် ဒုတိယဒိသာ မည်၏။ တိပုက္ခလနည်း၏ သံကိလေသပက္ခ၌ လောဘစသည်သည် ပဌမဒိသာ စသည်မည်၏။ ဝေါဒါနပက္ခ၌ အလောဘ စသည်သည် ပဌမဒိသာ စသည် မည်၏။ သီဟဝိက္ကိဋ္ဌိတနည်း၏ သံကိလေသပက္ခ၌ သုဘသညာ စသည်သည် ပဌမဒိသာ စသည် မည်၏။ ဤသို့ စိတ်ဖြင့် ကြည့်ရှုခြင်းသည် ဒိသာလောစနနည်း မည်၏။

စတုတ္ထနည်း ပြီး၏။

(၅) အင်္ဂုသနည်း

ပဉ္စမနည်းသည်-

“ယထာ အလောကိတာနံ တေသံ ဓမ္မာနံ အတ္ထနယတ္တယယော-ဇနေ သမာနနယတော အင်္ဂုသော ဝိယာတိ အင်္ဂုသော” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- အလိုရှိအပ်သော ဝတ္ထုကို လိုရာအရပ်သို့ ချွန်းဖြင့် ချိတ်ငင်၍ ယူဆောင်သကဲ့သို့ ဒိသာလောစနနည်းဖြင့် ကြည့်ရှုအပ်ကုန်ပြီးသော ဒိသာတရားတို့ကို အတ္ထနည်း သုံးပါးအပေါင်းကို ယှဉ်ခြင်း၌ ကောင်းစွာ ဆောင်တတ်သောကြောင့် ချွန်းနှင့် တူရကား အင်္ဂုသနည်း မည်၏။

အဘယ်သို့ ဆောင်သနည်း ဟူမူကား- အတ္ထနည်းသုံးပါးကို ယှဉ်လိုသော သံဝဏ္ဏကဆရာသည် သုတ်၌ဟောအပ်ကုန်သော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တရားတို့ကို ထို ဒိသာလောစနနည်းဖြင့် ပဌမဒိသာ စသည် မည်၏ဟု စိတ်ဖြင့်ရှု၍ တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာဒိသာကို နန္ဒိယာဝဇ္ဇနည်း၌၊ လောဘစသော ဒိသာကို တိပုက္ခလနည်း၌၊ သုဘသညာစသော ဒိသာကို သီဟဝိက္ကိဋ္ဌိတနည်း၌ ယှဉ်အပ်၏ဟု သုတ်မှထုတ်၍ စိတ်ဖြင့် ချိတ်ငင်ယူဆောင်ခြင်းသည် အင်္ဂုသနည်း မည်၏။

နည်းတို့၏ ထွက်ခြင်း၊ ဝင်ခြင်း

ဤနည်းနှစ်ပါးကို အသီးအခြား ယောဇနာခြင်းမရှိ၊ အတ္တနည်း သုံးပါးကို ယှဉ်ခြင်း၌ စိတ်ဖြင့်ကြည့်ရှု၍ စိတ်ဖြင့် ဆောင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ ဤကြည့်ရှုခြင်း၊ ဆောင်ခြင်းဟူသော ဝေါဟာရမျှ ဖြစ်၍၎င်း၊ ကြည့်ရှုခြင်း ဆောင်ခြင်းကြိယာမျှ ဖြစ်၍၎င်း ဝေါဟာရနည်း၊ ကမ္မနည်း ဟု ဆိုအပ်၏။

ပဉ္စမနည်း ပြီး၏။

နည်းတို့၏ ထွက်ခြင်း၊ ဝင်ခြင်း

ထိုနည်း ငါးပါးတို့တွင် အတ္တနယသုံးပါးသည် မူလပဒ၊ ပဋ္ဌာန တို့သည် အချင်းချင်း၊ သံကိလေသဘာဂိယ စသော ပဋ္ဌာန၊ လောကီယ စသော ပဋ္ဌာနတို့သည် အချင်းချင်း၊ သင်္ခါရသုံးပါးတို့သည် အချင်းချင်း သင်္ဂဟိတ ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့ မူလပဒသင်္ဂဟိတအားဖြင့် တပါးသည် တပါး မှ ထွက်ခြင်း၊ တပါးသည် တပါး၌ ဝင်ခြင်းဖြင့် အချင်းချင်း သင်္ဂဟိတ ဖြစ်ကုန်၏။

သင်္ခါရ သုံးပါးသည် အဘယ်သို့ အချင်းချင်း သင်္ဂဟိတ ဖြစ် သနည်း ဟူမူကား- သင်္ခါရသည် ပုညာ ပုည အာနေဇ္ဇာဘိသင်္ခါရ ဟူ၍ သုံးပါး၊ ကာယ၊ ဝစီ စိတ္တသင်္ခါရ ဟူ၍ သုံးပါးတည်း။ ထိုတွင် ကာမ ရူပ ကုသိုလ် စေတနာသည် ပုညာဘိသင်္ခါရ၊ အကုသိုလ်စေတနာသည် အပုညာဘိ သင်္ခါရ၊ အရူပကုသိုလ် စေတနာသည် အာနေဇ္ဇာဘိသင်္ခါရ မည်၏။

ထို သုံးပါးတို့တွင် ပုညာပုညာဘိသင်္ခါရသည် ကာယဒွါရ၌ ဖြစ်သောအခါ ကာယသင်္ခါရ၊ ဝစီဒွါရ၌ ဖြစ်သောအခါ ဝစီသင်္ခါရ မည်၏။ မနောဒွါရ၌ ဖြစ်သောအခါ သုံးပါးလုံးသည် စိတ္တသင်္ခါရ မည်၏။ ဤသို့ ရှေ့တိုက်၌ ဆိုအပ်သော တရားကိုပင် နောက်တိုက်၌၊ နောက်တိုက်၌

ဆိုအပ်သော တရားကိုပင် ရှေ့တိုက်၌ ဆိုအပ်သည်ဖြစ်၍ အချင်းချင်း သင်္ဂဟိတ ဖြစ်၏။

အဘယ်သို့ အတ္တနယသုံးပါးသည် မူလပဒသင်္ဂဟိတအားဖြင့် တပါးသည် တပါးမှ ထွက်ခြင်း၊ တပါးသည် တပါး၌ဝင်ခြင်းဖြင့် အချင်းချင်း သင်္ဂဟိတ ဖြစ်သနည်းဟူမူကား- ပဌမနည်း၏ မူလပဒမှ ဒုတိယ၊ တတိယနည်း၏ မူလပဒကို၊ ဒုတိယနည်း၏ မူလပဒမှ ပဌမ၊ တတိယနည်း၏ မူလပဒကို၊ တတိယနည်း၏ မူလပဒမှ ပဌမ၊ ဒုတိယနည်း၏ မူလပဒကို ထုတ်သဖြင့် တပါးသည် တပါးမှ ထွက်၏။ ။ပဌမနည်း၏ မူလပဒ၌ ဒုတိယ၊ တတိယနည်း၏ မူလပဒကို၊ ဒုတိယနည်း၏ မူလပဒ၌ ပဌမ၊ တတိယနည်း၏ မူလပဒကို၊ တတိယနည်း၏ မူလပဒ၌ ပဌမ၊ ဒုတိယနည်း၏ မူလပဒကို သွင်းသဖြင့် တပါးသည် တပါး၌ ဝင်၏။

ပဌမနည်းမှ ဒုတိယနည်း ထွက်ဟန်ကား- နန္ဒိယာဝဋ္ဋနည်း၏ ဒိသာလေးပါးတို့တွင် သင်္ဂဟိလေသကွ၌ တဏှာကား လောဘတည်း။ အဝိဇ္ဇာကား မောဟတည်း။ ထိုကိုယူသဖြင့် ထိုနှင့် အကုသလမူတူသော ဒေါသကို ယူအပ်၏။ ဝေါဒါနပက္ခ၌ သမထကား အလောဘတည်း။ ဝိပဿနာကား အမောဟတည်း။ ထိုကို ယူသဖြင့်ထိုနှင့် ကုသလမူတူသော အဒေါသကို ယူအပ်၏။ ဝါ-သမထကား အလောဘ၊ အဒေါသတည်း။ ဤသို့ ပဌမနည်းမှ ဒုတိယနည်း ထွက်သတည်း။

ပဌမနည်းမှ တတိယနည်း ထွက်ဟန်ကား- တဏှာကား သုဘသညာ၊ သုခသညာတည်း။ အဝိဇ္ဇာကား နိစ္စသညာ၊ အတ္တသညာတည်း။ သမထကား အသုဘသညာ၊ ဒုက္ခသညာတည်း။ ဝိပဿနာကား အနိစ္စသညာ၊ အနတ္တသညာတည်း။ ဤသို့ ပဌမနည်းမှ တတိယနည်း ထွက်သတည်း။

ဒုတိယနည်းမှ ပဌမနည်း ထွက်ဟန်ကား- တိပုက္ခလနည်း၏ ဒိသာခြောက်ပါးတွင် သင်္ဂဟိလေသပက္ခ၌ လောဘကားတဏှာ၊မောဟကား

နည်းတို့၏ ထွက်ခြင်း၊ ဝင်ခြင်း

အဝိဇ္ဇာတည်း။ ဝေါဒါနပက္ခ၌ အလောဘ၊ အဒေါသကား သမထ၊ အမောဟကား ဝိပဿနာတည်း။ ဤသို့ ဒုတိယနည်းမှ ပဌမနည်း ထွက်၏။

ထိုမှ တတိယနည်း ထွက်ဟန်ကား- လောဘကား သုဘသညာ၊ သုခသညာ၊ မောဟကား နိစ္စသညာ၊ အတ္တသညာတည်း။ အလောဘကား အသုဘသညာ၊ ဒုက္ခသညာ၊ အမောဟကား အနိစ္စသညာ၊ အနတ္တသညာတည်း။ ဤသို့ ဒုတိယမှ တတိယ ထွက်၏။

တတိယမှ ပဌမ ထွက်ဟန်ကား- သီဟဝိက္ခိဋ္ဌိတနည်း၏ ဒိသာရှစ်ပါးတို့တွင် သံကိလေသပက္ခ၌ သုဘ၊ သုခသညာကား တဏှာ၊ နိစ္စ၊ အတ္တသညာကား အဝိဇ္ဇာတည်း။ ။ ဝေါဒါနပက္ခ၌ အသုဘ၊ ဒုက္ခသညာကား သမထ၊ အနိစ္စ၊ အနတ္တသညာကား ဝိပဿနာတည်း။ ဤသို့ တတိယမှ ပဌမ ထွက်၏။

ထိုမှ ဒုတိယ ထွက်ဟန်ကား- သုဘ၊ သုခသညာကား လောဘ၊ နိစ္စ၊ အတ္တသညာကား မောဟတည်း။ ထိုကို ယူသဖြင့် ထိုနှင့် အကုသလမူတူသော ဒေါသကို ယူအပ်၏။ အသုဘ၊ ဒုက္ခသညာကား အလောဘ၊ အနိစ္စ၊ အနတ္တသညာကား အမောဟတည်း။ ထိုကို ယူသဖြင့် ထိုနှင့် ကုသလမူတူသော အဒေါသကို ယူအပ်၏။ ထိုသို့ တတိယမှ ဒုတိယထွက်၏။ ဤသို့ တပါးသည် တပါးမှ ထွက်သတည်း။ ဤနည်းဖြင့် တပါးတပါးမှ နှစ်ပါး၊ နှစ်ပါးနှစ်ပါးမှ တပါး ထွက်ခြင်းကိုလည်း သိအပ်၏။

ပဌမနည်း၌ ဒုတိယ၊ တတိယနည်း ဝင်ဟန်ကား- နန္ဒိယာဝဇ္ဇနည်း၏ ဒိသာလေးပါးတွင် သံကိလေသပက္ခ တဏှာ၌ တဏှာ၊ လောဘ၊ သုဘသညာ၊ သုခသညာ၊ အဝိဇ္ဇာ၌ အဝိဇ္ဇာ၊ မောဟ၊ နိစ္စသညာ၊ အတ္တသညာ ဝင်ရကား အကုသလပဒကိုးပါးတို့သည် တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာ၌ ဝင်ကုန်၏။ ။ ဝေါဒါနပက္ခ သမထ၌ သမထ၊ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အသုဘသညာ၊ ဒုက္ခသညာ၊ ဝိပဿနာ၌ ဝိပဿနာ၊ အမောဟ၊ အနိစ္စသညာ၊ အနတ္တသညာ ဝင်ရကား ကုသလပဒကိုးပါးတို့သည် သမထ၊

ဝိပဿနာ၌ ဝင်ကုန်၏။ ဤသို့ ပဌမနည်း၌ ဒုတိယ တတိယနည်း ဝင်သတည်း။

ဒုတိယ၌ ကြွင်းသောနည်းနှစ်ပါး ဝင်ဟန်ကား-တိပုက္ခလနည်း၏ ဒိသာခြောက်ပါးတွင် သံကိလေသပက္ခ လောဘ၌ တဏှာ၊ လောဘ၊ သုဘသညာ၊ သုခသညာ၊ မောဟ၌ အဝိဇ္ဇာ၊ မောဟ၊ နိစ္စသညာ၊ အတ္တသညာ ဝင်၏။ ဒေါသကား ဒေါသပင်တည်း။ ဤသို့ အကုသလပဒကိုးပါးတို့သည် အကုသလမူ သုံးပါး၌ ဝင်ကုန်၏။ ။ဝေါဒါနပက္ခ အလောဘ၌ သမထ၊ အလောဘ အသုဘသညာ၊ ဒုက္ခသညာ၊ အမောဟ၌ ဝိပဿနာ၊ အမောဟ၊ အနိစ္စသညာ၊ အနတ္တသညာ ဝင်၏။ အဒေါသကား အဒေါသပင်တည်း။ ဤသို့ ကုသလပဒကိုးပါးတို့သည် ကုသလမူ သုံးပါး၌ ဝင်ကုန်၏။ ဤသို့ ဒုတိယနည်း၌ ကြွင်းသော နည်းနှစ်ပါး ဝင်တည်း။

တတိယနည်း၌ ကြွင်းသော နည်းနှစ်ပါး ဝင်ဟန်ကား- သိဟဝိတ္ထိဋ္ဌိတနည်း၏ ဒိသာရှစ်ပါးတွင် သံကိလေသပက္ခ၌ တဏှာ၊ သုဘသညာကား ပဌမဝိပလ္လာသ၊ လောဘ၊ သုခသညာကား ဒုတိယဝိပလ္လာသ၊ အဝိဇ္ဇာ၊ နိစ္စသညာကား တတိယဝိပလ္လာသ၊ မောဟ၊ အတ္တသညာကား စတုတ္ထဝိပဿနာ၌ ဝင်၏။ ဒေါသကား ဝိပလ္လာသ သာမန်၌ ဝင်၏။ ဤသို့ အကုသလပဒ ကိုးပါးတို့သည် ဝိပလ္လာသလေးပါးတို့၌ ဝင်ကုန်၏။ ဝေါဒါနပက္ခ၌ သမထ၊ အသုဘသညာကား ပဌမသတိပဋ္ဌာန်၊ အလောဘ၊ ဒုက္ခသညာ ကား ဒုတိယသတိပဋ္ဌာန်၊ ဝိပဿနာ အနိစ္စသညာကား တတိယ သတိ ပဋ္ဌာန်၊ အမောဟ၊ အနတ္တသညာကား စတုတ္ထသတိပဋ္ဌာန်၌ ဝင်၏။ အဒေါသကား သမထ၌ ဝင်၏။ ဤသို့ ကုသလပဒကိုးပါးတို့သည် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၌ ဝင်ကုန်၏။ ဤသို့ တတိယနည်း၌ ကြွင်းသော နည်း နှစ်ပါး ဝင်သတည်း။ ဤသို့ တပါးသည် တပါး၌ ဝင်သတည်း။ ဤနည်းဖြင့် တပါးတပါး၌ နှစ်ပါး၊ နှစ်ပါးနှစ်ပါး၌ တပါးတပါး၏ ဝင်ခြင်းကို သိအပ်၏။ မူလပဒ၏ အစွမ်းဖြင့် နည်းတို့၏ ထွက်ခြင်း ဝင်ခြင်းကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ထွက်ခြင်း ဝင်ခြင်းကိုလည်း သိအပ်၏။

နည်းငါးပါး ပြီး၏။

သာသနပဋ္ဌာန

သာသနာပဋ္ဌာနသည်-

“ဒေသနာ သင်္ခါတသာသနဿ ဝေနေယျဇ္ဈာသယာနရူပံ တေသံ
ဟိတသုခနိပ္ပါဒနတ္ထံ ပကာရေဟိ ဌာနံ ပဝတ္ထိံ သာသနပဋ္ဌာနံ၊
ဣဓ ပနဿ တထာဘာဝဒီပနံ သာသနပဋ္ဌာနံ ” -

ဟူသည်နှင့်အညီ- ဝေနေယျဇ္ဈာသယအားလျော်စွာ ဝေနေယျတို့၏ ဟိတ
သုခကို ပြီးစေခြင်းငှာ ကိလေသဘာဝိယ စသော အပြားတို့ဖြင့် ဒေသနာ၏
ဖြစ်ခြင်းကို ပြတတ်သောကြောင့် သာသနပဋ္ဌာန မည်၏။

ပါဠိတော်လာ, အဋ္ဌကထာလာ ပဋ္ဌာနအပြား

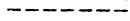
ထို သာသနပဋ္ဌာနသည်- သံကိလေသဘာဝိယတပါး၊ ဝါသနာ
ဘာဂိယတပါး၊ နိဗ္ဗေဓဘာဂိယတပါး၊ အသေခဘာဂိယတပါး၊
သံကိလေသဝါသနာဘာဂိယတပါး၊ သံကိလေသနိဗ္ဗေဓဘာဂိယ တပါး၊
သံ ကိလေသအသေခဘာဂိယတပါး၊ သံ ကိလေသနိဗ္ဗေဓအသေခ
ဘာဂိယတပါး၊ သံကိလေသဝါသနာနိဗ္ဗေဓဘာဂိယတပါး၊ ဝါသနာနိဗ္ဗေဓ
ဘာဂိယတပါး၊ တဏှာ သံ ကိလေသ၊ ဒိဋ္ဌိ သံ ကိလေသ၊ ဒုစ္စရိတ
သံကိလေသ၊ တဏှာဝေါဒါန၊ ဒိဋ္ဌိဝေါဒါန၊ ဒုစ္စရိတဝေါဒါနဘာဂိယတပါး။
ဤသို့ ပါဠိတော်၌ လာသော သောဠသပဋ္ဌာန။

သံ တပါး၊ ဝါ တပါး၊ နိ တပါး၊ အ တပါး၊ သံ, ဝါ တပါး၊ သံ,
နိ တပါး၊ သံ, အတပါး၊ ဝါ, နိ တပါး၊ ဝါ, အ တပါး၊ နိ, အ တပါး၊ သံ,

ဝါ၊ နိ တပါး၊ သံ၊ ဝါ၊ အ တပါး၊ သံ၊ နိ၊ အ တပါး၊ ဝါ၊ နိ၊ အ တပါး၊ သံ၊ ဝါ၊ နိ၊ အ တပါး၊ သဗ္ဗဘာဂိယ တပါး၊ ကမ္မ၊ ဝိပါက၊ ကမ္မဝိပါက သုံးပါး။ ဤသို့ အဋ္ဌကထာ၌ လာသော သောဠသ ပဋ္ဌာန။

လောကီက၊ လောကုတ္တရ၊ လောကီကလောကုတ္တရ သုံးပါး၊ သတ္တာဓိဋ္ဌာန၊ ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန၊ သတ္တဓမ္မာဓိဋ္ဌာန သုံးပါး၊ ဉာဏ၊ ဧယျ၊ ဉာဏ ဧယျ သုံးပါး၊ ဒဿန၊ ဘာဝနာ၊ ဒဿန ဘာဝနာ သုံးပါး၊ သကဝစန၊ ပရဝစန၊ သကပရဝစန သုံးပါး၊ ဝိဿဇ္ဇနိယ၊ အဝိဿဇ္ဇနိယ၊ ဝိဿဇ္ဇနိယာ ဝိဿဇ္ဇနိယ သုံးပါး၊ ကမ္မ၊ ဝိပါက၊ ကမ္မဝိပါက သုံးပါး၊ ကုသလ၊ အကု သလ၊ ကုသလာကုသလ သုံးပါး၊ အနညာတ၊ အဋ္ဌိက္ခိတ္တ၊ အနညာတ ပဋိက္ခတ္တ သုံးပါး၊ ထဝ တပါး။ ဤသို့ ပါဠိတော်၌ လာသော အဋ္ဌဝိသတီ ပဋ္ဌာန အားဖြင့် သုံးပါတည်း။

ဆောင်ပုဒ်ဂါထာ

လောကီကံ၊ ဓိဋ္ဌာနံ ဉာဏံ၊
ဒဿနံ၊ သကဝစနံ။
ဝိဿဇ္ဇကမ္မံ၊ ကုသလံ၊
အနညာတံ၊ ထဝမေဝ စ။

မူလပဒ၊ ပဋ္ဌာနတို့ အချင်းချင်း သင်္ဂဟိတဖြစ်ပုံ

ထို သာသနပဋ္ဌာနသည် အတ္တနယသင်္ခါရ သုံးပါးသည် အချင်းချင်း သင်္ဂဟိတဖြစ်သကဲ့သို့ အဋ္ဌာရသမူလပဒနှင့် အချင်းချင်း သင်္ဂဟိတ ဖြစ်၏။ ရှေးရှေး ပဋ္ဌာနသည် နောက်နောက်ပဋ္ဌာနနှင့်၎င်း၊ နောက်နောက်သည် ရှေးရှေးနှင့်၎င်း၊ နိဒ္ဒိသိဘဗ္ဗပုဂ္ဂိုလ်နှင့်၎င်း၊ နဝဝိဓသုတ္တန်နှင့်၎င်း သင်္ဂဟိတ ပဘောဒအားဖြင့် များသောအပြားရှိ၏။ ထို အပြားတို့တွင် ဤ “ ယံ လော ကော ပူဇေတေ ” ဟူသော သုတ်သည် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာမယ ပုဗ္ဗ ဘာဂပူဇာဖြင့် ဝါသနာဘာဂိယ မည်၏။ သေခမ္မေဖြင့် နိဗ္ဗေဘာဂိယ

မည်၏။ အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့် အသေခဏာဂိယ မည်၏။ ဝါသနာနိဗ္ဗေတော
ဂိယ မည်၏။ ဝါသနာအသေခဏာဂိယ မည်၏။ နိဗ္ဗေဒအသေခဏာဂိယ
မည်၏။ ဝါသနာနိဗ္ဗေဒအသေခဏာဂိယ မည်၏။ တဏှာ ဝေါဒါန၊ ဒိဋ္ဌိဝေါ
ဒါန၊ ဒုစူရိတဝေါဒါနဘာဂိယ မည်၏။ ဤသို့ သောဠသပဋ္ဌာန၌ ဆယ်
သုတ်သည် ဖြစ်၏။

ဒါနာဒိပုဗ္ဗဘာဂပူဇာဖြင့် လောကိက၊ မဂ်ဖိုလ်ဖြင့် လောကုတ္တရ၊
နှစ်ပါးစုံဖြင့် လောကိကလောကုတ္တရ မည်၏။ “ ယံ လောကော ” ဖြင့်
သတ္တာဓိဋ္ဌာန၊ ပူဇေတေ-ဖြင့် ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန၊ နှစ်ပါးစုံဖြင့် သတ္တဓမ္မာ ဒိဋ္ဌာန
မည်၏။ ပူဇာသမ္ပယုတ္တဉာဏ်ဖြင့် ဉာဏ၊ အာရမ္မဏိကဉာဏ်ဖြင့် ညေယျ၊
နှစ်ပါးစုံဖြင့် ဉာဏညေယျ မည်၏။ သောတာပတ္တိမဂ္ဂပူဇာဖြင့် ဒဿန၊
အထက်မဂ် သုံးပါးဖြင့် ဘာဝနာ၊ နှစ်ပါးစုံဖြင့် ဒဿနဘာဝနာ မည်၏။

သဘာဝနိရုတ္တိအားဖြင့် သကဝစန၊ ဘုရားစကားတော်စစ် မဟုတ်
သဖြင့် ပရဝစန၊ နှစ်ပါးစုံဖြင့် သကပရဝစန မည်၏။ ပဉ္စာဝိစယအားဖြင့်
ဝိဿဒ္ဓနိယ မည်၏။ ပူဇာစေတနာ အားဖြင့် ကမ္မ၊ ပူဇနအားဖြင့် ဖြစ်သော
ဖိုလ်လေးခု၊ လောကော၏အရ တေဘူမကဝိပါက်အားဖြင့် ဝိပါက၊ နှစ်ပါး
စုံဖြင့် ကမ္မဝိပါက မည်၏။

စတုဘုမ္မိကအားဖြင့် ကုသလမည်၏။ ကပ္ပိယာနုလောမ အားဖြင့်
အနုညာတ မည်၏။ လောကသည် ဘုရားကို ပူဇော်၏ ဟူသဖြင့် ဘုရား၏
ပူဇာရဟဘောဂုဏ်၊ လောက၏ အဂ္ဂပဿာဒစသော ဂုဏ်ဖြင့် ချီးမွမ်းခြင်း
ကို သိအပ်သောကြောင့် ထဝသုတ် မည်၏။ ဤသို့ အဋ္ဌဝိသတ်ပဋ္ဌာန၌
နှစ်ဆယ့်နှစ်သုတ် ဖြစ်၏။ ရှေးသုတ်နှင့်ပေါင်း၍ သုံးဆယ့်နှစ်သုတ် ဖြစ်၏။

ဝါသနာဘာဂိယ လောကိက၊ ဝါသနာဘာဂိယ သတ္တာဓိဋ္ဌာန၊
ဝါသနာ ဘာဂိယ ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန၊ ဝါသနာဘာဂိယ သတ္တဓမ္မာဓိဋ္ဌာန၊ ဝါသနာ
ဘာဂိယ ဉာဏ၊ ဝါသနာဘာဂိယ ညေယျ၊ ဝါသနာဘာဂိယ ဉာဏညေယျ။

ဝါသနာဘာဂိယ သကဝစန၊ ပရဝစန၊ သကပရဝစန၊ ဝါသနာဘာဂိယ
ဝိဿဇ္ဇနိယ၊ ဝါသနာဘာဂိယ ကမ္မ၊ ဝါသနာဘာဂိယ ကုသလ၊ ဝါသနာ
ဘာဂိယ အနုညာတ၊ ဝါသနာဘာဂိယ ထဝ။ ဤသို့ စသော မိဿက
အားဖြင့် များသော အပြားရှိ၏။

ထိုသုတ်တို့တွင် ဝါသနာဘာဂိယကို သုစရိုက်သုံးပါးဖြင့်၊ နိဗ္ဗေကို
သစ္စာလေးပါးဖြင့်၊ အသေခကို ဘုရား၊ ရဟန္တာဖြင့်၊ တဏှာဝေါဒါနကို
သမထဖြင့်၊ ဒိဋ္ဌိဝေါဒါနကို ဝိပဿနာဖြင့်၊ ဒုစ္စရိတဝေါဒါနကို သုစရိုက်ဖြင့်
ပြအပ်၏။

လောကီကကို သံကိလေသဝါသနာဘာဂိယဖြင့် ပြအပ်သည်တွင်
ဤ၌ ဝါသနာဖြင့်ပြအပ်၏။ လောကုတ္တရကို ဒဿနဘာဝနာအသေခဘာ
ဂိယဖြင့်၊ လောကီက သတ္တာမိဋ္ဌာနကို ပကတိသီလ၊ သမာဒါနသီလ၊
စိတ္တပသာဒ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာရှိသော သီလဝန္တပုဂ္ဂိုလ် ငါးပါးဖြင့်၊
လောကုတ္တရသတ္တာမိဋ္ဌာနကို ဒဿန၊ ဘာဝနာ၊ အသေခဘာဂိယသုတ်
သုံးပါးဖြင့် ရှာအပ်၏။ ဒဿနကို ဧကဗီဇိ၊ ကောလံကောလ၊ သတ္တကုတ္တု
ပရမ၊ သဒ္ဓါနုဿာရီ၊ ဓမ္မာနုဿာရီ ပုဂ္ဂိုလ်ငါးပါးဖြင့် ပြအပ်၏။

ဘာဝနာကို သကဒါဂါမိ မဂ္ဂဋ္ဌ၊ ဖလဋ္ဌ၊ အနာဂါမိ မဂ္ဂဋ္ဌ၊ ဖလဋ္ဌ၊
အန္တရာဥပဟစ္စ၊ အသင်္ခါရ၊ သသင်္ခါရပရိနိဗ္ဗာယ်၊ ဥဒ္ဓံသောတ အကနိဋ္ဌဂါမိ၊
သဒ္ဓါဝိမုတ္တ၊ ဒိဋ္ဌိပတ္တ၊ ကာယသက္ခီ ပုဂ္ဂိုလ်ဒွါဒသဖြင့် ပြအပ်၏။

အသေခဘာဂိယကို သဒ္ဓါဝိမုတ္တ၊ ပညာ၊ သုညတ၊ အနိမိတ္တ၊
အပ္ပဏီဟိတ၊ ဥဘတောဘာဂဝိမုတ္တ၊ သမသိသီဗုဒ္ဓ ပုဂ္ဂိုလ်ရှစ်ပါးဖြင့်
ပြအပ်၏။

ဉာဏကို ပညာ၊ ပညိန္ဒြေစသည်ဖြင့်၊ ဓမ္မဗျူဟကို အတိတာ၊ နာဂတ၊
ပစ္စုပ္ပန်၊ အဇ္ဈတ္တ၊ ဗဟိဒ္ဓ၊ ဩဠာရိက၊ သုခုမ၊ ဟိန၊ ပဏီတ၊ ဒူရ၊ သန္တိက၊
သင်္ခတာ၊ သင်္ခတ၊ ဆဋ္ဌာရမ္မဏဖြင့် ပြအပ်၏။

ဒဿနကို စတုတ္ထ ပဉ္စကဗျာန် နယသဟဿ၊ နယနဟုတဖြင့်
ပြအပ်၏။ (ဘာဝနာသည် နည်းတူ)

သကဝစနကို ဧကရသ၊ ဓမ္မ ဝိနယ၊ တိပိဋက စသည်ဖြင့် ခွဲ၍
 ပြအပ်၏။ ဝါ-ဘူတ၊ တစ္ဆ၊ အတ္တသံဟိတ၊ ပိယာ၊ ပိယ စကားနှစ်ခွန်းဖြင့်
 ပြအပ်၏။ ဝိဿဇ္ဇနီယကို ဝိဿဇ္ဇနာဝိစယအတိုင်း ပြအပ်၏။ ကမ္မကို
 စေတနာ စေတသိက၊ ဇနကာဒိ၊ ကရကာဒိ၊ ဒိဋ္ဌိဓမ္မဝေဒနိယာဒိ၊ ကာမာ
 ဝစရကုသလာဒိ၊ ကာယကမ္မာဒိဖြင့် ပြအပ်၏။ ဝါ-တေဘူမကကုသိုလ်
 ကံသည် သုက္က သုက္ကဝိပါက မည်၏။ ပစ္စုပ္ပန္နသုခ၊ အာယတိသုခဝိပါက
 မည်၏။ လောကုတ္တရာကံသည် အကဏှ သုက္က၊ အကဏှ သုက္ကဝိပါက
 ကံ၊ ကမ္မက္ခယကံ မည်၏။ ကုသလကို ကာမကုသိုလ် စသည်ဖြင့် ပြအပ်
 ၏။ အနုညာတကို သံဝရ၊ ပဟာန၊ ဘာဝနာ သစ္စိကိရိယာ၊ ကပ္ပိယာန
 လောမ ငါးပါးဖြင့် ပြအပ်၏။

ထိုတွင် သံဝရကို ကာယသံဝရ စသည်သုံးပါး၊ သီ၊ သ၊ ဉာ၊ ခန့်၊
 ဝီရိယံ ဟူသော သံဝရ ငါးပါး၊ စက္ခုသံဝရ စသော ခြောက်ပါးဖြင့် ပဟာနကို
 တဒဂံ စသည်ဖြင့်၊ ဘာဝနာကို သမထဘာဝနာ စသည်ဖြင့်၊ သစ္စိ
 ကိရိယာကို သောတာပတ္တိ ဖလသစ္စိကိရိယ စသည်ဖြင့်၊ ကပ္ပိယာ
 နုလောမကို မဟာပဒေသဖြင့် ပြအပ်၏။ ဇိနပုတ္တတို့၏ အာမိသဖြင့် သရီရ
 ပူဇာပဋိက္ခိတ္တကို “ အဗျာဝဋ္ဌာ တုမေ အာနန္ဒ ဟောထ တထာဂတဿ
 သရီရပူဇာယ ” ဟူသော သုတ်ဖြင့် ပြအပ်၏။ ချီးမွမ်းခြင်းထဝကို ဗုဒ္ဓ၊
 ဓမ္မ၊ သံဃ၊ သိက္ခာ၊ လောကီယ ဂုဏသမ္ပတ္တိ ငါးပါးဖြင့် ပြအပ်၏။ ထိုအလုံး
 စုံကို ပူဇနာကာရအားဖြင့် ဖြစ်သောကြောင့် ဤသုတ်၌ ရအပ်သည်ချည်း
 တည်း။ အကုသလပဒတို့ကိုကား ပဋိပက္ခအားဖြင့် ပြအပ်ကုန်၏။ ဤသို့
 လျှင် မူလပဒ၊ ပဒဋ္ဌာနတို့သည် အချင်းချင်း သင်္ဂဟိတဖြစ်ကုန်၏။
 ထိုကြောင့် မဟာကစ္ဆည်းထေရ်သည် “ အဋ္ဌာရသမူလပဒါ ကုဟိ ဒဋ္ဌဗ္ဗာ၊
 သာသနပဋ္ဌာနေ ” ဟု ဟောတော်မူ၏။

သာသနပဋ္ဌာန ပြီး၏။

နေတ္တိဟာရတ္တဒီပနီ

နိဂုံး

ဣတိ မဟိဋ္ဌကာဝါသနိဝါသိနာ မဟာထေရေန ဝါစိတာ ဝိမလ
ဗုဒ္ဓိနာမိနာ လိခိတာ နေတ္တိဟာရတ္တဒီပနီ-

တေနဂုတိသတက္ကာသျံ၊
မာဂသီရာဒိစုဒ္ဒသေ။
စန္ဒာဟေ ရေဝတီမဇ္ဈေ၊
ရတ္တိယံ ပရိနိဋ္ဌိတာ။

ဣတိ ဣမိနာ အနုက္ကမေန၊ ဖြင့်။ မဟိဋ္ဌကာဝါသနိဝါသိနာ၊
မဟာအောင် မြေဘုံစံ အုတ်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေသော။ မဟာ
ထေရေန၊ “ စက္ကိန္ဒာဘိသီရိသဒ္ဓမ္မဓဇ မဟာဓမ္မ ရာဇာဒိရာဇဂူရု ” မဟာထေရ်
သည်။ ဝါစိတာ၊ ပို့ချအပ်သော။ ဝိမလဗုဒ္ဓိနာမိနာ၊ “ ဝိမလဗုဒ္ဓိ ”
အမည်ရှိသော ပဉ္စင်းပျိုသည်။ လိခိတာ၊ သော။ နေတ္တိဟာရတ္တဒီပနီ၊ သည်။
တေနဂုတိသတက္ကာသျံ၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၉၃-ခု။ မာဂသီရာဒိစုဒ္ဒသေ၊
နတ်တော်လဆန်း ၁၄-ရက်။ စန္ဒာဟေ၊ တနင်းလာနေ့။ ရေဝတီမဇ္ဈေ၊
ရေဝတီနက္ခတ် မွန်းတည့် မတ်သော်။ ရတ္တိယံ၊ ညဉ့်၌။ ပရိနိဋ္ဌိတာ၊ ၏။

ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓိမု

နေတ္တိဟာရတ္တဒီပနီ ပြီး၏။

ဝိသုဒ္ဓါရုံမူ

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီသစ်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-ဟာရကဏ္ဍ

၁-ဒေသနာဟာရ

ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဖွင့်ခြင်းငှာ ကစ္စည်းဆရာ မဟာထေရ်မြတ် ဟော အပ်သော သံဝဏ္ဏနာဝိသေသသည် “ နေတိတိ နေတ္တိ၊ နယန္တိ ဧတာယ ဧတ္တာတိ ဝါ နေတ္တိ ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- ဝိနေယျသတ္တဝါတို့ကို မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ဆောင်တတ်သောကြောင့်၎င်း၊ ဓမ္မကထိကပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် ဝိနေယျသတ္တဝါတို့ကို မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ဆောင်ကြောင်းဆောင် ရာ ဖြစ်သောကြောင့်၎င်း နေတ္တိ မည်၏။

ထို နေတ္တိ မည်သော သံဝဏ္ဏနာဝိသေသသည် ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော သာမညလက္ခဏာအားဖြင့် တပါးတည်းသာ။ ဝိသေသလက္ခဏာကိုစွဲ၍ ခွဲသည်ရှိသော် ၁-ဟာရ၊ ၂-နယ၊ ၃-သာသနပဋ္ဌာန အားဖြင့် သုံးပါး အပြား ရှိ၏။ ထိုတွင်-

“ ဒေသနာ ဝိစယော ယုတ္တိ၊
ပဒဋ္ဌာနော စ လက္ခဏော။
စတုဗျူဟော စ အာဝတ္တော၊
ဝိဘတ္တိ ပရိဝတ္တနော။ ။

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီသစ်

ဝေဝစနော စ ပညတ္တိ၊

ဩတရဏော စ သောဓနော။

အဓိဋ္ဌာနော ပရိက္ခာရော၊

သမာရောပနော သောဠသော။” -

ဟူသော ပါဠိတော်လာ ဒေသနာဟာရ စသော တဆယ့်ခြောက်ပါးသော သံဝဏ္ဏနာဝိသေသသည် “ ဟရတိတိ ဟာရော၊ ဟရိယန္တိ ဧတေန ဧတ္ထာတိ ဝါ ဟာရော၊ ဟရဏမတ္တမေ ဝါ ဟာရော ဖလူပစာရေန၊ ဟာရော ဝိယာတိ ဝါ ဟာရော ” စသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- သုတ္တ၊ ဂေယျ စသည်လျှင် အာရုံ ရှိသော အညာဏ၊ သံသယ၊ ဝိပလ္လာသတို့ကို ပယ်တတ်၊ ပယ်ကြောင်း၊ ပယ်ရာ၊ ပယ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့်၎င်း၊ ကာမရာဇ စသည်လျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော ပူပန်ခြင်းကို ငြိမ်းစေတတ်သော ပရမတ္ထရတနပ္ပံဗန္ဓ ဖြစ်၍ ရတနာပုလဲသွယ်နှင့် တူသောကြောင့်၎င်း ဟာရ မည်၏။

ထို တဆယ့်ခြောက်ပါးသော ဟာရတို့တွင်-

“ အဿာဒါဒီနဝတာ၊

နိဿရဏံပိ စ ဖလံ ဥပါယော စ။

အာဏတ္တိ စ ဘဂဝတော၊

ယောဂီနံ ဒေသနာဟာရော ”

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- အဿာဒါ၊ အာဒီနဝ၊ နိဿရဏ၊ ဖလ၊ ဥပါယ၊ အာဏတ္တိ အားဖြင့် ခြောက်ပါးသော အနက်တို့ကို ဖွင့်ပြခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဟာရသည် “ ဒေသီယတိ သံဝဏ္ဏီယတိ သုတ္တတ္ထော ဧတာယာတိ ဒေသနာ ” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် ဒေသနာဟာရ မည်၏။

ထိုခြောက်ပါးတို့တွင် သာယာအပ်သော သုခ၊ သောမနဿ၊ ဣဋ္ဌာရုံ၊ သာယာကြောင်းဖြစ်သော တဏှာ ဝိပလ္လာသ ဤတရားအပေါင်း

အသာဒ မည်၏။ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခတာသုံးပါး၊ တေဘူမိကသင်္ခါရ ဒုက္ခ အပေါင်းသည် အာဒိနဝ မည်၏။ ဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း အရိယမဂ်၊ ထွက်မြောက်တတ်သော နိဗ္ဗာန်သည် နိဿရဏ မည်၏။ ဒေသနာကြောင့် ပြီးသော သုတမယဉာဏ်၊ အတ္ထဝေဒ၊ ဓမ္မဝေဒ စသော ဒိဋ္ဌဓမ္မဂျှိုး၊ ဘဝသမ္ပတ္တိ၊ ဘောဂသမ္ပတ္တိ စသော သမ္ပရာယိကကျိုးအပေါင်းသည် ဖလ မည်၏။ ထိုဖလကို ရခြင်း၏အကြောင်း ဟူသမျှသည်၎င်း၊ အရိယမဂ်၏ ရှေ့အဖို့၌ဖြစ်သော ပုဗ္ဗဘာဂပဋိပဒါသည်၎င်း ဥပါယ မည်၏။ ဝိနေယျ တို့၏ ဟိတသုခကို ပြီးစေခြင်းငှာ အာဏာထားခြင်းငှာ ထိုက်သော ဒေသနာရှင်၏ “ဤသို့ ကျင့်လေ” ဟု ဖေခိုင်း တိုက်တွန်းခြင်း အစီအရင် သည် အာဏတ္တိ မည်၏။

ဤသို့လျှင် ဒေသနာဟာရ မည်သော သံဝဏ္ဏနာဂိသေသသည် အသာဒ စသော အနက်တို့ကို ဖွင့်ပြတ်သော်လည်း လက္ခဏာကို ဆိုကာ မျှဖြင့် လက္ခိတဗ္ဗ ဥဒါဟရဏ်နှင့် ကင်း၍ မထင်ရှားရကား “နဝဝိဓ သုတ္တန္တ ပရိယေဋ္ဌိ” ဟူသည်နှင့်အညီ ပိဋကတ်သုံးပုံကိုပင် ဥဒါဟရဏ် ထုတ်သင့် သော်လည်း “ဝတ္တိစ္ဆာနုပုဗ္ဗိကာ သဒ္ဓပုတိပတ္တိ” ဟူသော ပရိဘာသာနှင့် အညီ ဝတ္တိစ္ဆာအားဖြင့် လွန်စွာထင်ရှား အသုံးများသော “ပူဇာ စ ပူဇနိယာနံ” ဟူသော ပြယုဂ်ကို ထုတ်အပ်၏။

ထုတ်ဟန်ကား- “သာယံ ဒေသနာ ကိံ ဒေသယတိ၊ စတ္တာရိ သစ္စာနိ ဒုက္ခံ သမုဒယံ နိရောဓံ မဂ္ဂံ” ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ- ဤ “ပူဇာစ ပူဇနိယာနံ” ဟူသော သုတ်ပုဒ် ဒေသနာသည် သစ္စာလေးပါးကို ဟောကြား ဖွင့်ပြတတ်၏။ ပြဟန်ကား-ပူဇာစ-ပုဒ်၏အရ ပူဇာသည် အာမိသပူဇာ၊ ဓမ္မပူဇာ အားဖြင့် နှစ်ပါးတည်း။ ထိုတွင်-

အနံ ပါနံ ဃရံ ဝတ္တံ၊
 မာလာ ယာနံ ဝိလေပနံ။
 သေယျာ ဝသထ ပဒီပေယျံ၊
 ဒါနဝတ္ထု ဣမေ ဒသ။

ဟူသော သုတ္တန်ဒေသနာတော်နည်းအားဖြင့် ဆယ်ပါး၊ ရူပဒါန။လ။ ဖော-
ဋ္ဌဗ္ဗဒါန ဟူသော အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်နည်းအားဖြင့် ခြောက်ပါး၊ စိဝရ၊
ပိဏ္ဏပါတ၊ သေနာသန၊ ဘေသဇ္ဇ ဟူသော ဝိနည်း ဒေသနာတော် နည်း
အားဖြင့် လေးပါးအပြားရှိသော ဒါနမယကုသိုလ် ကြိယာ စေတနာသည်
အာမိသပူဇာ မည်၏။

ပဉ္စသီလ စသော သီလမယကုသိုလ်၊ ကြိယာ၊ ပုဗ္ဗဘာဂပဋိပဒါ
အစ၊ မဂ်ဖိုလ်အလယ်၊ နိဗ္ဗာန် အဆုံးရှိသော ဘာဝနာမယ တရားအပေါင်း
သည် ဓမ္မပူဇာ မည်၏။

ထို ပူဇာအပေါင်းတို့တွင် အကျုံးဝင်သော လောကီတရားအပေါင်း
သည် သာယာအပ်သောကြောင့် အဿာဒမည်၏။ ထိုထို သာယာတတ်
သော တဏှာသည်လည်း အဿာဒမည်၏။ ထို ဘေဘူမိက ဟရား
အပေါင်းသည်ပင် သင်္ခါရဒုက္ခဖြစ်၍ အာဒီနဝ မည်၏။ မဂ်၊ နိဗ္ဗာန်သည်
နိဿရဏ မည်၏။ ဖိုလ်စိတ္တုပ္ပါဒ်သည်၎င်း “ ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မ
စာရိ ” ဟူသည်နှင့်အညီ- ထိုပူဇာ၏ အတ္တာနုဝါဒ၊ ပရာနုဝါဒ၊ ဒဏှာဒုဂ္ဂတိ
ဆေးကြီးလေးပါးမှ လွတ်ခြင်းစသော အထောင်မကသော အကျိုးသည်၎င်း
ဖလ မည်၏။ ထိုဖလကို ရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ပူဇာသည် ဥပါယ
မည်၏။ “ သုတမယဉာဏ် စသော အကျိုး၊ အတ္တာနုဝါဒဘေး စသည်မှ
လွတ်ခြင်းအကျိုး၊ ဘဝ၊ ဘောဂ သမ္ပတ္တိ စသော အကျိုးတို့ကို အလိုရှိကြ
ကုန်သော သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့သည် ဤ “ ပူဇာ စ ပူဇနိယာနံ ”
ဟူသော ဒေသနာလာတိုင်း ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်လေကြကုန် ” ဟု
ဒေသနာရှင် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ မတိုက်တွန်းသော်လည်း
တိုက်တွန်း နှိုးဆော်သကဲ့သို့ ဖြစ်သော အစီအရင်သည် အာဏတ္တိ မည်၏။
ထို ခြောက်ပါးတို့တွင်-

“ အဿာဒေါ သမုဒယော၊
အာဒီနဝေါ ဖလဉ္စ ဒုက္ခံ။
နိဿရဏံ နိရောဓော၊
ဥပါယော အာဏတ္တိ စ မဂ္ဂေါ။ ”

ဟူသောပါဠိနှင့်အညီ-အာဒိနဝ, ဖလနှစ်ပါးသည် ဒုက္ခသစ္စာ၊ အဿာဒ
သည် သမုဒယသစ္စာ၊ နိဿရဏသည် နိရောဓသစ္စာ၊ ဥပါယ၊ အာဏတ္တိ
နှစ်ပါးသည် မဂ္ဂသစ္စာ မည်၏။ ဤသို့လျှင် ဒေသနာဟာရ မည်သော
သံဝဏ္ဏနာဝိသေသ တည်းဟူသော “ပူဇာ စ ပူဇနိယာနံ” ဟူသော သုတ်ပုဒ်
ဒေသနာသည် အဿာဒ စသည်ကို ဖွင့်ပြလျက် သစ္စာလေးပါးကို
ဟောကြားတတ်၏။

တနည်းလည်း- ပူဇနိယာနံ- ပုဒ်၏အရ ပူဇော်အပ်သော ဘုရား၊
ရဟန္တာ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ဆရာ-မိဘ၊ သီလဝန္တ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ စသော
ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ လောဘကြည့်သော လောကီခန္ဓာငါးပါးတို့သည် ဒုက္ခသစ္စာ
မည်၏။ ထို၏ အကြောင်း သမုပ္ပာပက တဒါရမ္မဏ ဖြစ်သော တဏှာသည်
သမုဒယသစ္စာ မည်၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့၏ မဖြစ်ရာ နိဗ္ဗာန်သည် နိရောဓသစ္စာ
မည်၏။ ထို နိရောဓကို သိကြောင်းအကျင့် ပဋိပဒါသည် မဂ္ဂသစ္စာမည်၏။
ထိုလေးပါးတို့တွင် သမုဒယသည် အဿာဒမည်၏။ ဒုက္ခသည် အာဒိနဝ
မည်၏။ နိရောဓ၊ မဂ္ဂနှစ်ပါးသည် နိဿရဏ မည်၏။ ပူဇာ စ ပူဇနိယာနံ
ဟူသော ဒေသနာဖြင့် ပြီးစေအပ်သော အာမိသပူဇာ၊ ဓမ္မပူဇာကို ပြုကျင့်အား
ထုတ်ခြင်း စသော အထောင်မကသော အကျိုးသည် ဖလ မည်၏။ ထို
ဖလ၏ အကြောင်းဖြစ်သော ယောနိသောမနသိကာရ၊ သဒ္ဓမ္မဿဝန၊ စတု
စက္ကသမ္ပတ္တိ စသော အကြောင်းသည် ဥပါယ မည်၏။ “ကိုယ်ကျိုး ကိုယ့်
စီးပွားကို လိုလားတောင့်တကြကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည်
အကြောင်းဥပါယကို ပြည့်စုံစေ၍ ပူဇော်ထိုက်သူတို့ကို ပူဇော်ကြလေကုန်”
ဟု မတိုက်တွန်းသော်လည်း တိုက်တွန်းသကဲ့သို့ ဖြစ်သော အစီအရင်သည်
အာဏတ္တိ မည်၏။ ဤသို့လျှင် “ပူဇာ စ ပူဇနိယာနံ” သော သုတ်ပုဒ်
ဒေသနာသည် သစ္စာလေးပါးကို ဟောကြားလျက်အဿာဒ စသော
အနက်တို့ကို ဖွင့်ပြခြင်းကြောင့် ဒေသနာဟာရ မည်၏။

ဒေသနာဟာရ ပြီး၏

၂-ဝိစယဟာရ

“ ယံ ပုစ္ဆိတဉ္စ ဝိသဇ္ဇိတဉ္စ
သုတ္တဿ ယာ စ အနုဂီတိ။
သုတ္တဿ ယော ပဝိစယော၊
ဟာရော ဝိစယောတိ နိဒ္ဒိဋ္ဌော။ ” -

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- ပဒ၊ ပုစ္ဆာ၊ ဝိသဇ္ဇနာ၊ ပုဗ္ဗာပရ၊ အနုဂီတိ၊ အဿာဒ။လ။ အာဏတ္တိ အားဖြင့် တဆယ့်တပါးသော အနက်တို့ကို အထူးအားဖြင့် ထုတ်ဆောင်ရွေးစစ်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဟာရသည် “ဝိစိယန္တိ ဧတေန ဧတ္ထ ဝါ ပဒပညာဒယောတိ ဝိစယော ” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် ဝိစယဟာရ မည်၏။

ရွေးစစ်ဟန်ကား- ပူဇာ ဟူသော ပုဒ်သည် “ သဒ္ဓိယတိ ဥစ္စာ ရိယတိ သပ္ပတိ ဝါ သောတဝိညာဏာရမ္မဏဘာဝံ ဂစ္ဆတိတိ သဒ္ဓေါ ” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် သဒ္ဓါမည်၏။ ထိုသဒ္ဓါသည် စိတ္တဇ၊ ဥတုဇ နှစ်ပါး တို့တွင် စိတ္တဇသဒ္ဓါတည်း။ အရိယသဒ္ဓါ၊ မိလက္ခသဒ္ဓါ နှစ်ပါးတို့တွင် အရိယသဒ္ဓါတည်း။ မာဂဓသဒ္ဓါ၊ သက္ကဋသဒ္ဓါ စသောတရုတပါးတို့တွင် မာဂဓသဒ္ဓါတည်း။ ထိုသဒ္ဓါသည် “ အက္ခရသမူဟော ပဒံ၊ ပဇ္ဇတေ ဉာယတေ အတ္ထော ဧတေနာတိ ပဒံ ” ဟူသည်နှင့်အညီ ပုဒ်မည်၏။ ထိုပုဒ် သည် သျှာဒျန္တ၊ တျာဒျန္တ နှစ်ပါးတို့တွင် သျှာဒျန္တပုဒ် မည်၏။ ပဌမသျှာ ဒျန္တ၊ ဒုတိယသျှာဒျန္တ စသော ခုနှစ်ပါးတို့တွင် ပဌမသျှာဒျန္တပုဒ်တည်း။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ပုဒ်ကို ရွေးစစ်ခြင်းသည် ပဒဝိစယ မည်၏။ (ပုဒ်စစ် ကုန်အောင်သွင်း၍ စစ်လေ။)

“ ပူဇာစ ပူဇနိယာနံ ” ဟူသော သုတ်ပုဒ် ဒေသနာသည် ပုစ္ဆာလော၊ ဝိသဇ္ဇနာလော ဟူမူ ဝိသဇ္ဇနာတည်း။ ထို ဝိသဇ္ဇနာသည် အကျိုး ဖြစ်၍ အကြောင်းပုစ္ဆာနှင့် မကင်းကောင်းရကား-

“အဖြေမြင်လျှင်၊ အတင်ထုတ်မြဲ၊ မလွဲတံထွာ၊ ဓမ္မတာ ”

“ယတ္ထ ယတ္ထ ပဒေသေဝ၊
ဒိဋ္ဌေ ဝိသဇ္ဇနေ သတိ။
တတ္ထ တတ္ထဒ္ဓရိတဗ္ဗာ၊
ပုစ္ဆာ တာဝ ဝိဘာဝိနာ။”-

ဟူသော ပရိဘာသာနှင့်အညီ- “ပူဇာစ ပူဇနိယာနန္တိ ကိမတ္ထမိဒမုစ္စတေ”
ဟု ပုစ္ဆာကို ထုတ်အပ်၏။ ထို ပုစ္ဆာသည်-

“အဒိဋ္ဌ၊ ဒိဋ္ဌ၊ ဝိနှင့်အ၊ ကထ ငါးပုစ္ဆာ”

ဟူသော ငါးပါးတို့တွင် မသိမမြင်သည်ကို ထွန်းပြလို၍ မေးလျှင် အဒိဋ္ဌ
စောဒနာပုစ္ဆာ မည်၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ပုစ္ဆာကို ရွေးစစ်ခြင်းသည်
ပုစ္ဆာဝိစယ မည်၏။ (သတ္တာမိဋ္ဌာန၊ ဓမ္မာမိဋ္ဌာနပုစ္ဆာ၊ ဧကာမိဋ္ဌာန၊ အနေကာ
မိဋ္ဌာနပုစ္ဆာ၊ သမ္ပုတိဝိသယ၊ ပရမတ္ထဝိသယပုစ္ဆာ စသည်တို့ကိုလည်း
ရွေးစစ်လေ။)

ထိုပုစ္ဆာကို “ပူဇာရဟာနံ ပူဇံ ကတွာ သဗ္ဗဒုက္ခနိဿရဏတ္ထမိဒ
မုစ္စတေ ” ဟု ဖြေဆိုအပ်၏။ ထို အဖြေ ဝိသဇ္ဇနာသည်-

“ဧကံ၊ ဝိဘဇ္ဇ၊ ပဋိ၊ ထ၊ လေးဝ ဝိသဇ္ဇနာ ”

ဟူသော ဧကံသဗ္ဗာကရဏ၊ ဝိဘဇ္ဇဗျာကရဏ၊ ပဋိပုစ္ဆာဗျာကရဏ၊ ထပန
ဗျာကရဏ အားဖြင့် လေးပါးတို့တွင် ဝေဘန်၍ ဖြေသောကြောင့် ဝိဘဇ္ဇ
ဗျာကရဏ မည်၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ဝိသဇ္ဇနာကို ရွေးစစ်ခြင်းသည်
ဝိသဇ္ဇနာဝိစယ မည်၏။ (သာဝသေသ၊ အနာဝသေသဝိသဇ္ဇနာ၊ သဥတ္တရ၊
အနုတ္တရဝိသဇ္ဇနာ၊ လောကီယ၊ လောကုတ္တရဝိသဇ္ဇနာ စသည်တို့ကိုလည်း
ရွေးစစ်လေဦး။)

အဘယ်အကျိုးငှာ၊ အဘယ်အကျိုးရှိ၍ “ ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ ” ဟူသောပါဠိကို ဟောတော်မူအပ်ပါသနည်း။ ပူဇော်ထိုက်သော သူတို့ကို ပူဇော်ကြ၍ ခပ်သိမ်းသောဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ကြခြင်း အကျိုးငှာ၊ အကျိုးရှိ၍ “ ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ ” ဟူသောပါဠိကို ဟောတော်မူအပ်သတည်း။ ဤသို့ သမ္ပဒါန်၊ ဟိတ်တို့ဖြင့် မေး၍ သမ္ပဒါန်၊ ဟိတ်တို့ဖြင့် ဖြေခြင်းသည် ရှေ့ဖြစ်သော ပုစ္ဆာနှင့် နောက်ဖြစ်သော ဝိသဇ္ဇနာ ညီညွတ်နှိုးနှောကြ၏။ “ ကိမတ္ထမိဒံ ” ဟူသာ ကာရကတို့သည် ရှေ့တည်း။ “ ဥစ္စတေ ” ဟူသော ကြိယာသည် နောက်တည်း။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ရှေ့နောက်ကို စိစစ်ခြင်းသည် ပုဗ္ဗာပရဝိစယ မည်၏။

“ ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ ” ဟူသော ဤသုတ်ပုဒ် ဒေသနာသည် အနဂိတိလော၊ အနနဂိတိလော ဟူမူ-

“ ပူဇာရဟေ ပူဇာယတေ၊
 ဗုဒ္ဓေ ဝါ ယဒိ သာဝကေ။
 ပပဉ္စသမတိက္ကန္တေ၊
 တိဏ္ဍသောက ပရိဒ္ဒဝေ။
 တေ တာဒိသေ ပူဇေတော၊
 နိဗ္ဗုတေ အကုတော ဘယေ။
 န သက္ကာ ပုည သင်္ခါတုံ၊
 ယမေတမပိ ဂေနစိ။
 စာတုန္တံပိ စ ဒီပါနံ
 ဣဿရံ ယော စ ကာရယေ။
 ဧကိဿ ပူဇနာယေတံ၊
 ကလံ နဋ္ဌတိ သောဠသိ။ ”

၁-ဟာရကဏ္ဍ၊ ၂-ဝိစယဟာရ

နတ္ထိ စိတ္တေ ပဿန္နမ္ပိ၊
အပ္ပကာ နာမ ဒက္ခိဏာ။
တထာဂတေ ဝါ သမ္ပုဒ္ဓေ၊
အထ ဝါ တဿ သာဝကေ။

ဧဟိ ဗာတလိ အမ္ပေပိ၊
ဘိယျော ဘိယျော မဟေမသေ။
တထာဂတဿ ဓာတုယော၊
သုခေါ ပုညနမုစ္စယော။

တိဋ္ဌန္တေ နိဗ္ဗုတေ စာပိ၊
သမေ စိတ္တေ သမံ ဖလံ။
စေတောပဏိဓိဟေတူဟိ၊
သတ္တာ ဂစ္ဆန္တိ သုဂ္ဂတိ။

ဗဟူနံ ဝတ အတ္ထာယ၊
ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ တထာဂတာ။
ယတ္ထ ကာရံ ကရိတွာန၊
သဂ္ဂံ ဂစ္ဆန္တိ ဒါယကာ။ ”-

အစရှိသော သုတ်တပါးနှင့်လျော်စွာ ဆိုအပ်သောကြောင့်၎င်း၊ အနက် အားလျော်စွာ ဆိုအပ်သောကြောင့်၎င်း၊ စိတ်တော်ဖြင့် ပိုင်းခြားမှတ်သား ပြီးမှ နောက်၌ ဟောအပ်သောကြောင့်၎င်း “ အနုရူပါ အနုပစ္ဆာ ဝါ ဂီတိ အနဂီတိ ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- အနဂီတိ မည်၏။

ထို အနဂီတိ ဟူသည် သင်္ဂဟ၏ အမည်ဟည်း။ ထို သင်္ဂဟသည် ဂုတ္တတ္ထသင်္ဂဟ၊ အဂုတ္တတ္ထသင်္ဂဟ၊ ဥဘယတ္ထသင်္ဂဟ သုံးပါးကိုတွင် ကာလ သုံးပါး၌ ပူဇော်ခြင်းကို ဟောသောကြောင့် သုံးပါးလုံး မည်သင့်၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် အနဂီတိကို စိစစ်ခြင်းသည် အနဂီတိဝိစယ မည်၏။

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီသစ်

အဿာဒသည် သာယာအပ်သော သုခ၊ သောမနဿ ဣဋ္ဌာရုံ၊ သာယာကြောင်းဖြစ်သော တဏှာ၊ ဝိပလ္လာသ အားဖြင့် ငါးပါးအပြားရှိ၏။ ထိုတွင် သုခ၊ သောမနဿသည် ဂေဟဿိတ သုခ၊ သောမနဿ၊ နေက္ခမ္မဿိတ သုခ၊ သောမနဿအားဖြင့် နှစ်ပါးစီ အပြားရှိ၏။ ဣဋ္ဌာရုံ သည် သဘာဝဣဋ္ဌာရုံ၊ ပရိကပ္ပဣဋ္ဌာရုံ အားဖြင့် နှစ်ပါး အပြားရှိ၏။ တဏှာသည်-

“ တဏှာ သုံးတန်၊ အရင်းခံ၊ အာ၊ ကာ၊ သန်နှင့် မြောက် ”

ဟူသော အရေအတွက်အားဖြင့် တရောရှစ်ပါး အပြားရှိ၏။ ဝိပလ္လာသသည် သညာဝိပလ္လာသ၊ စိတ္တဝိပလ္လာသ၊ ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသ သုံးပါးတို့တွင် တပါး တပါးသည် အနိစ္စ နိစ္စဝိပလ္လာသ၊ ဒုက္ခေသုခဝိပလ္လာသ၊ အနတ္တနိ အတ္တ ဝိပလ္လာသ၊ အသုဘေသုဘ ဝိပလ္လာသ အားဖြင့် လေးပါးစီ ပြား သောကြောင့် တဆယ့်နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် အဿာဒကို စိစစ်ခြင်းသည် အဿာဒဝိစယ မည်၏။

အာဒီနဝသည် ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဒုက္ခဒုက္ခ၊ သင်္ခါရဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာ မ ဒုက္ခ၊ တေဘူမိကသင်္ခါရဒုက္ခ စသောအားဖြင့် များသောအပြား ရှိ၏။ ဤသို့စသည်ဖြင့် အာဒီနဝကို စိစစ်ခြင်းသည် အာဒီနဝိစယ မည်၏။

နိဿရဏသည် အရိယမဂ်၊ နိဗ္ဗာန်အားဖြင့် နှစ်ပါးတို့တွင် အရိယမဂ်သည် သုညတမဂ် အနိမိတ္တမဂ်၊ အပ္ပဏီဟိတမဂ်အားဖြင့် သုံးပါး အပြားရှိ၏။ နိဗ္ဗာန်သည် သဥပါဒိသေသနိဗ္ဗာန်၊ အနုပါဒိသေသနိဗ္ဗာန် အားဖြင့် နှစ်ပါး အပြားရှိ၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် နိဿရဏကို စိစစ်ခြင်း သည် နိဿရဏဝိစယ မည်၏။

ဖလသည် မုချဖလ၊ ပရမ္မရဖလ နှစ်ပါးတို့တွင် မုချဖလသည် သုတ မယဉာဏ်၊ အတ္တဝေဒ၊ ဓမ္မဝေဒ၊ ဆဗ္ဗိသုဒ္ဓိ အားဖြင့် ကိုးပါးအပြားရှိ၏။

ပရမ္မရဖလသည် ဘဝသမ္ပတ္တိ၊ ဘောဂသမ္ပတ္တိ စသောအားဖြင့် များသော အပြားရှိ၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ဖလကို စိစစ်ခြင်းသည် ဖလဝိစယ မည်၏။

ဥပါယသည် အရိယမဂ်၏ ပုဗ္ဗဘာဂပဋိပဒါ ဟူသော ဥပါယ၊ ဘဝသမ္ပတ္တိ စသည်တို့၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဥပါယအားဖြင့် နှစ်ပါး အပြားရှိ၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ဥပါယကို စိစစ်ခြင်းသည် ဥပါယဝိစယ မည်၏။

အာဏတ္တိသည် လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့၏ စေခိုင်းခြင်း၊ အာဂါရိယ၊ အနာဂါရိယံ လူ၏စေခိုင်းခြင်း၊ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ သာဝကတို့၏ တိုက်တွန်းခြင်း၊ “ ဒါနံ ဒေထ၊ သီလံ ရက္ခထ၊ ဘာဝနံ ဘာဝေထ ” စသည် တိုက်တွန်းခြင်းအားဖြင့် များသောအပြား ရှိ၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် အာဏတ္တိကို စိစစ်ခြင်းသည် အာဏတ္တိဝိစယ မည်၏။

ဤသို့လျှင် “ ပူဇာစ ပူဇနိယာနံ ” ဟူသော သုတ်ပုဒ်ဒေသနာ သည် ပဒါ ပုစ္ဆာ။လ။ အာဏတ္တိအားဖြင့် တဆယ့်တပါးသော အနက်တို့ ကို အထူးအားဖြင့် ထုတ်ဆောင် ရွေးစစ်ခြင်းကြောင့် ဝိစယဟာရ မည်၏။

ဝိစယဟာရ ပြီး၏။

၃-ယုတ္တိဟာရ

“ သဗ္ဗေသံ ဟာရာနံ၊
ယာ ဘူမိယော စ ဂေါစရော တေသံ၊
ယုတ္တာယုတ္တိပရိက္ခာ-
ဟာရော ယုတ္တိဟိ နိဒ္ဒိဋ္ဌော။ ”-

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- သဒ္ဓါ၊ အနက် နှစ်ပါးတို့၏ သင့်-မသင့်ကို စိစစ်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဟာရသည် “ ယုတ္တိ ဝိစာရေတိ ဧတေနာတိ ယုတ္တိ ဥတ္တရပဒလောဓန ” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် ယုတ္တိဟာရ မည်၏။

စိစစ်ဟန်ကား- ယုတ္တိသည် သဒ္ဓါယုတ္တိ၊ အတ္ထယုတ္တိ အားဖြင့် နှစ်ပါးတည်း။ ထိုတွင် “ ပူဇာစ ပူဇနိယာနံ ” ဟူသော သဒ္ဓါကို စိတ္တဇေသဒ္ဓါ ယူသော် သင့်၏။ ဥတုဇေသဒ္ဓါ ယူသော်မသင့်။ အရိယသဒ္ဓါ၊ မာဂဓသဒ္ဓါ ယူသော် သင့်၏။ တပါးသော သဒ္ဓါ ယူသော်မသင့်။ သျာဒုန္တပုဒ် ယူသော် သင့်၏။ တျာဒုန္တပုဒ် ယူသော် မသင့်။ နံ-ဝိဘတ်ကို စတုတ္ထိ၊ ဆဋ္ဌိဝိဘတ် ဗဟုဝစ် ယူသော်သင့်၏။ တပါးသော ဝိဘတ်၊ ဧကဝစ် ယူသော် မသင့်။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ပဒဝိစယနည်းတူ သဒ္ဓါ၏ သင့်-မသင့်ကို စိစစ်ခြင်း သည် သဒ္ဓါယုတ္တိ မည်၏။ “ ပူဇနိယာနံ ” ပုဒ်၏ အနက်ကို ဘုရားစသော ဂုဏ် ဝိသိဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်ယူသော် သင့်၏။ ပူရဏကဿပ စသော ဂုဏ်ဝိရဟိတ ယူသော် မသင့် ။ နံ-ဝိဘတ်၏ အနက်ကို သမ္ပဒါနတ္ထ၊ ကမ္မတ္ထ ယူသော် သင့်၏။ တပါးအနက် ယူသော် မသင့်။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် အနက်၏ သင့်-မသင့်ကို စိစစ်ခြင်းသည် အတ္ထယုတ္တိ မည်၏။

ဤသို့လျှင် “ ပူဇာစ ပူဇနိယာနံ ” ဟူသော သုတ်ပုဒ် ဒေသနာသည် သဒ္ဓါ၊ အနက် နှစ်ပါးတို့၏ သင့်-မသင့်ကို စိစစ်ခြင်းကြောင့် ယုတ္တိဟာရ မည်၏။

ယုတ္တိဟာရ ပြီး၏

၄- ပဒဋ္ဌာနဟာရ

“ ဓမ္မံ ဒေသေတိ ဇိနော၊
တဿ စ ဓမ္မဿ ယံ ပဒဋ္ဌာနံ။
ဣတိ ယာဝ သဗ္ဗဓမ္မာ၊
ဧသော ဟာရော ပဒဋ္ဌာနော ”-

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- သုတ်၌လာသော တရားတို့၏ ပဒဋ္ဌာန်က အနွယ၊ ဗျတိရေက အားဖြင့် သြရယောရယု အားဖြင့်၎င်း၊ အာရယုာရယု အားဖြင့်၎င်း စိစစ်ခြင်းလက္ခဏာ ရှိသော ဟာရသည် “ ပဒဋ္ဌာနံ ဝိစာရေတံ ဧတေနာတံ ပဒဋ္ဌာနော ဥတ္တရပဒလောပေန ” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် ပဒဋ္ဌာနဟာရ မည်၏။

စိစစ်ဟန်ကား-ပူဇာ-ဟူသော ပုဒ်ဖြင့် အာမိသပူဇာ၊ ဓမ္မပူဇာ ဖြစ်သော ကုသိုလ်၊ အဗျာကတ စိတ္တုပ္ပါဒ်ကို ပြ၏။ ထို၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား ယောနိသောမနသိကာရတည်း။ ထို၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား သဒ္ဓမ္မဿဝနတည်း။ ထို၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား သပ္ပုရိသုပနိဿယတည်း။ ထို၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား ပတိရူပ ဒေသဝါသတည်း။ ထို၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား ပုဗ္ဗေကတပုညတာ ပါရမီ သမ္ဘာရတည်း။ ထိုပုဗ္ဗေကတပုညတာ ပါရမီသမ္ဘာရသည် အကြောင်း၊ ပတိရူပ ဒေသဝါသသည် အကျိုး။ ထိုသည် အကြောင်း။ လ။ ယောနိ သောမနသိကာရသည် အကျိုး။ ထိုသည် အကြောင်း ပူဇော်ခြင်းသည် အကျိုး။ ထိုသည်အကြောင်း၊ ပါမောဇ္ဇ၊ ပီတိ၊ ပဿဒ္ဓိ သုခ၊ သမာဓိ၊ ယထာဘူတဉာဏ်၊ နိဗ္ဗိန္ဒဉာဏ်၊ မဂ်၊ ဖိုလ် ပစ္စဝေက္ခဏဉာဏ်တို့သည် အဆက်ဆက်အကျိုး။ ၎င်း ပစ္စဝေက္ခဏဉာဏ်သည် အကြောင်း၊ အနုပါဒိသေသနိဗ္ဗာန်ကို ရခြင်း သည် အကျိုးတည်း။

ဗျတိရေက အားဖြင့်ကား- ပူဇော်ခြင်းကို မပြုခြင်း၏ ပဒဋ္ဌာန်ကား အယောနိသောမနသိကာရတည်း။ ထို၏ ပဒဋ္ဌာန် အဆက်ဆက်ကား အသဒ္ဓမ္မဿဝန အသပ္ပုရိသုပနိဿယ၊ အပတိရူပဒေသဝါသ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်အသပ္ပုရိသုပနိဿယ၊ အသဒ္ဓမ္မဿဝန၊ အယောနိသောမနသိကာရ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပူဇော်ခြင်းကို မပြုဖြစ်။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်တရား မပွား။ ထို ကုသိုလ်တရား မပွားခြင်းကြောင့် အလုံးစုံသော သံကိလေသပက္ခ ပါပဓမ္မ တို့သည် ပွားများကုန်၏။ ပွားများခြင်းကြောင့် အပါယ်ငရဲ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ မထမြောက်နိုင်လေ။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် “ ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ ” ဟူသော သုတ်ပုဒ် ဒေသနာသည် ပဒဋ္ဌာန်ကို အနွယ်၊ ဗျတိရေက အားဖြင့် သြရယောရယု အားဖြင့်၎င်း အာရယုာရယု အားဖြင့်၎င်း စိစစ်ခြင်းကြောင့် ပဒဋ္ဌာနဟာရ မည်၏။

ပဒဋ္ဌာနဟာရ ပြီး၏။

၅-လက္ခဏဟာရ

“ ဝုတ္တမိ ဧကဓမ္မေ၊
ယေ ဓမ္မာ ဧကလက္ခဏာ ဧကစိ။
ဝုတ္တာ ဘဝန္တိ သဗ္ဗေ၊
သော ဟာရော လက္ခဏော နာမ။ ”

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- သုတ်၌လာသော တရားနှင့် လက္ခဏာ၊ ကိစ္စ၊ ဟေတု၊ ဖလ စသောအားဖြင့် တူသော မဟောအပ်သော တရားတို့ကို လည်း မှတ်ကြောင်းမှတ်ရာ လက္ခဏာရှိသော ဟာရသည် “ လက္ခိယန္တိ အဝုတ္တာပိ ဓမ္မာ ဧတေန ဧတ္ထ ဝါတိ လက္ခဏော ” ဟူသော စနေတ္ထကြောင့် လက္ခဏဟာရ မည်၏။

မှတ်ဟန်ကား- ပူဇာ ဟူသောပုဒ်၏အရကို အာမိသပူဇာ၊ ဓမ္မပူဇာ ဖြစ်သော ကုသိုလ်၊ အဗျာကတ ဇေတနာကို ယူခြင်းကြောင့် ပူဇနီယ ပုဂ္ဂိုလ် သို့ညွတ်ခြင်း လက္ခဏာ၊ မစ္ဆေရ စသည်ကို ပယ်ခြင်းကိစ္စ၊ ယောနိသောမန သိကာရ ဟူသော အကြောင်း၊ ဘဝသမ္ပတ္တိစသော အကျိုးအားဖြင့် ထိုဇေတနာနှင့်တူသော သဟစရဏ စိတ္တုပ္ပါဒ်ကိုလည်း ယူအပ်၏။ တနည်းလည်း- ပူဇာ-ပုဒ်၏အရကို ပူဇော်သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်သော ဝိညတ်ဒွေကို ယူခြင်းကြောင့် ထိုနှင့် ရပွနလက္ခဏာတူသော

ကြွင်းရူပက္ခန္ဓာကိုလည်း ယူအပ်၏။ တနည်းလည်း- “ ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ ” ဟူသော သဒ္ဒါနှင့် ပူဇော်ခြင်းဟော ကိစ္စတူသော “ မာနော စ မာနိ တဗ္ဗာနံ၊ သက္ကာရော သက္ကာရေယျာနံ ” စသော ပရိယာယ်တပါးကိုလည်း ယူအပ်၏။

ဤသို့ စံသည်ဖြင့် “ ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ ” ဟူသော သုတ်ပုဒ် ဒေသနာသည် လက္ခဏာ၊ ကိစ္စ၊ ဟေတု၊ ဖလ စသော အားဖြင့် တူသော မဟောအပ်သော တရားတို့ကိုလည်း မှတ်ကြောင်း မှတ်ရာ လက္ခဏာရှိ သောကြောင့် လက္ခဏဟာရ မည်၏။

လက္ခဏဟာရ ပြီး၏။

၆-စတုဗျူဟဟာရ

“ နေရုတ္တမဓိပ္ပါယော၊
ဗျဉ္ဇနမထ ဒေသနာ နိဒါနဉ္စ။
ပုဗ္ဗာပရာနသန္တိ၊
ဧသော ဟာရော စတုဗျူဟော။ ” -

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- နိရုတ္တိ၊ အဓိပ္ပာယ်၊ နိဒါန၊ အနုသန္တိအားဖြင့် လေးပါးသော အနက်တို့ကို ဝေဖန်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဟာရသည် “ဝိယူဟိယန္တိ ပိဏ္ဍိယန္တိ ဧတေန ဧတ္ထ ဝါဘိ ဗျူဟော၊ စတုန္တံ ဗျူဟော စတုဗျူဟော” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် စတုဗျူဟဟာရ မည်၏။

ထိုလေးပါးတို့တွင် “ ပူဇနံ ပူဇာ ” ဘာဝသာဓန၊ ပူဇ- ဓာတ်၊ အ- ပစ္စည်း။ ပူဇ-ဓာတ်၏ အရကား ပူဇော်ကိုင်းညွတ်သော အခြင်းအရာ အားဖြင့် ဖြစ်သော စိတ္တုပ္ပါဒ် ရ၏။ အ-ပစ္စည်း၏ အရကား-

“ဓာတုတ္ထာ ပစ္စယတ္ထဿ၊
 ဝိသုံ ဘာဝေ အဘာဝတော။
 ဓာတုတ္ထောဝ ပစ္စယေန၊
 ဥဒီရိဟောတိ ဘာသိတော။” -

ဟူသည်နှင့်အညီ- ၎င်းစိတ္တုပ္ပါဒ်ပင် ရ၏။ စ-သဒ္ဒါကား “ ရဋ္ဌိချာတ် ” စသော ဂါထာနှင့်အညီ- သမုစ္စယသမ္ပိဏ္ဍနတ္ထဇောတက နိပါတ်ပုဒ်ဖြစ်၍ ဝိဂြိုဟ် မပြုအပ်။ အရကား ပူဇာပုဒ်၏ သေဝနာသေဝနာတို့ကို ပေါင်းဆည်းခြင်း သမုစ္စတ္ထရ၏။ “ ပူဇောဗ္ဗာတိ ပူဇနီယာ ” ကမ္မသာဓန၊ ပူဇ-ဓာတ်၊ အနိယ- ပစ္စည်း။ ပူဇ-ဓာတ်အရ ကမ္မတ္တုတ္ထကြိယာကား ယခင် စိတ္တုပ္ပါဒ်ကို မုချ ရ၏။ ကမ္မတ္တုတ္ထကြိယာကား ထိုစိတ္တုပ္ပါဒ်အား တပ်သော ဘုရား၊ ရဟန္တာ စသော ဂုဏဝိသိဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိ ဟုဆိုအပ်သော ကမ္မကာရကကို ဖလူပစာရတ္ထအားဖြင့် ရ၏။ အနိယ- ပစ္စည်း၏ အရကား ထိုဖလူပစာရတ္ထဖြင့် မှတ်အပ်သော သတ္တိမန္တဖြစ်သော ဂုဏဝိသိဋ္ဌ ပုဂ္ဂိုလ် ခြစ် ရ၏။ ဝိဂြိုဟ်၊ ပုဒ်ထားနည်း နှစ်ပါးတို့တွင် မိမိပုဒ်အခိုက် အတန်ကို ငဲ့၍ ပဒါဝတ္ထိကန္တ ဒန္တစ္ဆေဒန နည်းအားဖြင့် “ ပူဇနီယာ ” ဟု ပဌမန္တ ချသတည်း။ ၎င်း ပဌမာဗဟုဝုစ ယော- ဝိဘတ်၏အရကား-

“ သမာသံ၊ တဒ္ဒုတံ၊ ကြုတ်ပြီးသက်ရာ၊ ပဌမာကား၊ ချင်းတို့၊
 ဟောရာ၊ ဇောတကသာ၊ မူလိုပါသည် အနေ ” -

ဟူသော နိယံနှင့်အညီ- အတ္ထမတ္တ အကာရက ဗဟုဝုစသင်္ချာ ရ၏။ ပူဇာ- ပုဒ်၏အရ ပူဇနီယာသည် ကံ၊ သမ္ပဒါန်ကို ငဲ့သောကြောင့် “ ပဒသမူဟော ဝါကျံ ” ဟူသည်နှင့်အညီ- ပဒသမူဟ ဝါကျအခိုက်အတန်ကို ငဲ့၍ ဝါကျာ ဝတ္ထိကန္တ ဒန္တသောဓနနည်း အားဖြင့် “ တေသံ ပူဇနီယာနံ ” ဟုဝိဘတျန် ခံ အပ်၏။ နံ-ဝိဘတ်၏အရကား ပူဇောခြင်း ကြိယာဖြင့် ရောက်အပ်သော ပါပုဏနသတ္တိ၊ ပူဇောရာဖြစ်သော သမ္ပဒါနသတ္တိဟုဆိုအပ်သော ကမ္မကာ ရက၊ သမ္ပဒါနကာရက ဗဟုဝုစသင်္ချာ ရ၏။ ထို “ ပူဇနီယာနံ ” ဟူသော ပုဒ်လုံး၏ အနက်သည် သကတ်၊ ခြစ်၊ လိင်၊ သင်္ချာ၊ ကာရက အားဖြင့်

ငါးပါးအပြား ရှိ၏။ ထိုတွင် သီလ၊ သမာဓိ စသော ပူဇော်စဉ် ဘောဂုဏ် သည် သကတ် မည်၏။ ဘုရား-စသော ခြိမ်သည် ခြိမ် မည်၏။ ဝိသဒါ ကာရသည် ပုလ္လိင် မည်၏။ ယခင် သင်္ချာကာရကသည် သင်္ချာကာရက မည်၏။ ဤသို့ စသည် ဖြင့် ပုဒ်ကို ဝိဂြိုဟ်ပြခြင်းသည် နိရုတ္တိ မည်၏။

“ပူဇော်ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ပူဇော်၍ သူ့ကိုလည်း ပူဇော်စေ၍ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြစေတည်း” ဟူသော ဒေသက ပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုဆန္ဒသည် အဓိပ္ပါယ် မည်၏။

ဒေသနာနိဒါန်းသည် အဇ္ဈတ္တိကနိဒါန်း၊ ဗာဟိရနိဒါန်း အားဖြင့် နှစ်ပါးရှိ၏။ ထိုတွင် ကရုဏာ၊ ဒေသနာဉာဏ် နှစ်ပါးသည် အဇ္ဈတ္တိက နိဒါန်း မည်၏။ ဒေသ၊ ကာလ၊ ဒေသက၊ ပဋိဂ္ဂါဟက လေးပါးသည် ဗာဟိရနိဒါန်း မည်၏။

အနုသန္တိသည် အတ္တသန္တိ၊ ဗျဉ္ဇနသန္တိ၊ ဒေသနာသန္တိ၊ နိဒ္ဒေသသန္တိ အားဖြင့် လေးပါး အပြားရှိ၏။ ထိုတွင် သင်္ကာသနာ၊ ပကာသနာ၊ ဝိဝရဏာ၊ ဝိဘဇနာ၊ ဥတ္တာနိကမ္မ၊ ပညတ္တိ ဟူသော အတ္တပဒခြောက်ပါး တို့၏ စပ် ခြင်းသည် အတ္တသန္တိ မည်၏။

စပ်ဟန်ကား- ပူဇေနိယာနံ-ပုဒ်၏ အရဖြစ်သော ဂုဏဝိသိဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ် ခြိမ်သည် ပူဇာ-ပုဒ်၏အရဖြစ်သော စိတ္တုပ္ပါဒ်၌ အာရုံ၊ အကြောင်း၊ နိမိတ် ဖြစ်သော သမ္ပတ္တိကံ၊ စိတ္တုပ္ပါဒ်သည် အာရမ္မဏိက၊ အကျိုး၊ နိမိတ္တဝန် ဖြစ်သော ကံ၏ကြိယာ အဖြစ်ဖြင့်စပ်၏။ တနည်းလည်း- ပူဇေနိယာနံ- ပုဒ်၏ အရဖြစ်သော ဂုဏဝိသိဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်ခြိမ်သည် ယထာရဟ အာရမ္မဏ၊ အာရမ္မဏာဓိပတိ၊ အာရမ္မဏူပနိဿယ ပစ္စည်း၊ ပူဇာပုဒ်၏အရ စိတ္တုပ္ပါဒ် သည် အာရမ္မဏ၊ အာရမ္မဏာဓိပတိ၊ အာရမ္မဏူပနိဿယ ပစ္စယုပ္ပန် အဖြစ် ဖြင့် စပ်၏။ ဤသို့ အနက်အချင်းချင်း စပ်ခြင်းသည် အတ္တသန္တိ မည်၏။

အက္ခရာ ပဒ၊ ဗျဉ္ဇန၊ အာကာရ၊ နိရုတ္တိ၊ နိဒ္ဒေသ ဟူသော ဗျဉ္ဇနပဒ
 ခြောက်ပါးတို့၏ စပ်ခြင်းသည် ဗျဉ္ဇနသန္တိ မည်၏။ စပ်ဟန်ကား- ပူဇနီ
 ယာနံ- ကား 'တို့ကို' ဟူ၍ အနက်ပေးသောကြောင့် ပူဇာ-၌ ဆဋ္ဌိကံ၊
 ပူဇာ- ကား ကံ၏ကြိယာအဖြစ်ဖြင့် စပ်၏။ ပူဇာ-ကား- ဧတံ-၌
 နိဒ္ဒေသတဗ္ဗ သရုပ်၊ ဧတံ-ကား နိဒ္ဒေသန သရူပဝန္တ အဖြစ်ဖြင့် စပ်၏။
 တနည်း-ပူဇာ ကား ရှေ့ အသေဝနာသေဝနာတို့၌ သမုစ္စယ၊ ရှေ့ အသေဝန
 သေဝနာတို့ ကား သမုစ္စတဗ္ဗအဖြစ်ဖြင့် စပ်၏။ စ-သဒ္ဒါကား ပဓာန
 အားဖြင့် မိမိထိုင်ရာ ပူဇာ-ပုဒ်၌ သမုစ္စယဇောတက၊ ပူဇာ-ပုဒ်ကား
 သမုစ္စယဝါစက အဖြစ်ဖြင့် စပ်၏။ အပူဇာန အားဖြင့် ရှေ့အသေဝနာ
 သေဝနာ နှစ်ပုဒ်တို့၌ သမုစ္စတဗ္ဗဇောတက၊ ရှေ့နှစ်ပုဒ်တို့ကား
 သမုစ္စတဗ္ဗဝါစက အဖြစ်ဖြင့် စပ်၏။ ဤသို့ သဒ္ဒါအချင်းချင်း စပ်ခြင်း
 သည် ဗျဉ္ဇနသန္တိ မည်၏။

ဒေသနာသန္တိ ဟူသော်ကား- ယခင် ဗျဉ္ဇနသန္တိအတိုင်း ရှေ့ပုဒ်နှင့်
 နောက်ပုဒ် စပ်ခြင်းသည်၎င်း၊ "ပူဇာရဟေ ပူဇေတေ" စသော သုတ်တပါး
 နှင့် လျော်အောင် ထုတ်ဆောင် စပ်ညှိခြင်းသည်၎င်း၊ ဒေသကပုဂ္ဂိုလ်၏
 ဝစီဘေဒဒေသနာ၏ သုဏန္တ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ နောက်ထပ်ရွတ်ဆိုအပ်သော
 ဝစီဘေဒသဒ္ဒါနှင့် လျော်ညီစွာ စပ်ခြင်းသည်၎င်း ဒေသနာသန္တိ မည်၏။

နိဒ္ဒေသသန္တိသည် ပဒ၊ ပဒတ္ထ၊ နိဿိတစိတ္တ၊ အနိဿိတစိတ္တ
 အားဖြင့် လေးပါး အပြား ရှိ၏။ ထိုတွင် "ပူဇာတိဧကံ ပဒံ၊ စာတိ ဧကံ
 ပဒံ၊ ပူဇနီယာနန္တိ ဧကံ ပဒံ" ဟူ၍၎င်း၊ "ပူဇာတိ ဧတံ ကြိယတ္ထပဒံ၊ စာတိ
 ဧတံ သမုစ္စယတ္ထပဒံ ပူဇနီယာနန္တိ ဧတံ ကမ္မတ္ထပဒံ၊ သမ္ပဒါနတ္ထပဒံ ဝါ"
 ဟူ၍၎င်း ပုဒ် အနက်ကို ခွဲလျက် ပိုင်းခြား၍ ပဒတ္ထေဒ၊ ပဒပဒတ္ထအားဖြင့်
 ညွှန်ပြခြင်းသည် ပဒနိဒ္ဒေသသန္တိ မည်၏။

"ပူဇာတိ ကြိယာနိဒ္ဒေသော၊ စာတိ အဗျယနိဒ္ဒေသော၊ ပူဇနီယာ
 နန္တိ ဆဋ္ဌိနိဒ္ဒေသော၊ သမ္ပဒါနနိဒ္ဒေသော ဝါ" ဟူ၍၎င်း "ပူဇာတိကြိယတ္ထ
 နိဒ္ဒေသော၊ စာတိ သမုစ္စယတ္ထနိဒ္ဒေသော၊ ပူဇနီယာနန္တိ ကမ္မတ္ထနိဒ္ဒေသော၊

သမ္ပဒါနတ္ထနိဒ္ဒေသောဝါ” ဟူ၍၎င်း ပုဒ်၊ အနက်တို့ကို ကြံစည်လျက် ပဒစိန္တာ၊ ပဒပဒတ္တ အားဖြင့် ညွှန်ပြခြင်းသည် ပဒတ္ထနိဒ္ဒေသ သန္တိ မည်၏။

ပုထုဇဉ်၊ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တရား ဤပုဂ္ဂလ ဓမ္မနှစ်ပါးတို့သည် “နိဿိတံ စိတ္တမေတေသန္တိ နိဿိတစိတ္တာ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိကို မှီသော စိတ် ရှိသောကြောင့် နိဿိတ စိတ္တ မည်ကုန်၏။ ထိုကို ပြတတ်သော သုတ်ပုဒ်တို့သည်ကား “နိဿိတံ စိတ္တံ ဧတ္ထာတိ နိဿိတစိတ္တာ” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် နိဿိတစိတ္တ မည်ကုန်၏။

ဘုရား၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာနတရား ဤပုဂ္ဂလ၊ ဓမ္မ နှစ်ပါးတို့သည်၎င်း၊ ထိုကို ပြတတ်သော သုတ်ပုဒ်တို့သည်၎င်း “န နိဿိတစိတ္တာ အနိဿိတစိတ္တာ” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် အနိဿိတ စိတ္တ မည်ကုန်၏။

ဤ “ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ” ဟူရာ၌ ပူဇာ-ပုဒ်၏အရကို ပုထုဇဉ်၊ သေက္ခတို့၏ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာမယ ဖြစ်သော ပူဇော်ခြင်းကို ယူ၍ ပူဇနီယာနံ ပုဒ်၏အရကို ပူဇော်အပ်သော ပုထုဇဉ်၊ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်ကို ယူ၍ ထို ပုဂ္ဂလ၊ ဓမ္မတို့ကို နိဿိတစိတ္တဖြစ်၍ သံသာရပဝတ္တိအားဖြင့် ပြအပ် ကုန်၏။ ထိုကိုပြခိုက် ဤ “ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ” ဟူသော ဒေသနာသည် နိဿိတစိတ္တ ဖြစ်၍ ဝဇ္ဇနိဿိတ၊ ဝိဝဇ္ဇနိဿိတ အားဖြင့် နှစ်ပါး ပြား၏။ ထိုတွင် ဝဇ္ဇနိဿိတဒေသနာသည် ဝါသနာဘာဂိယ သာတည်း။ ဝိဝဇ္ဇနိဿိတ ဒေသနာသည်ကား ဝါသနာဘာဂိယ၊ နိဗ္ဗောဓဘာဂိယ အားဖြင့် နှစ်ပါးပြား၏။

ပူဇာ-ပုဒ်၏အရကို ဘုရား၊ ရဟန္တာတို့၏ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ မယ ပူဇော်ခြင်း ဟူသော အနုပါဒိသေသနိဗ္ဗာန် အဆုံးရှိသော တရားကို ယူ၍ ပူဇနီယာနံ-ပုဒ်၏အရကို ပူဇော်အပ်သော ဘုရား၊ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်ကို

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနိသစ်

ယူ၍ ထို ပုဂ္ဂလ၊ ဓမ္မတို့ကို အနိဿိတစိတ္တဖြစ်၍ သံသာရနိဝတ္တိအားဖြင့် ပြအပ်ကုန်၏။ ထိုကိုပြခိုက် ဤ“ ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ” ဟူသော ဒေသနာ လည်း အနိဿိတစိတ္တ မည်၏။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် “ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ” ဟူသော သုတ်ပုဒ်ဒေသနာ သည် နိရုတ္တိ၊ အဓိပ္ပါယ်၊ နိဒါန၊ အနုသန္တိ အားဖြင့် လေးပါးသော အနက် တို့ကို ဝေဖန်တတ်သောကြောင့် စတုဗျူဟဟာရ မည်၏။

စတုဗျူဟဟာရ ပြီး၏။

၇-အာဝတ္တဟာရ

“ဧကမိံ ပဒဋ္ဌာနေ၊
ပရိယေသတိ သေသကံ ပဒဋ္ဌာနံ။
အာဝတ္တတိ ပတိပက္ခေ၊
အာဝတ္တောနာမ သော ဟာရော။” -

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- သုတ္တာရဋ္ဌဓမ္မ၏ ပဒဋ္ဌာန်ကိုရှာ၍ ထိုပဒဋ္ဌာန် ကို အစဉ်လျှောက်လျက် သဘာဂ၊ ဝိဘာဂ ဖြစ်သော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် တရားတို့ကို လည်စေခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဟာရသည် “အာဝတ္တိယန္တိ ဧတေန ဧတ္ထ ဝါ သဘာဂဝိသဘာဂဓမ္မာ တေသံ ဝါ အာဝတ္တနန္တိ အာဝတ္တော” ဟူသော စတုတ္ထကြောင့် အာဝတ္တဟာရ မည်၏။

လည်စေဟန်ကား- ပူဇာ-ပုဒ်၏အရ အာမိသပူဇာ၊ ဓမ္မပူဇာ ကုသိုလ် အနဝဇ္ဇတရားတို့၏ ပဒဋ္ဌာန်သည် ယောနိသောမနသိကာရ၊ သပ္ပရိသုပနိဿယ၊ သဒ္ဓမ္မဿဝန၊ နဝမဓဏ၊ စတုစက္ကသမ္ပတ္တိ စသည် တည်း။ ထို၏ ဆန့်ကျင်ဖက်ကား အယောနိသောမနသိကာရ၊ ဗာလုပ သေဝန စသည်တည်း။ ထိုတွင် ယောနိသောမနသိကာရ စသည်ကို ယူသဖြင့်-

“ ယောနိသော ဘိက္ခဝေ မနသိကရောတော အနုပ္ပန္နာ စေဝ
ကုသလာ ဓမ္မာ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ ဥပ္ပန္နာ စ ကုသလာ ဓမ္မာ ဘာဝနာပါရိပူရိံ ဂစ္ဆန္တိ။

သကလမိဒံ အာနန္ဒ ဗြဟ္မစရိယဿ ယဒိဒံ ကလျာဏ မိတ္တတာ။

ပုဗ္ဗိမေ ဘိက္ခဝေ အာနိသံသာ ဓမ္မဿဝနေ၊ ကတမေ ပဉ္စ၊ အသုတံ
သုဏာတိ၊ သုတံ ပရိယောဒါပေတိ၊ ကံဒံ ဝိတရတိ၊ ဒိဋ္ဌိံ ဥဇံ ကရောတိ၊
စိတ္တမဿ ပသိဒတိ။ ” -

အစရှိသော ပါဠိနှင့်အညီ- ယောနိသောမနသိကာရ စသည်လျှင်
အကြောင်း ရှိကုန်သော ကုသိုလ် အနဝဇ္ဇတရားတို့သည် လည်ကုန်၏။

အယောနိသောမနသိကာရ စသည်ကို ယူသဖြင့်-

“ အယောနိသော ဘိက္ခဝေ မနသိကရောတော အနုပ္ပန္နာ စေဝ
အကုသလာ ဓမ္မာ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ ဥပ္ပန္နာ စ အကုသလာ ဓမ္မာ ဘိယျောဘာဝါယ
ပေပုလ္လာယ သံဝတ္တန္တိ။

အဿဝနတာ ဓမ္မဿ ပရိဟာယန္တိ၊ ဒုက္ခော ဗာလေဟိ
သံဝါသော။ ” -

အစရှိသော ပါဠိနှင့်အညီ- အယောနိသောမနသိကာရ စသည်လျှင်
အကြောင်းရင်း ရှိကုန်သော အကုသိုလ် သာဝဇ္ဇတရားတို့သည် လည်
ကုန်၏။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် “ပူဇာ စ ပူဇနိယာနံ” ဟူသော သုတ်ပုဒ် ဒေသနာ
သည် ပဒုဗ္ဗာန်ကို ရှာ၍ ။ပ။ လည်စေခြင်းကြောင့် အာဝတ္တဟာရ မည်၏။

အာဝတ္တဟာရ ပြီး၏။

၈-ဝိဘတ္တိဟာရ

“ ဓမ္မဉ္စ ပဒဋ္ဌာနံ၊
ဘူမိဉ္စ ဝိဘဒ္ဒတေ အယံ ဟာရော၊
သာဓာရဏေ အသာဓာရဏေ စ၊
နေယျော ဝိဘတ္တိတိ။ ” -

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ - သုတ်၌လာသော တရားတို့ကို ဓမ္မ၊ ဘုံ၊ ပဒဋ္ဌာနံ၊ ဆက်ဆံ၊ မဆက်ဆံသော အမည်၊ ဝတ္ထုတို့ဖြင့် ဝေဘန်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဟာရသည် “ ဝိဘဒ္ဒိယန္တိ ဧတေန ဧတ္ထ ဝါ သာဓာရဏာ သာဓာရဏာနံ သံကိလေသဝေါဒါနဓမ္မာနံ ဘူမိယော ဝိဘဒေန ဝါ ဧတေသံ ဘူမိယာတိ ဝိဘတ္တိ ” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် ဝိဘတ္တိဟာရ မည်၏။ ထို ဝိဘတ္တိသည် ဓမ္မဝိဘတ္တိ၊ ဘူမိဝိဘတ္တိ၊ ပဒဋ္ဌာနဝိဘတ္တိ အားဖြင့် သုံးပါး အပြားရှိ၏။ ထိုတွင် တပါးတပါးသည့် သာဓာရဏ၊ အသာဓာရဏ အားဖြင့် နှစ်ပါးနှစ်ပါးစီ အပြားရှိသည်။ ထိုတွင် သာဓာရဏသည် နာမသာဓာရဏ၊ ဝတ္ထုသာဓာရဏ အားဖြင့် နှစ်ပါး။ ထို့အတူ အသာဓာရဏလည်း နှစ်ပါး အပြား ရှိ၏။

ဝေဘန်ဟန်ကား - ပူဇာ-ပုဒ်၏အရ ပူဇော်ခြင်း ကိရိယာ ဟူသော စိတ္တုပ္ပါဒ်သည် စိတ္တုပ္ပါဒ် ဟူသော အမည်၊ ဖြစ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်သာမန် အာရုံ သာမန် ဟူသော တည်ရာဝတ္ထုအားဖြင့် ဆက်ဆံ၏။ အာမိသပူဇာ၊ ဓမ္မပူဇာ စသော အသီးသီးသော အမည်၊ ပူဇော်တတ် ပူဇော်ရာ ပုဂ္ဂိုလ် ဝိသေသ ဟူသော တည်ရာဝတ္ထုအားဖြင့် မဆက်ဆံ။ ဤကား ဓမ္မဝိဘတ္တိ တည်း။

ထို ပူဇော်ခြင်းကိရိယာ ဟူသော စိတ္တုပ္ပါဒ်သည် ဘုံလေးပါး၌ ဖြစ်၍ စတုဘူမိက ဟူသော အမည်သာမန်၊ ဘုံလေးပါး ဟူသော တည်ရာ ဝတ္ထု သာမန်အားဖြင့် ဆက်ဆံ၏။ အသီးသီးသော အမည် ဝတ္ထုဝိသေသ အားဖြင့် မဆက်ဆံ။ ဤကား ဘူမိဝိဘတ္တိ တည်း။

ထို ပူဇာသည်-

“ တေ တာဒိသေ ပူဇယတော၊
နိဗ္ဗုတေ အကုတောဘယေ။
န သက္ကာ ပုညံ သင်္ခါတုံ၊
ယမေတမပိ ဂေနစိ။ ” -

အစရှိသော အကျိုး ဟူသမျှတို့၏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ထို ပဒဋ္ဌာန်သည် အကြောင်းသာမညဟူသော အမည်၊ ဝတ္ထု အားဖြင့် ဆက်ဆံ၏။ အသီးအသီးသော အကျိုးကို ရကြောင်းဖြစ်သော ပဒဋ္ဌာန်၏အဖြစ် တည်းဟူသော အမည်၊ ဝတ္ထု အားဖြင့် မဆက်ဆံ။ ပဒဋ္ဌာနဟာရ၌ ပြခဲ့ပြီးသည့် အတိုင်း ယောနိသောမနသိကာရ စသော ရှေးရှေးသော အကြောင်းသည် ပူဇာ စသည်၏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ပူဇာ စသည်သည် ပါမောဇ္ဇ စသော နောက်နောက်သော အကျိုး၏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ ဤကား ပဒဋ္ဌာန ဝိဘတ္တိ တည်း။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် “ ပူဇာ စ ပူဇနိယာနံ ” ဟူသော သုတ်ပုဒ် ဒေသနာသည် ဓမ္မ၊ ဘုံ၊ ပဒဋ္ဌာန်၊ ဆက်ဆံ မဆက်ဆံသော အမည် ဝတ္ထု တို့ဖြင့် ဝေဘန်ခြင်းကြောင့် ဝိဘတ္တိဟာရ မည်၏။

ဝိဘတ္တိဟာရ ပြီး၏။

၉-ပရိဝတ္တနဟာရ

“ ကုသလာကုသလေ ဓမ္မေ၊
နိဒ္ဒိဋ္ဌေ ဘာဝိတေ ပဟိနေ စ။
ပရိဝတ္တတိ ပဋိပက္ခေ၊
ဟာရော ပရိဝတ္တနော နာမ။ ” -

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- သုတ်၌ပြုအပ်သော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် ဓမ္မတို့ကို ဆန့်ကျင်ဖက် ဖြစ်သော အကုသိုလ်၊ ကုသိုလ် ဓမ္မအားဖြင့် ပြန်လည်စေခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဟာရသည် “ ပဋိပက္ခဝဇေသန ပရိဝတ္တိယန္တိ ဣမိနာ ဧတ္ထ ဝါ သုတ္တေ ဝုတ္တဓမ္မာ ပရိဝတ္တနံ ဝါ တောသန္တိ ပရိဝတ္တနော” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် ပရိဝတ္တနဟာရ မည်၏။

လည်စေဟန်ကား- ပူဇာ-ပုဒ်၏အရသည် အာမိသပူဇာ၊ ဓမ္မပူဇာ တရားတည်း။ ထိုတရားသည်ယောနိသောမနသိကာရလျှင် အကြောင်းရင်း ရှိ၏။ ယောနိသောမနသိကာရ ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား အယောနိသော မနသိကာရ ပျောက်ကင်း၏။ အယောနိသောမနသိကာရ ပျောက်ကင်းလျှင် အယောနိသောမနသိကာရလျှင် အရင်းရှိကုန်သော အကုသိုလ်တရား တို့သည် ပျောက်ကင်းကုန်၏။ အကုသိုလ်တရား ပျောက်ကင်းသည် ရှိသော် ကုသိုလ် အနဝဇ္ဇတရားတို့သည် တိုးပွားစည်ပင်ကုန်၏။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် “ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ” ဟူသော သုတ်ပုဒ် ဒေသနာသည် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် တရားတို့ကို ဆန့်ကျင်ဖက် အားဖြင့် လည်စေခြင်းကြောင့် ပရိဝတ္တနဟာရ မည်၏။

ပရိဝတ္တနဟာရ ပြီး၏။

၁၀-၁၀၀နေဟာရ

“ ၀၀၀နာနိ ဗဟူနိ တု၊
သုတ္တေ ဝုတ္တာနိ ဧကဓမ္မဿ။
ယော ဇနယတိ သုတ္တဝိဒ္ဓု၊
၀၀၀နောနာမ သော ဟာရော။

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- သုတ်၌လာသောတရားကို များစွာသော ဝေ ဝုဇ် ပရိယာယ်သဒ္ဓါတို့ဖြင့် ဖွင့်ပြခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဟာရသည်

“ဝိဝိဓံ ဝစနံ ဧတ္ထ ဝိဝိဓံ ဝါ ပုစ္ဆတိ အတ္ထော ဧတေနာတိ ဝိဝစနံ၊ ဝိဝစနမေဝ ပေပစနံ” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် ဝေဝစနဟာရ မည်၏။

ဖွင့်ပြဟန်ကား- ပူဇာ၊ ပူဇနာ၊ မာနံ၊ မာနနံ၊ သက္ကာရော အစရှိသော သဒ္ဒါ၊ စ၊ ဝါ၊ တထာပိ၊ အပိ အစရှိသော သဒ္ဒါ၊ ပူဇနီယာနံ၊ ပူဇေတဗ္ဗာနံ၊ မာနေတဗ္ဗာနံ၊ မာနနေယျာနံ၊ သက္ကာရေယျာနံ အစရှိသော သဒ္ဒါတို့သည် အချင်းချင်း ဝေဝစ ပရိယာယ် သဒ္ဒါတို့တည်း။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် “ ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ ” ဟူသော သုတ်ပုဒ်ဒေသနာသည် များစွာသော ဝေဝစ ပရိယာယ်သဒ္ဒါတို့ဖြင့် ဖွင့်ပြခြင်းကြောင့် ဝေဝစနဟာရ မည်၏။

ဝေဝစနဟာရ ပြီး၏။

၁၁-ပညတ္တိဟာရ

“ ကေ ဘဂဝါ ဓမ္မံ၊
ပဏ္ဏတ္တိဟိ ဝိဝိဓဟိ ဒေသတိ၊
သော အာကာရော နေယျော၊
ပဏ္ဏတ္တိနာမ သော ဟာရော။ ” -

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- သုတ်၌လာသော တရားတို့ကို အပြားအားဖြင့် သိစေခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဟာရသည် “ ပကာရေဟိ ဉာပိ ယန္တိ တောယ ဧတ္ထ ဝါ အတ္ထာတိ ပညတ္တိ ” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် ပညတ္တိဟာရ မည်၏။

သိစေဟန်ကား- “ ယာ ပကတိကထာယ ဒေသနာ၊ အယံ နိက္ခေပပညတ္တိ ” ဟူသည်နှင့်အညီ- ပူဇာ- ဟူသော သဘာဝနိရုတ္တိ ပကတိ

ကထာ ဒေသနာသည် “ပူဇော်ထိုက်သော သူတို့ကို ပူဇော်ခြင်းသည် မင်္ဂလာ မည်၏-” ဟု သုဏန္ဒတို့၏ သန္တာန်၌ အသိဉာဏ် ဖြစ်စေခြင်းငှါ ထားသော ကြောင့် နိက္ခေပပညတ် မည်၏။ ပူဇော်သော အခြင်းအရာတည်းဟူသော တဇ္ဇာကို သိစေတတ်သောကြောင့် တဇ္ဇာပညတ် မည်၏။ ထို ပူဇော်ခြင်း ကြိယာကို စွဲ၍ဖြစ်သောကြောင့် ဥပါဒါပညတ် မည်၏။ ဝန္တနာ၊ မာန၊ သက္ကာရ စသော ကြိယာကိုထောက်၍ ဖြစ်သောကြောင့် ဥပနိဓာပညတ် မည်၏။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာမယ၊ အာမိသပူဇာ၊ ဓမ္မပူဇာ အပေါင်းကို သိစေသောကြောင့် သမူဟပညတ် မည်၏။ ဓမ္မာနုဓမ္မ ပဋိပတ်အစဉ် ပဌမဇော စသော အစဉ်ကို သိစေသောကြောင့် သန္တတိ ပညတ်မည်၏။ ပူဇော်ခြင်းကြိယာ စိတ္တုပ္ပါဒ် တည်းဟူသော အနက်ကို သိစေသောကြောင့် အတ္ထပညတ်မည်၏။ အာမိသ၊ ဓမ္မပူဇာ ဟုကောင်းစွာ မှတ်အပ် သော သင်္ကေတကို သိစေသောကြောင့် သင်္ကေတပညတ် မည်၏။ မရွတ်မီ စိတ်၌ မှတ်ထားသော ပူဇာသဒ္ဓါသည် မနသာဝဇ္ဇာပိတဂမ္ဘီရ သဒ္ဓပညတ် မည်၏။ စိတ်၌ မှတ်ထားသည့်အတိုင်း ရွတ်ဆိုသောအခါ ဝစီဘေဒ ဒေသနာဂမ္ဘီရသဒ္ဓပညတ် မည်၏။ ထိုသဒ္ဓပညတ်ကို ကြားကုန်သော သုဏန္ဒတို့၏ သန္တာန်၌ ဖြစ်သော သုဒ္ဓမနောဒ္ဓါရဝီထိ၏ အာရုံ ဖြစ်သော ပူဇာ-သဒ္ဓါသည် နာမပညတ် မည်၏။ တနည်းလည်း- ပူဇာ- ဟူသော သဒ္ဓါသည် ပဒပညတ်၊ သျာဒုန္တပဒပညတ်၊ ပဌမာသျာဒုန္တပဒပညတ် မည်၏။ ထိုသဒ္ဓါ၏အနက်သည် ကာရကပညတ်၊ ကတ္တုကာရကပညတ်၊ ဝုတ္တကတ္တုကာရကပညတ် မည်၏။ ထို ပူဇာကို အာမိသပူဇာ၊ ဓမ္မပူဇာ၊ အနုပူဇာ၊ ပါနပူဇာ စသော များသော အပြားအားဖြင့် ပညတ် အပ်၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် “ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ” ဟူသော သုတ်ပုဒ် ဒေသနာသည် အပြားအားဖြင့် သိစေခြင်းကြောင့် ပညတ္တိဟာရ မည်၏။

ပညတ္တိဟာရ ပြီး၏။

၁၂-ဩတရဏဟာရ

“ယော စ ပဋိစ္စုပ္ပါဒေါ၊

ဣန္ဒြိယခန္ဓာ စ ဓာတုအာယတနာ။

ဧတေဟိ ဩတရတိ ယော၊

ဩတရဏော နာမ သော ဟာရော။

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- သုတ္တာဂတဓမ္မတို့ကို ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်၊ ဣန္ဒြေ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စသည်တို့၌ ချသွင်းခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဟာရသည် “ဩတာရိယန္တိ အနုပဝေသိယန္တိ ဧတေန ဧတ္ထ ဝါ သုတ္တာဂတာ မောပဋိစ္စသမုပ္ပါဒါဒိသုတိ ဩတရဏော” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် ဩတရဏဟာရ မည်၏။

ချသွင်းဟန်ကား- ပူဇာပုဒ်-၏အရ ပူဇော်သော အခြင်းအရာ အားဖြင့် ဖြစ်သော ဝိညာတ်စိတ္တုပ္ပါဒ် ခန္ဓာငါးပါး၊ ပူဇနိယာနံ-ပုဒ်၏အရ ပူဇော်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ရသင့်သည် အားလျော်စွာ ခန္ဓာဖွဲ့စည်းခြင်းသည် ခန္ဓောတရဏ မည်၏။ အာယတန စသည် ဖွဲ့စည်းခြင်းသည် အာယတနောတရဏ၊ ဓာတောတရဏ၊ ဣန္ဒြိယော တရဏ မည်၏။ ထိုခန္ဓာငါးပါး၏အကြောင်းကား အဝိဇ္ဇာ တည်း။ အဝိဇ္ဇာဖြစ်လျှင် သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ် စသည်ဖြစ်၏။ အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် ထို အဝိဇ္ဇာအကြွင်းမဲ့ချုပ်သည် ရှိသော် သင်္ခါရ စသည် ချုပ်၏။ ဤသို့ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်၌ ချသွင်းခြင်းသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေါတရဏ မည်၏။ ဝိမောက္ခ၊ သတိပဋ္ဌာန်၊ သမ္ပပုဓာန်၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်၊ ဗိုလ်၊ ဗောဇ္ဇင်၊ မဂ္ဂင်တို့၌လည်း ချသွင်း အပ်၏။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် “ပူဇာ စ ပူဇနိယာနံ” ဟူသော သုတ်ပုဒ်ဒေသနာ သည် ခန္ဓာ စသည်၌ ချသွင်းခြင်းကြောင့် ဩတရဏဟာရ မည်၏။

ဩတရဏဟာရ ပြီး၏။

နေတ္တိဟာရတ္ထဒိပနိသစ်

၁၃-သောဓနဟာရ

“ဝိဿန္တိတမိ ပဉ္စေ၊
ဂါထာယံ ပုစ္ဆိတာယမာရမ္မ။
သုဒ္ဓါသုဒ္ဓပရိက္ခာ-
ဟာရော သော သောဓနော နာမ။” -

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- သုတ်၌လာသော ပဒ, ပဒတ္ထ, ပုစ္ဆာ, ဝိသဇ္ဇနာ, အာရမ္မ ငါးပါးတို့ကို သုတ်သင်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဟာရသည် “သောဓိယန္တိ သမာဓိယန္တိ ဧတေန ဧတ္ထ ဝါတိ သောဓနော” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် သောဓနဟာရ မည်၏။

ထိုငါးပါးတို့တွင် မပြီး မဆုံးသေးသော ဝါကျ၌ ပုဒ်, အနက်, ပုစ္ဆာ, ဝိသဇ္ဇနာတို့သည် အာရမ္မသုဒ္ဓိ မမည်ကုန်၊ ပဒသုဒ္ဓိ စသည်သာ မည်ကုန်၏။ အားထုတ်၍ပြီးပြီးသော ဝါကျ၌ အဆုံးပစာနပုဒ်သည်ကား ပဒသုဒ္ဓိ စသည်လည်း မည်၏။ အာရမ္မသုဒ္ဓိလည်း မည်၏။ ထိုကြောင့် “ပူဇာ စ ပူဇနိယာနံ” ဟူသော ဝါကျကို “ပူဇနိယာနံ ပူဇာ” ဟုအဖြောင့် ယောဇနာ၍ ပူဇနိယာနံ-ဟူသောပုဒ်သည် ပဒသုဒ္ဓိသာ ဖြစ်၏။ အာရမ္မသုဒ္ဓိ မဖြစ်သေး။ ထိုပုဒ်၏ ကံအနက်, သမ္ပဒါန်အနက်လည်း ပဒတ္ထသုဒ္ဓိသာ ဖြစ်၏။ အာရမ္မသုဒ္ဓိ မဖြစ်သေး။ ပူဇာ-ပုဒ်သည်ကား ပဒသုဒ္ဓိ, အာရမ္မသုဒ္ဓိ နှစ်ပါး ဖြစ်၏။ ထိုပုဒ်၏ အနက်လည်း ပဒတ္ထသုဒ္ဓိ, အာရမ္မသုဒ္ဓိ နှစ်ပါး ဖြစ်၏။

“ပူဇာ စ ပူဇနိယာနန္တိ ကိမတ္ထမိဒမုစ္စတေ။
ပူဇာရဟာနံ ပူဇာမင်္ဂလံ ကတွာ သဗ္ဗဒုက္ခနိဿရဏတ္ထ
မိဒပုစ္စတေ။” -

ဟု ပုစ္ဆာ, ဝိသဇ္ဇနာကို ထုတ်အပ်၏။ ထို ပုစ္ဆာ, ဝိသဇ္ဇနာ၌ ရှေးရှေးပုဒ် တို့သည် ပုစ္ဆာသုဒ္ဓိ, ဝိသဇ္ဇနာသုဒ္ဓိသာ ဖြစ်ကုန်၏။ အာရမ္မသုဒ္ဓိ မဖြစ်ကုန်။

ဥစ္စတေ-ပုဒ်သည်လည်း ပုစ္ဆာသုဒ္ဓိ၊ ဝိသဇ္ဇနာသုဒ္ဓိလည်း ဖြစ်၏။ အာရမ္မ
သုဒ္ဓိလည်း ဖြစ်၏။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် “ပူဇာ စ ပူဇေနိယာနံ” ဟူသော သုတ်ပုဒ်ဒေသနာ
သည် ပဒ, ပဒတ္တ, ပုစ္ဆာ, ဝိသဇ္ဇနာ, အာရမ္မ ငါးပါးတို့ကို သုတ်သင်ခြင်း
ကြောင့် သောဓနဟာရ မည်၏။

သောဓနဟာရ ပြီး၏။

၁၄-အဓိဋ္ဌာနဟာရ

“ဧကတ္တတာယ ဓမ္မာ၊
ယေပိ စ ဝေမတ္တတာယ နိဒ္ဓိဋ္ဌာ။
တေန ဝိကပ္ပယိတဗ္ဗာ၊
ဧသော ဟာရော အဓိဋ္ဌာနော။ ”

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- သုတ္တာဂတဓမ္မတို့ကို သာမည, ဝိသေသအား
ဖြင့် ထားခြင်း ထုတ်ဆောင်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဟာရသည် “ အဓိဋ္ဌိ
ယန္တိ အနုပဝတ္တိယန္တိ ဧတေန ဧတ္တ ဝါ သာမညဝိသေသဘူတာ ဓမ္မာ ဝိနာ
ဝိကပ္ပနာတိ အဓိဋ္ဌာနော ” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် အဓိဋ္ဌာနဟာရ မည်၏။

ထုတ်ဆောင်ဟန်ကား- ပူဇာ-သဒ္ဓါသည် “သံပုတိ သောတဝိညာ
ဏာရမ္မဏဘာဝံ ဂစ္ဆတိတိ သဒ္ဓေါ” ဟူသော သာမညအားဖြင့် ဥတုဇေဒ္ဓါ
နှင့် ဆက်ဆံသောကြောင့် ဧကတ္တ မည်၏။ စိတ္တဇအဖြစ်တည်း ဟူသော
ဝိသေသအားဖြင့် ဥတုဇေဒ္ဓါမှ ထူးသောကြောင့် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထို
စိတ္တဇအဖြစ်သည်လည်း မိလက္ခသဒ္ဓါနှင့် ဆက်ဆံသောကြောင့် ဧကတ္တ
မည်၏။ အရိယ-သဒ္ဓါအဖြစ်သည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသဒ္ဓါသည် ပုဒ်-
ဟူသော သာမညအားဖြင့် ဧကတ္တ မည်၏။ သျာဒန္တအဖြစ်သည် ဝေမတ္တ
မည်၏။ ထိုသည်လည်း ဧကတ္တ မည်၏။ ပဌမသျာဒန္တ အဖြစ်သည်

ဝေမတ္တ မည်၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ပဒဝိစယကို မှီ၍ ထုတ်အပ်၏။ ထို
ပူဇာ-ပုဒ်၏အနက်ဖြစ်သော ပူဇော်ခြင်းကိရိယာသည် ဧကတ္တ မည်၏။
ပူဇော်ထိုက်သူတို့ကို ပူဇော်ခြင်းသည် ဝေမတ္တ မည်၏။ ထိုသည်လည်း
ဧကတ္တ မည်၏။ အာမိသပူဇာ၊ ဓမ္မပူဇာ အထူးသည် ဝေမတ္တ မည်၏။
ထိုသည်လည်း ဧကတ္တ မည်၏။ အနုပူဇာ၊ ပါန ပူဇာ စသော အထူးသည်
ဝေမတ္တ မည်၏။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် “ ပူဇာ စ ပူဇေနိယာနံ ” ဟူသော သုတ်ပုဒ်
ဒေသနာသည် သာမည၊ ဝိသေသ အားဖြင့် ထားခြင်း ထုတ်ဆောင်ခြင်း
ကြောင့် အဓိဋ္ဌာနဟာရ မည်၏။

အဓိဋ္ဌာနဟာရပြီး၏။

၁၅-ပရိက္ခာရဟာရ

“ ယေ ဓမ္မာ ယံ ဓမ္မံ၊
ဇေနယန္တိ ပစ္စယာ ပရမ္ပရတော။
ဟေတုမဝက ဗုယိတွာ၊
ဒသော ဟာရော ပရိက္ခာရော။ ” -

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- သုတ္တာဂတဓမ္မတို့၏ သဘာဂ၊ အဇ္ဈတ္တိက၊
ဇေနက၊ အသာဓာရဏ ဖြစ်သော ဟေတုအကြောင်း၊ ဝိသဘာဂ၊ ဗာဟိရ၊
ဥပတ္တမ္ဘက၊ သာဓာရဏ- ဖြစ်သော ပစ္စယအကြောင်း နှစ်ပါးတို့ကို
ပြောကြားဖွင့်ပြခြင်း လက္ခဏာ ရှိသော ဟာရသည် “ပရိကရောတိ
အဘိသင်္ခရောတိ ဖလန္တိ ပရိက္ခာရော၊ ဟေတုပစ္စယော စ၊ တံ အာစိက္ခတိတိ
ပရိက္ခာရော” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် ပရိက္ခာရဟာရ မည်၏။

ပြောကြားဖွင့်ပြဟန်ကား- ဆီမီးထွန်းရာ၌ မီးသည် မီးလျှံနှင့်
သဘာဂ။ စက္ခုဝိညာဏ်ဖြစ်ရာ၌ ဝတ္ထု၊ မနသိကာရတို့သည် အဇ္ဈတ္တိက။

ပဋိသန္ဓေနေရာ၌ ကံသည် ဇနက။ သစ်ပင်ပေါက်ရာ၌ မျိုးစေ့သည် အသာဓာဏ အကြောင်းဖြစ်၍ ဟေတုအကြောင်း မည်၏။ ကြွင်းသော ဆီ စသော၊ ရူပါရုံ စသော၊ အဝိဇ္ဇာ စသော၊ ပထဝီရသ စသော အကြောင်း တို့သည် အစဉ်အတိုင်း ဝိသဘာဂ၊ ဗာဟိရ ဥပတ္တမ္ဘက၊ သာဓာရဏ အကြောင်းဖြစ်၍ ပစ္စယအကြောင်း မည်ကုန်၏။

ထို့အတူ- “ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ” ဟူရာ၌ ပူဇာ-ပုဒ်၏အရ ပူဇော်ခြင်းကြိယာ စိတ္တုပ္ပါဒ်၏ အကြောင်းကား- “တိဏ္ဍံ ဘိက္ခဝေ သမုခိ ဘာဝါ သဒ္ဓေါ ကုလပုတ္တော ဗဟံ ပုညံ ပသဝတိ” အစရှိသော ပါဠိနှင့် အညီ- သဒ္ဓါ၊ ဒေယျဓမ္မ၊ ဒက္ခိဏေယျပုဂ္ဂိုလ်၊ ယောနိသောမနသိကာရ၊ မေတ္တာ၊ ပညာ၊ ဝတ္ထု၊ ဒွါရ၊ အာရုံ၊ သံပျူရိသူပနိဿယ၊ ပါရမီသမ္ဘာရ စသည်တည်း။ ထိုတွင် သဒ္ဓါသည် သဘာဂ၊ အဇ္ဈတ္တိက၊ ဇနက၊ အသာဓာရဏ ဖြစ်၍ ဟေတု မည်၏။ ဒေယျဓမ္မ ဒက္ခိဏေယျတို့သည် ဝိသဘာဂ၊ ဗာဟိရ၊ ဥပတ္တမ္ဘက၊ သာဓာရဏ ဖြစ်၍ ပစ္စယ မည်၏။ ယောနိသောမနသိကာရသည် သဘာဂ၊ အဇ္ဈတ္တိက၊ ဇနကဖြစ်၍ ဟေတု မည်၏။ အလုံးစုံသော ကုသိုလ်နှင့် ဆက်ဆံသောကြောင့် သာဓာရဏ ဖြစ်၍ ပစ္စယလည်း မည်၏။

ဝိညတ်ဒွေးကို ပူဇော်ခြင်းကြိယာ ယူသည်ရှိသော်- မဟာဘုတ်သည် သဘာဂ၊ အဇ္ဈတ္တိက ဇနက ဖြစ်၍ ဟေတု မည်၏။ ဝဏ္ဏ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဩဇာစသော အကျိုးတပါးနှင့်ဆက်ဆံသောကြောင့် ပစ္စယလည်း မည်၏။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် “ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ” ဟူသော သုတ်ပုဒ် ဒေသနာသည် ဟေတု၊ ပစ္စယအကြောင်းနှစ်ပါးကို ပြောကြားဖွင့်ပြခြင်းကြောင့် ပရိက္ခာရဟာရ မည်၏။

ပရိက္ခာရဟာရ ပြီး၏။

နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီသစ်

၁၆-သမာရောပနဟာရ

“ယေ ဓမ္မာ ယံ မူလာ၊
 ယေ စေကတ္တာ ပကာသိတာ မုနိနာ။
 တေ သမာရောပယိတဗ္ဗာ၊
 ဒေသ သမာရောပနော ဟာရော။” -

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- သုတ္တာဂတဓမ္မတို့ကို ပဒဋ္ဌာန်, ဝေဝုစ်, ဘာဝနာ, ပဟာန် လေးပါးတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ တင်ပြစီရင်ခြင်း လက္ခဏာ ရှိသော ဟာရသည် “သမာရောပိယန္တိ ဧတေန ဧတ္ထ ဝါ ပဒဋ္ဌာနာဒိမုခေန ဓမ္မာတိ သမာရောပနော” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် သမာရော ပနဟာရ မည်၏။

ထိုလေးပါးတို့တွင် ပူဇာ-ပုဒ်၏အရ အာမိသပူဇာ, ဓမ္မပူဇာ၊ စိတ္တုပ္ပါဒ်၏ ယောနိသောမနသိကာရ, သဒ္ဓမ္မဿဝန, သပ္ပုရိသုပနိဿယ စသော အဆင့်ဆင့်သော ပဒဋ္ဌာန်ကို တင်ပြ စီရင်ခြင်းသည် ပဒဋ္ဌာန သမာရောပန မည်၏။

“ပါဋ္ဌာနသာရိသမ္ပန္နော၊
 သမ္ပန္နော ဥပမာယ စ။
 ဟေတုနာပိ စ သမ္ပန္နော၊
 ဥပမာဟေတုနာပိ စ။
 သမ္ပန္နာဒေါ ဝိညေယျာ၊
 စတ္တာရောပိ ဝိဘာဝိနာ။” -

ဟူသော ဂါထာနှင့်အညီ- ဝေဝစနဟာရ၌ ပြခဲ့ပြီးသော အထူးထူးသော ဝေဝုစ်ပရိယာယ် သဒ္ဓါလှယ်တို့ဖြင့် အနက်သမ္ပန်တင်ပြခြင်းသည် ဝေဝစန သမာရောပန မည်၏။

ပူဇာ-ပုဒ်၏အရ ပူဇော်ခြင်းဖြင့်ဖြစ်သော ဝေါဒါနပက္ခ တရားတို့ကို တင်ပြခြင်းသည် ဘာဝနာသမာရောပန မည်၏။

ထို ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပယ်အပ်သော သံကိလေသတရားတို့ကို တင်ပြခြင်းသည် ပဟာနသမာရောပန မည်၏။

တနည်းလည်း- ပူဇော်ခြင်းကိုပြုသော အမျိုးကောင်းသားတို့၏ သန္တာန်၌ သဒ္ဓါန္တေ၊ သဒ္ဓါဗိုလ်၊ သမ္မပ္ပဓာန်၊ ဝိရိယိဒ္ဓိပ္ပာဒ်၊ ဝိရိယိန္တေ၊ ဝိရိယဗိုလ်၊ ဝိရိယသမ္မောဇ္ဈင်၊ သမ္မာဝါယာမမဂ္ဂင် စသော ဗောဓိပက္ခိယ တရားတို့သည်၎င်း၊ ထိုမှတစ်ပါး ဖြူစင်သော ဝေါဒါနပက္ခတရား ဟူသမျှ တို့သည်၎င်း ပွားများကုန်၏။ ဤကား ဘာဝနာသမာရောပနတည်း။ ထို သဒ္ဓါ၊ ဝိရိယ စသော ဝေါဒါနပက္ခတရားတို့၏ ပွားများခြင်းကြောင့် ထိုတရားတို့၏ ဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ်သော အသဒ္ဓိယ၊ ကောသဇ္ဇ၊ ပမာဒ၊ ကာမစ္ဆန္တ၊ မောဟ တရားတို့သည်၎င်း၊ ထိုမှတစ်ပါး ညစ်ညူးသော သံကိလေသပက္ခတရား ဟူသမျှတို့သည်၎င်း ပယ်ရှား ပျောက်ကင်း ကုန်၏။ ဤကား ပဟာနသမာရောပန တည်း။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် “ ပူဇာ စ ပူဇနိယာနံ ” ဟူသော သုတ်ပုဒ် ဒေသနာသည် ပဒဋ္ဌာန်၊ ဝေဂုဏ်၊ ဘာဝနာ၊ ပဟာန် လေးပါးတို့ဖြင့် တင်ပြ စီရင်ခြင်းကြောင့် သမာရောပနဟာရ မည်၏။

သမာရောပနဟာရ ပြီး၏။

သောဠသဟာရ ပြီး၏။

၂-နယကဏ္ဍ

၁-နန္ဒိယာဝတ္ထနည်း

“သောဠသဟာရော ပဌမံ၊
ဒိသလောစနေန ဒိသာ ဝိလောကေတွာ။
သံခိပိယ အင်္ဂုသေန ဟိ၊
နယေဟိ တိဟိ နိဒ္ဒိသေ သုတ္တံ-”

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- ဟာရတို့ကို ပြသည်၏ အခြားမဲ့၌ နည်းတို့ကို ပြအပ်ကုန်၏။

အဘယ်ကြောင့် “နည်း” မည်သနည်း-

“နယတိ သံကိလေသဝေါဒါနာနိ ဝိဘာဂတော ဣပေတိတိ နယော ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- ညစ်ညူး ဖြူစင်သော အကုသိုလ်၊ ကုသိုလ်တရားတို့ကို အဖို့အစုအားဖြင့် ခွဲခြား ဝေဖန်၍ သိစေတတ်သောကြောင့်၎င်း၊

“နိယန္တိ ဝါ တာနိ ဧတေန ဧတ္ထ ဝါတိ နယော ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ ထိုသံကိလေသ၊ ဝေါဒါန တရားတို့ကို သိကြောင်း သိရာဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၊

“နိယတိ ဥပနိယတိ ဓမ္မကထိကေဟိတိ ဝါ နယော ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- သုတ်၏ အနက်ကို ဝေဖန်ခြင်းငှာ ဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သိအပ် ဆောင်အပ်သောကြောင့်၎င်း၊

“နယော ဝိယာတိ ဝါ နယော ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ-

“ဧကတ္တနယော နာနတ္ထ-
မဗျာပါရနယောပိ စ။
ဧဝံဓမ္မတာ နယောတိ၊
ဓာတုဓာတ္တနယာတြ စ။

သန္တာနဿာနပစ္ဆေဒေါ၊
 နာနာဘာဝေါ နိရိဟတာ။
 ယထာ ဟေတုသမုပ္ပန္န-
 န္ဗျေကတ္တာဒိ ယထာက္ကမံ-”

ဟူ၍လာသော ဧကတ္တ၊ နာနတ္တ၊ အဗျာပါရ၊ ဧဝံဓမ္မတာ နည်းလေးပါးတို့သည် ဣတ္ထိ၊ ပုရိသ စသော သမ္မုတိသစ္စာ၊ ပထဝီ၊ ဖဿ စသော ပရမတ္ထသစ္စာတို့ကို မရောမယှက် သိသည်ရှိသော် သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်းငှာ ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တရားတို့ကို ဝေဘန်၍ ပြသဖြင့် သုတ္တတ္ထကို မဖောက်မပြန် သိစေလျက် ဝေနေယျတို့၏ သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်းငှာ ဖြစ်၍ ဧကတ္တစသော နည်းနှင့် တူသောကြောင့်၎င်း “နည်း” မည်၏။

ထို နည်းသည် ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော သာမညလက္ခဏာအားဖြင့် တပါးသာတည်း။ ဝိသေသလက္ခဏာကို စွဲ၍ ခွဲသည်ရှိသော်ကား-

“ ပဌမော နန္ဒိယာဝတ္ထော၊
 ဒုတိယေ စ တိပုက္ခလော။
 သီဟဝိက္ကိဋ္ဌိတော နာမ၊
 တတိယော နယလဉ္စကော။
 ဒိသာလောစန မာဟံသု၊
 စတုတ္ထံ နယမုတ္တမံ။
 ပဉ္စမော အင်္ဂုသော နာမ၊
 သဗ္ဗေ ပဉ္စနယာ ဂတာ။ ”

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ - ငါးပါးအပြားရှိ၏။ ထိုတွင် “ နန္ဒိယာ ဝတ္ထဿ ဝိယ အာဝတ္ထော ယဿာတိ နန္ဒိယာဝတ္ထော၊ နန္ဒိယာ ဝါ တဏှာယ ပမောဒဿ ဝါ အာဝတ္ထော ဧတ္တာတိ နန္ဒိယာဝတ္ထော ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်

အညီ- ဇလပ်ပန်းသည် အစိတ်ပွင့်ချပ်တို့ဖြင့် ရစ်ပတ်၍ လည်သကဲ့သို့၊ အစိတ်ဖြစ်သော တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာတို့ဖြင့် သံကိလေသပက္ခ၊ ဝေါဒါနပက္ခဓမ္မတို့ကို ချုပ်စပ် ရစ်ပတ်၍ လည်ခြင်းရှိသောကြောင့် ၎င်း၊ နန္ဒိ မည်သောတဏှာ၊ နန္ဒိမည်သော ပီတိပါမောဇ္ဇတို့၏ လည်ခြင်း ရှိသောကြောင့်၎င်း နန္ဒိယာဝတ္ထနည်း မည်၏။

ထို နည်းသည်-

“ တဏှာ၌ အဝိဇ္ဇာ၊

သမထေန ဝိပဿနာယ ယော နေတိ။

သစ္စေဟိ ယောဇယိတွာ၊

အယံ နယော နန္ဒိယာဝတ္ထော-”

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာတို့ဖြင့် သံကိလေသပက္ခ ဖြစ်သော သုတ်၏အနက်ကို သမထ၊ ဝိပဿနာတို့ဖြင့် ဝေါဒါနပက္ခ ဖြစ်သော သုတ်၏အနက်ကို သစ္စာလေးပါးနှင့် ယှဉ်၍ ဆောင်ခြင်း လက္ခဏာ ရှိ၏။

ဆောင်ဟန်ကား- “ ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ ” ဟူရာ၌ ပူဇာ-ပုဒ်၏ အရ အာမိသပူဇာ၊ ဓမ္မပူဇာသည် သင်္ခါရတည်း။ ထိုကို ယူသဖြင့် အကြောင်း ဖြစ်သော အဝိဇ္ဇာကိုလည်း ယူအပ်၏။ ထိုကိုယူသဖြင့် ထိုနှင့် သမ္ပယုတ် ဖြစ်သော တဏှာကိုလည်း ယူအပ်၏။ ထို အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ ဟူသောမူလ ပဒကို ယူသဖြင့် တပွဲကွဲက အကုသိုလ် ဟူသမျှကိုလည်း ယူအပ်၏။ ပူဇာ-ပုဒ်၏ အရတွင် ပါသော သမာဓိသည် သမထမည်၏။ ပညာသည် ဝိပဿနာ မည်၏။ ထိုသမထ၊ ဝိပဿနာ ဟူသော မူလပဒကို ယူသဖြင့် တပွဲကွဲက ကုသိုလ်ဟူသမျှကို ယူအပ်၏။ ထိုတရားအပေါင်းတို့တွင် တဏှာ အဝိဇ္ဇာသည်၎င်း၊ ကြွင်းသော ကိလေသာ အကုသိုလ်၊ သာသဝ ဖြစ်သော ကုသိုလ်စိတ္တုပ္ပါဒ် တို့သည်၎င်း သမုဒယသစ္စာ မည်၏။ ကြွင်းသော တောဘူမိက တရား အပေါင်းသည် ဒုက္ခသစ္စာ မည်၏။ သမထ၊ ဝိပဿနာ

၂-နယကဏ္ဍ၊ ၁-နန္ဒိယာဝတ္တနည်း

သည် မဂ္ဂသစ္စာ မည်၏။ ထို မဂ္ဂသစ္စာဖြင့် ရောက်အပ်သော နိဗ္ဗာန်သည် နိရောဓသစ္စာ မည်၏။ ထိုတရားအပေါင်းတို့တွင် သံကိလေသပက္ခ၌ တဏှာသည် ပဌမဒိသာ မည်၏။ အဝိဇ္ဇာသည် ဒုတိယဒိသာ မည်၏။ ဝေါဒါန ပက္ခ၌ သမထသည် ပဌမဒိသာ မည်၏။ ဝိပဿနာသည် ဒုတိယ ဒိသာ မည်၏။

ဤ နန္ဒိယာဝတ္တနည်း၌ တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ ဟူ သော မူလပဒလေးပါး၊ တဏှာစရိတ၊ ဒိဋ္ဌိစရိတ ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ပါး တို့ကို ရအပ်ကုန်၏။

ထိုတွင် တဏှာစရိတပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤ သာသနာတော်၌ ရဟန်း ပြုသည်ရှိသော် ဒုက္ခပဋိပဒါဖြင့် ပဌမဒိသာ ဖြစ်သော သမထကို အမှီပြု၍ ပဌမဒိသာ တဏှာ ဟူသော ဝဋ္ဋမူလလျှင် အရင်းရှိသော တဏှာပက္ခိက အကုသိုလ်ဓမ္မကို စွန့်လျက် ဝဋ္ဋမှထွက်၍ အနာဂါမိမဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်ခြင်း ကြောင့် သမထ ဟူသော ပဌမဒိသာ၏ အဆုံးဖြစ်သော ရာဂဝိရာဂါ စေတောဝိမုတ္တိသို့ ရောက်၏။

ဒိဋ္ဌိစရိတပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုသည်ရှိသော် သုခပဋိပဒါဖြင့် ဒုတိယဒိသာဖြစ်သော ဝိပဿနာကို အမှီပြု၍ ဒုတိယဒိသာ အဝိဇ္ဇာ ဟူသော ဝဋ္ဋမူလလျှင် အရင်းရှိသော အဝိဇ္ဇာပက္ခိက အကုသိုလ်ဓမ္မကို စွန့်လျက် ဝဋ္ဋမှထွက်၍ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်ခြင်းကြောင့် ဝိပဿ နာ ဟူသော ဒုတိယဒိသာ၏ အဆုံးဖြစ်သော အဝိဇ္ဇာဝိရာဂါ ပညာဝိမုတ္တိ သို့ ရောက်၏။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် “ပူဇာ စ ပူဇနီယာနံ ” ဟူသော သုတ်ပုဒ် ၁၆ သနာသည် တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ ဟူသော မူလပဒ လေးပါး တို့ဖြင့် သံကိလေသပက္ခ၊ ဝေါဒါနပက္ခဓမ္မ တို့ကို သစ္စာလေးပါး နှင့်

ယှဉ်၍ တဏှာစရိတ၊ ဒိဋ္ဌိစရိတ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ပါး၏ အစွမ်းဖြင့် နယဘူမိကို စီရင်ဖွင့်ပြခြင်း လက္ခဏာ ရှိ၏။

နန္ဒိယာဝတ္တနည်း ပြီး၏။

၂-တိပုက္ခလနည်း

“တိဟိ အဝယဝေဟိ ပုက္ခလော သောဘနောတိ တိပုက္ခလော”
ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- သံကိလေသပက္ခန္ဓိ လောဘဟိတ် စသော အစိတ်သုံးပါး၊ ဝေါဒါနပက္ခန္ဓိ အလောဘဟိတ် စသော အစိတ်သုံးပါးတို့ ဖြင့် တင့်တယ်သောနည်းသည် တိပုက္ခလနည်း မည်၏။

ထို နည်းသည်-

“ယော အကုသလေ သမူလေဟိ၊
နေတိ ကုသလေ စ ကုသလမူလေဟိ။
ဘူတံ တထံ အဝိတထံ၊
တိပုက္ခလံ တံ နယံ အာဟု။”

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- အကုသလမူ သုံးပါးတို့ဖြင့် သံကိလေသ ပက္ခန္ဓဖြစ်သော သုတ်၏အနက်ကို၊ ကုသလမူ သုံးပါးတို့ဖြင့် ဝေါဒါနပက္ခန္ဓ ဖြစ်သော သုတ်၏အနက်ကို သစ္စာလေးပါးနှင့်ယှဉ်၍ ဆောင်ခြင်း လက္ခဏာ ရှိ၏။

ဆောင်ဟန်ကား- နန္ဒိယာဝတ္တနည်း၌ သစ္စာဖွဲ့၍ ပြဆိုအပ်ခဲ့ပြီး သော တရားအပေါင်းတို့တွင် သံကိလေသပက္ခန္ဓိ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဟူသော အကုသလမူ သုံးပါးတို့သည် ပဌမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယဒိသာ မည် ကုန်၏။ ဝေါဒါနပက္ခန္ဓိ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ ဟူသော ကုသလ မူ သုံးပါးတို့သည်လည်း ပဌမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယဒိသာ မည်ကုန်၏။

ဤ တိပုက္ခလနည်း၌ အကုသလမူ သုံးပါး၊ ကုသလမူ သုံးပါး အားဖြင့် မူလပဒ ခြောက်ပါး။ ဥဂ္ဂါဋ္ဌိတညူ၊ ဝိပဉ္စိတညူ၊ နေယျအားဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ် သုံးပါးတို့ကို ရအပ်ကုန်၏။ ထိုတွင် ဒိဋ္ဌိစရိတ ဥဒတ္တ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဥဂ္ဂါဋ္ဌိတညူ မည်၏။ ဒိဋ္ဌိစရိတ၊ မန္တပုဂ္ဂိုလ်၊ တဏှာစရိတ ဥဒတ္တပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် ဝိပဉ္စိတညူ မည်၏။ တဏှာစရိတ မန္တပုဂ္ဂိုလ်သည် နေယျပုဂ္ဂိုလ် မည်၏။

ထို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုသည် ရှိသော် ဝေါဒါနပက္ခ၌ ပဌမဒိသာဖြစ်သော အလောဘကို အမှီပြု၍ သံကိလေသ ပက္ခ၌ ပဌမဒိသာဖြစ်သော လောဘ၊ တပုက္ခိက အကုသိုလ် ဓမ္မတို့ကို စွန့်၍ ပဌမဒိသာ၏ အဆုံးဖြစ်သော အပ္ပဏိဟိတဝိမောက္ခဖြင့် ဝဋ်မှ ထွက် မြောက် ကုန်၏။ ထို့အထူ အဒေါသ၊ အမောဟတို့ကို အမှီပြု၍ ဒေါသ၊ မောဟ၊ တပုက္ခိက အကုသိုလ်ဓမ္မတို့ကို စွန့်၍ အစဉ်အတိုင် ဒုတိယ၊ တတိယဒိသာ၏ အဆုံးဖြစ်သော အနိမိတ္တဝိမောက္ခ၊ သုညတဝိမောက္ခတို့ဖြင့် ဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ကြကုန်၏။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် “ ပူဇာ စ ပူဇနိယာနံ ” ဟူသော သုတ်ပုဒ် ဒေသနာသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ ဟူသော မူလပဒ ခြောက်ပါးတို့ဖြင့် သံကိလေသပက္ခ၊ ဝေါဒါနပက္ခ ဖြစ်သော သုတ်၏အနက်ကို သစ္စာလေးပါးနှင့်ယှဉ်၍ ဥဂ္ဂါဋ္ဌိတညူ၊ ဝိပဉ္စိတညူ၊ နေယျပုဂ္ဂိုလ် သုံးယောက်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် နယဘူမိကို စီရင် ဖွင့်ပြခြင်း လက္ခဏာ ရှိ၏။

တိပုက္ခလနည်း ပြီး၏။

၃-သိဟဝိက္ခိဋ္ဌိတနည်း

“ သိဟဿ ဝိက္ခိဋ္ဌိတံ ဧတ္ထာတိ သိဟဝိက္ခိဋ္ဌိတော ” ဟူသော ဝစ နက္ခန္ဓနှင့်အညီ- ခြင်္သေ့နှင့် တူတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဝိပလ္လာသ

လေးပါး၊ တပွဲကတရားတို့ကို ပြုလျက် ဒေသနာဝစိကံ ဟူသော စံပယ် ကွန်မြူးခြင်းရှိသော နည်းသည် သီဟဝိက္ကိဋ္ဌိတနည်း မည်၏။

ထို နည်းသည်-

“ယော နေတိ ဝိပလ္လာသေဟိ၊

သံကိလေသေန္တိယေဟိ သဒ္ဓမ္မေ။

ဧတံ နယံ နယဝိဒ္ဓ၊

သီဟဗ္ဗိက္ကိဋ္ဌိတံ အာဟု-”

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- ဝိပလ္လာသ လေးပါးတို့ဖြင့် သံကိလေသ ပက္ခဖြစ်သော သုတ်၏အနက်ကို သတိ၊ ဝီရိယ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဟူသော ဣန္ဒြေ လေးပါးတို့ဖြင့် ဝေါဒါနပက္ခဖြစ်သော သုတ်၏အနက်ကို သစ္စာလေး ပါးနှင့် ယှဉ်၍ ဆောင်ခြင်းလက္ခဏာ ရှိ၏။

ဆောင်ဟန်ကား- “ပူဇာ စ ပူဇနိယာနံ” ဟူရာ၌ ပူဇာ ပုဒ်၏ အရ အောက်၌ပြခဲ့ပြီးသော တရားအပေါင်းတို့တွင် တဏှာဖြင့် အသုဘေ သုဘဝိပလ္လာသ၊ ဒုက္ခေ သုခဝိပလ္လာသ ဖြစ်၏။ အဝိဇ္ဇာဖြင့် အနိစ္စေ နိစ္စ ဝိပလ္လာသ၊ အနတ္တနိ အတ္တဝိပလ္လာသ ဖြစ်၏။

တနည်းလည်း- ဝဇ္ဇနိဿိတပူဇာ၌ ဝိပလ္လာသ လေးပါးတို့ကို၎င်း၊ တပွဲကတ အကုသိုလ် ဟူသမျှတို့ကို၎င်း ရအပ်၏။ ဝိဝဇ္ဇနိဿိတပူဇာ၌ သတိ၊ သမာဓိ၊ ဝီရိယ၊ ပညာ ဟူသော ဣန္ဒြေလေးပါး၊ သတိပဋ္ဌာန်လေး ပါး တပွဲကတ ကုသိုလ်တရားတို့ကို ရအပ်၏။ ထို တရားအပေါင်းတို့တွင် သံကိလေသပက္ခ၌ အသုဘေ သုဘဝိပလ္လာသ၊ ဒုက္ခေ သုခ၊ အနိစ္စေ နိစ္စ၊ အနတ္တနိ အတ္တဝိပလ္လာသ လေးပါးတို့သည် ပဌမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထ ဒိသာ မည်၏။ ဝေါဒါနပက္ခ၌လည်း သတိန္ဒြေ၊ အသုဘေ အသုဘ သမ္မာဒဿန၊ ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ သမာဓိန္ဒြေ၊ ဒုက္ခေ ဒုက္ခ သမ္မာ ဒဿန၊ ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ ဝီရိယိန္ဒြေ၊ အနိစ္စေ အနိစ္စ

၂-နယကဏ္ဍ။ ၄-၅-ဒိသာလောစန, အကိုသနည်း ၁၄၉

သမ္မာဒဿန, စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်၊ ပညိန္ဒြေ, အနတ္တနိ အနတ္တသမ္မာဒဿန, ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် လေးပါးတို့သည် အစဉ်အတိုင်း ပဌမဒိသာစသည် မည်ကုန်၏။ ထို ဒိသာတရားတို့တွင် ဝိပလ္လာသလေးပါးတို့သည် ဝဇ္ဇမူလ ဖြစ်၍ သမုဒယသစ္စာ မည်၏။ ထိုမှ ကြွင်းသော တောဘူမိက တရားအပေါင်း သည် ဒုက္ခသစ္စာ မည်၏။ ဣန္ဒြေလေးပါး, သမ္မာဒဿနလေးပါး, သတိပဋ္ဌာန် လေးပါးတို့သည် မဂ္ဂသစ္စာမည်၏။ ထိုဖြင့် ရောက်အပ်သော နိဗ္ဗာန်သည် နိရောဓသစ္စာ မည်၏။

ဤ သီဟဝိက္ခိဋ္ဌိတနည်း၌ ဝိပလ္လာသလေးပါး, သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး ဟူသော မူလပဒရစ်ပါး၊ ရာဂစရိတ, ဒေါသစရိတ, ဒိဋ္ဌိစရိတမန္တ, ဒိဋ္ဌိစရိတ ဥဒတ္တ ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်တို့ကို ရအပ်ကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် လေးယောက်တို့သည် အစဉ်အတိုင်း ဝေါဒါနပက္ခ ဒိသာတရားလေးပါးတို့ ကို အမှီပြု၍ သံကိလေသပက္ခ ဒိသာတရား လေးပါးတို့ကို စွန့်လျက် ဒိသာ လေးပါးတို့၏ အဆုံးဖြစ်သော မဂ်ဖိုလ် လေးချက်တို့ဖြင့် ဝဋ်မှ ထွက်မြောက် ကုန်၏။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် “ ပူဇာ စ ပူဇနိယာနံ ” ဟူသော သုတ်ပုဒ်ဒေသနာ သည် မူလပဒရစ်ပါးတို့ဖြင့် သံကိလေသပက္ခ, ဝေါဒါနပက္ခ ဖြစ်သောသုတ်၏ အနက်ကို သစ္စာလေးပါးနှင့်ယှဉ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် နယဘူမိကို စီရင်ဖွင့်ပြခြင်း လက္ခဏာ ရှိ၏။

သီဟဝိက္ခိဋ္ဌိတနည်း ပြီး၏။

၄-၅-ဒိသာလောစန, အကိုသနည်း နှစ်ပါး

“ဝေယျာကရဏေသု ဟိ ယေ၊
ကုသလာကုသလာ တဟိံ တဟိံ ဝုတ္တာ။
မနသာ ဝေါလောကယတေ၊
တံ ဒိသာလောစနံ အာဟု။”

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အတ္တနယ သုံးပါးတို့၌ ပြထား ခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် ဖြစ်ကုန်သော ဒိသာတရား တဆယ့်ရှစ်ပါးကို စိတ်ဖြင့် ကြည့်ရှုကြောင်းဖြစ်သော နည်းသည် “ ဒိသာ အဝလောစတိ စတေနာတိ ဒိသာလောစနော ” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် ဒိသာလောစနနည်း မည်၏။

“ သြလောကယိတွာ ဒိသာလောစနေန၊
ဥက္ခိပိယ ယံ သမာနေတိ။
သဗ္ဗေ ကုသလာကုသလေ၊
အယံ နယော အကံသောနာမ။ ”

ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- လိုအပ်သော ဝတ္ထုကို လိုရာအရပ်သို့ ချိတ်ဖြင့် ချိတ်ငင်ယူဆောင်သကဲ့သို့ ဒိသာလောစနနည်းဖြင့် ကြည့်ရှုအပ်ပြီးသော ဒိသာတရားတို့ကို ပြဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း အတ္တနည်း သုံးပါးတို့၌ ကောင်း စွာဆောင်ကြောင်းဖြစ်သော နည်းသည် “ အကံသော ဝိယာတိ အကံသော ” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် အကံသနည်း မည်၏။

ဤနည်း နှစ်ပါးတို့ကို အသီးအခြား ယောဇနာခြင်း မရှိပြီ။ ရှေး ၊ အတ္တနည်းသုံးပါးတို့ကို ယှဉ်ရာ၌ ဒိသာတရားတို့ကို စိတ်ဖြင့်ကြည့်ရှု၍ စိတ်ဖြင့် ဆောင်ယူဆွဲငင် ယှဉ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ ကြည့်ရှုခြင်း ဆောင်ခြင်း ဟူသော ဝေါဟာရ ကြည့်ရှုခြင်း ဆောင်ခြင်း ဟူသော အမူအရာ ကြိယာမျှ ဖြစ်၍ ဝေါဟာရနည်း၊ ကမ္မနည်း ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်၏။

နည်းငါးပါးပြီး၏။

“ဒေသနာ သင်္ခါတသာသနဿ ဝေနေယျဇ္ဈာသယာနုရူပံ
 ပကာရေဟိ ဌာနံ ပဝတ္တိ သာသနပ္ပဋ္ဌာနံ။
 ဣဓ ပနဿ တဏှဘာဝဒိပနံ သာသနပ္ပဋ္ဌာနံ။”

ဟူသည်နှင့်အညီ- ဝေနေယျဇ္ဈာသယ အားလျော်စွာ သံကိလေသဘာဂိယ စသော အပြားတို့ဖြင့် ဒေသနာ၏ ဖြစ်၍နေခြင်းကို ပြတတ်သော သံဝဏ္ဏ နာဝိသေသသည် သာသနပ္ပဋ္ဌာန မည်၏။

“အဋ္ဌာရသ မူလပဒါ ကုဟိ ဒဋ္ဌဗ္ဗာ၊ သာသနပ္ပဋ္ဌာနေ”
 ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ- ယခင်နည်းငါးပါးတို့၌ ပြဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော မူလပဒ တဆယ့်ရှစ်ပါး ဟူသော ဒိသာတရားတို့ကို သာသနာပ္ပဋ္ဌာန မည်သော ပိဋကတ်သုံးပုံသုတ်တို့၌ ရှာဖွေအပ် မှတ်အပ်ကုန်၏။

ထို အဋ္ဌာရသ မူလပဒတို့၏ တည်ရာ သာသနပ္ပဋ္ဌာန မည်သော သုတ်သည် ပါဠိတော်၌လာသော-

သံကိလေသဘာဂိယသုတ်၊ ဝါသနာဘာဂိယသုတ်၊ နိဗ္ဗေဓဘာဂိယသုတ်၊ အသေက္ခဘာဂိယသုတ်၊ သံကိလေသဝါသနာဘာဂိယသုတ်၊ သံကိလေသနိဗ္ဗေဓဘာဂိယသုတ်၊ သံကိလေသအသေက္ခဘာဂိယသုတ်၊ သံကိလေသ နိဗ္ဗေဓအသေက္ခဘာဂိယသုတ်၊ သံကိလေ သဝါသနာ နိဗ္ဗေဓဘာဂိယသုတ်၊ ဝါသနာနိဗ္ဗေက္ခဘာဂိယသုတ်၊ တဏှာသံကိလေသဘာဂိယသုတ်၊ ဒိဋ္ဌိသံကိလေသဘာဂိယသုတ်၊ ဒုစွရိတသံကိလေသဘာဂိယသုတ်၊ တဏှာဝေါဒါန၊ ဒိဋ္ဌိ ဝေါဒါန၊ ဒုစွရိတဝေါဒါနဘာဂိယသုတ် အားဖြင့် တဆယ့်ခြောက်ပါး။

အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတို့၌ လာသော-

သံ၊ ဝါ၊ နိ၊ အ၊ (ဧကက လေး) သံ၊ ဝါ၊ သံ၊ နိ၊ သံ၊ အ၊ ဝါ၊ နိ၊ ဝါ၊ အ၊ နိ၊ အ၊ (ဒုကခြောက်) သံ၊ ဝါ၊ နိ၊ သံ၊ ဝါ၊ အ၊ သံ၊ နိ၊ အ၊ ဝါ၊ နိ၊ အ၊

(တိကလေး။) သဗ္ဗဘာဂိယသုတ်၊ အသဗ္ဗဘာဂိယသုတ် (စတုက္ကနှစ်) အားဖြင့် တဆယ့် ခြောက်ပါး။

ပါဠိတော်၌လာသော-

လောကီယသုတ်၊ လောကုတ္တရသုတ်၊ လောကီယ လောကုတ္တရ သုတ် သုံး။ ထိုအတူ သတ္တာဓိဋ္ဌာန၊ ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန သုံး။ ဉာဏ၊ ဥပယျ သုံး။ ဒဿန၊ ဘာဝနာ သုံး။ သကဝစန၊ ပရဝစန သုံး။ ဝိဿဇ္ဇနိယ၊ အဝိဿဇ္ဇ နိယ သုံး။ ကမ္မဝိပါက သုံး။ ကုသလ၊ အကုသလ သုံး။ အနညာတသုတ်၊ ပဋိက္ခိတ္တသုတ်၊ အနညာတပဋိက္ခိတ္တသုတ်၊ ထဝသုတ်အားဖြင့် နှစ်ဆယ့် ရှစ်ပါးအပြားရှိ၏။

ထိုတွင် အကုသိုလ်ကို ဝေဘန်ရာ-

“ကောဓ မက္ခဂရ ဘိက္ခူ။

လာဘ သက္ကာရ ကာရဏာ။

သုခေတ္တေ ပူတိဗီဇံ။

သဒ္ဓမ္မသ္မိံ န ရူဟတိ”

အစရှိသော သုတ်သည် “သံကိလိဿန္တိ ဧတေနာတိ သံကိလေသော၊ သံ ကိလေသဘာဂေ သံကိလေသကောဋ္ဌာသေ ပဝတ္တံ သံကိလေသ ဘာဂိယံ” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် သံကိလေသဘာဂိသုတ် မည်၏။

လောကီကုသိုလ်ကို ဝေဘန်ရာ-

“ဧကပုပ္ဖံ စဇိတွာန၊

သဟဿ ကပ္ပကောဋိယော။

ဒေဝေ စေဝ မနုဿေ စ၊

သေသေန ပရိနိဗ္ဗုတော။”

အစရှိသော သုတ်သည် “ဝါသနာ ပုညဘာဝနာ၊ ဝါသနာဘာဂေ ပဝတ္တံ ဝါသနံ ဘဇာပေတိတိ ဝါ ဝါသနာဘာဂိယံ” ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့် ဝါသနာဘာဂိယသုတ် မည်၏။

သေက္ခသီလက္ခန္ဓံ စသည်ကို ဝေဘန်ရာ-

“ သတ္တိယာ ဝိယ ဩမဋ္ဌော၊

ဒယုမာနောဝ မတ္ထကေ။

ကာမရာဂပ္ပဟာနာယ၊

သတော ဘိက္ခု ပရိဗ္ဗဇေ။ ”

အစရှိသော သုတ်သည် “ နိဗ္ဗိဇ္ဈနံ လောဘက္ခန္ဓာဒိပဒါလနံ နိဗ္ဗေဓော၊
နိဗ္ဗေဓဘာဂေ ပဝတ္တံ နိဗ္ဗေဓံ ဘဇာပေတိတိ ဝါ နိဗ္ဗေဓဘာဂိယံ ” ဟူသော
ဝစနတ္ထကြောင့် နိဗ္ဗေဓဘာဂိယသုတ် မည်၏။

အသေက္ခသီလက္ခန္ဓံ စသည်ကို ဝေဘန်ရာ-

“ ယဒါ ဟဂေ ပါတုဘဝန္တိ ဓမ္မာ၊

အာတာပိနော ဈာယဟော ဗြာဟ္မဏဿ။

ဝိဂူပယံ တိဋ္ဌတိ မာရသေနံ၊

သုရိယောဝ ဩဘာသယ မန္တလိက္ခံ။ ”-

အစရှိသော သုတ်သည် အသေက္ခဘာဂိယသုတ် မည်၏။

ဤ “ ပူဇာစ ပူဇာနိယာနံ ” ဟူသော သုတ်သည်ကား ပုဗ္ဗဘာဂ
ပူဇာဖြင့် ဝါသနာဘာဂိယ မည်၏။ သေက္ခဓမ္မဖြင့် နိဗ္ဗေဓဘာဂိယ မည်၏။
အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့် အသေက္ခဘာဂိယ မည်၏။ အလုံးစုံကိုပါင်း၍ ဝါသနာ
နိဗ္ဗေဓဘာဂိယ၊ ဝါသနာအသေက္ခဘာဂိယ၊ နိဗ္ဗေဓအသေက္ခဘာဂိယ၊
ဝါသနာနိဗ္ဗေဓအသေက္ခဘာဂိယလည်း မည်၏။

တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ ဒုစ္စရိတသံကိလေသတို့ကို ဖြူစင်စေတတ်သော
ကြောင့် တဏှာဝေါဒါန၊ ဒိဋ္ဌိဝေါ၊ ဒုစ္စရိတဝေါဒါနဘာဂိယသုတ်လည်း
မည်၏။

ဤသို့လျှင် သောဠသသာသနပဋ္ဌာန၌ ဆယ်သုတ် မည်သင့်၏။

အဋ္ဌဝိသတိ သာသနပ္ပဋ္ဌာနဌ်ကား- ပရဝစန၊ သကပရဝစန၊ အဝိ
ဿဇ္ဇနိယ၊ ဝိဿဇ္ဇနိယာဝိဿဇ္ဇနိယ၊ အကုသလ၊ ကုသလာကုသလ၊
ပဋိက္ခိတ္တ၊ အနညာတပဋိက္ခိတ္တ ဤရှစ်သုတ်မှ ကြွင်းသော သုတ်ပေါင်း
နှစ်ဆယ် ဖြစ်သင့်၏။

ထိုတွင်-

“ ဗုဒ္ဓါဒိနံ ပန ဂုဏာဘိက္ခာဝဝသေန ပဝတ္တံ သုတ္တံ ယဝေါ နာမ ”
ဟူသည်နှင့်အညီ- ပူဇနိယပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ပူဇာရဟဘောဂုဏ်၊ ပူဇော်တတ်
သ သူတို့၏ အဂ္ဂပသာဒစသောဂုဏ်ဖြင့် ချီးမွမ်းခြင်းကို သိအပ်သောကြောင့်
ထဝသုတ် မည်၏ မှတ်လေ။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် ဝေနေယျဇ္ဈာသယအားလျော်စွာ သံကိလေသ
ဘာဂိယ စသော အပြားတို့ဖြင့် ဒေသနာ၏ဖြစ်၍ နေခြင်းကို ပြတတ်သော
သံဝဏ္ဏနာဝိသေသသည် သာသနပ္ပဋ္ဌာန မည်၏။

သာသနပ္ပဋ္ဌာန ပြီး၏

နိဂုံး

၁၅၅

ဝိသုဒ္ဓါစာရထေရေန၊
ဝိသုဒ္ဓါရာမဝါသိနာ၊
ဝါစိတာ နေကသိဿာနံ၊
နေတ္တိဟာရတ္ထဒိပနီ။

သတ္တတာလီသဒ္ဓိသတ-
သဟဿေ သာဝဏာဒိကေ၊
တေရသ သူရိယာဟသ္မိ၊
ရတ္တိယံ ပရိနိဋ္ဌိတာ။

ဝိသုဒ္ဓါရာမဝါသိနာ၊ ဝိသုဒ္ဓါရုံကျောင်းတိုက်ကြီး၌ ဂိုဏ်းသီး နေ
ထိုင်သော။ ဝိသုဒ္ဓါစာရထေရေန၊ “ဝိသုဒ္ဓါစာရ ကဝိဓေ မဟာမဗ္ဗ ရာဇဂုရု”
“ ဝိသုဒ္ဓါစာရ ကဝိဓေ ခိပတိ သိရိပဝရ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု ”
မဟာထေရ်သည်။ အနေကသိဿာနံ၊ တို့အား။ ဝါစိတာ၊ ပို့ချအပ်သော။
နေတ္တိဟာရတ္ထဒိပနီ၊ သည်။ သတ္တတာလီသ ဒ္ဓိသတ သဟဿေ၊ ၁၂၄၇-
ခုနှစ်၌။ သာဝဏာဒိကေ၊ ဝါခေါင်လဆန်းပက္ခ၌။ တေရသေ၊ ၁၃-ရက်၌။
သူရိယာဟသ္မိ၊ တနင်္ဂနွေနေ့၌။ ရတ္တိယံ၊ ည၌အခါ၌။ ပရိနိဋ္ဌိတာ၊ ဝန်းကျင်
ပတ်ကုံး အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်သတည်း။

ဝိသုဒ္ဓါရုံမှ

နေတ္တိဟာရတ္ထဒိပနီသစ် ပြီး၏။

ညာသိကောကိကျမ်း

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

က-သမာသိကောကိ

(၁) သမာသိပုဒ်တို့၏ သာမညအရကောကိ

ခပ်သိမ်းသော သမာသိပုဒ်တို့၏ သဘောသည် “ သမသနံ သမာသော ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- ပုဒ်အချင်းချင်း ချဉ်း၍ စပ်မှ သာလျှင် သမာသိ မည်သောကြောင့် ဇနက-ဇည၊ ဂုဏ်-ဂုဏေ စသည် ဖြင့်စပ်ခြင်း သမ္ပန္နဘောကို အမြဲကောက်အပ်၏။ ထိုကြောင့် ခပ်သိမ်းသော သမာသိပုဒ်တို့၏ အရကောကိ လက္ခဏာကို သိမြင်လိုကုန်သော အမျိုး သားတို့သည် ရှေးဦးစွာ ဇနက-ဇည၊ ဂုဏ်၊ဂုဏေ စသည်ဖြင့် စပ်ခြင်း သမ္ပန္နဘောကို အားထုတ် လေ့လာအပ်၏။ ထို သမ္ပန္နဘောသည် သမ္ပန္နိဒြိမ် ဌိ တည်သောကြောင့် များသောအားဖြင့် ကာရဏူပဓာ၊ ဌာနူပဓာ အားဖြင့် ကောက်အပ်၏။ ဤ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား ခပ်သိမ်းသော သမာသိပုဒ်တို့ နှင့် ဆက်ဆံသော သာမည အရကောကိ လက္ခဏာတည်း။

(၂) သမာသိပုဒ်တို့၏ ဝိသေသ အရကောကိ

ဝိသေသ အားဖြင့်သော်ကား- ထို ခြောက်ပါးသော သမာသိပုဒ် တို့တွင် ဗဟုဗ္ဗိဟိ သမာသိမှတစ်ပါး ငါးပါးသော သမာသိတို့၌ မုချကောကိ၊ ဥပဓာကောကိ၊ သမာသိပုဒ်ကောကိ အားဖြင့် သုံးပါးအပြားရှိ၏။ ထို သုံးပါး တို့တွင် ဝိသေသနပုဒ်၏ အရကို ရှေးဦးစွာ မုချအားဖြင့် အမြဲ

ကောက်အပ်၏။ ထို့နောက် ဝိသေသနဖြစ်သော ရှေ့ပုဒ်၏ ဝိသေသျှ ဖြစ်သော နောက်ပုဒ်နှင့် ဇနက-ဇည၊ ဂုဏ်-ဂုဏေ စသည်ဖြင့် စပ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သမ္ပန္နဘောကို ကာရဏူပစာ၊ ဌာနူပစာအားဖြင့် ကောက်အပ် ၏။ ဤကဲ့သို့ ဝိသေသနဖြစ်သော ရှေ့ပုဒ်၏အရကို မုချ၊ ဥပစာအားဖြင့် နှစ်ဌာနခွဲ၍ ကောက်ခြင်းသည် သမာသ်ပုဒ်တို့၏ သဘောလက္ခဏာလျှင် တည်း။ အကြောင်းတပါး ရှာဘွယ်မရှိ။

ထို့နောက် ယခင် ငါးပါးသော သမာသ်ပုဒ်တို့၌-

အဗျယိဘာဝံ သမာသော-

ပုဗ္ဗပဒတ္ထပ္ပမာနော။

တပ္ပရိသံ သမာသော-

ဥတ္တရပဒတ္ထပ္ပမာနော။

ဗဟုဗ္ဗိဟိ သမာသော-

အညပဒတ္ထပ္ပမာနော။

ဒွန္တံ သမာသော-

ဥဘယပဒတ္ထပ္ပမာနော။

ဟူသည်နှင့်အညီ- သမာသ်ပုဒ်တို့၏အရကို ထို မုချ၊ ကာရဏူ၊ ဌာနူပစာ တို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော ဝတ္ထုသဘာဝခြပ်၊ မွေသဘာဝခြပ်တို့ကို ထိုက်သည် အားလျော်စွာ ကောက်အပ်ကုန်၏။

၁ - ဒိဂု၊ ကမ္မဇာရယ သမာသ်နှစ်ပါးသည်လည်း တပ္ပရိသံ သမာသ်၏ အစိတ် ဖြစ်သောကြောင့် ဥတ္တရပဒတ္ထမာနာ။

ဝိသေသနကင်းသော ဒွန်သမာသ်ဌ်ကား ရှေ့ပုဒ်တို့၏အရကို မုချ အားဖြင့် အမြဲကောက်အပ်၏။ ထို့နောင် နှစ်ပုဒ်တို့၏ သွားခြင်း၊ ချက်ခြင်း စသော ကြိယာကို အကြောင်းပြု၍ အချင်းချင်းငဲ့သတဲသို့ ဖြစ်သော သမ္မန် ကို ဌာနူပစာအားဖြင့် ကောက်အပ်၏။

ဗဟုဗ္ဗိဟိ သမာသ်ဌ်ကား မုချကောက်၊ ဥပစာကောက်၊ အညပုဒ် အကောက်အားဖြင့် သုံးပါး အပြားရှိ၏။ ထို သုံးပါးတို့တွင် သမာသ်ပုဒ် အရကို ရှေးဦးစွာ မုချအားဖြင့် အမြဲကောက်အပ်၏။ ထိုနောင်သမာသ်ပုဒ် တို့၏ အညပုဒ်နှင့် ဇနက-ဇည၊ ဂဏ်-ဂဏေ စသည်ဖြင့် စပ်ခြင်းဟု ဆိုအပ် သော သမ္မန်ကို ကာရဏူပစာ၊ ဌာနူပစာအားဖြင့် ကောက်အပ်၏။ ထို့နောင် ယခင် ဗဟုဗ္ဗိဟိသမာသ်သည်လည်း “ဗဟုဗ္ဗိဟိသမာသော အညပဒတ္ထ- ပ္ပဓာနော” ဟူသည်နှင့်အညီ အညပုဒ်၏အရကို ထို မုချ၊ ကာရဏူပစာ၊ ဌာ နူပစာတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော ဝတ္ထုသဘာဝခြစ်၊ ဓမ္မ သဘာဝခြစ်တို့ကို ထိုက်သည်အားလျော်စွာ ကောက်အပ်၏။

ဤ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား ခြောက်ပါးသော သမာသ်တို့၏ ဝိသေသ အရကောက် လက္ခဏာတည်း။

(၃) သမာသ်အရကောက် မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာ -

ထိုခြောက်ပါးသော သမာသ်ပုဒ်တို့၏ အရကောက် လက္ခဏာကို အကျဉ်းမှတ်သား သိမြင်လိုကုန်သော အမျိုးသားတို့သည်-

- ၁။ မုချောပစာ၊ အည-ပါ၊ သုံးဖြာ ဗဟုဗ်၊
အကောက်ထုတ်။
- ၂။ မုချောပစာ၊ သမာသ်ပါ၊ သုံးဖြာ ကြွင်းပုဒ်၊
အကောက်ထုတ်။

၃။ ပုဒ်လုံး ဗဟုဗိ၊ ရှေ့ပုဒ် ဒွန္ဒု၊ ကြွင်း လေးဝဉ္စ၊
 ဝိသေသနံ၊ ပုဒ်အရကို၊ မုချ၊ ဌာန၊
 ကောက်လေမြဲ။

၄။ ဌာနပစာရ၊ သမ္ပန္န၊ အရကောက်လေမြဲ။

၅။ ၎င်းခြောက်ရပ်၊ သမာသ်အည၊ ပုဒ်အရကို၊
 မုချ၊ ဥပစာ၊ လက္ခဏာနှင့်၊ လျော်စွာဝေခွဲ၊
 ကောက်လေမြဲ။

ဟူသော လင်္ကာကို ကောင်းစွာ လေ့ကျက်မှတ်အပ်၏။

(၄) မှတ်အပ်သော လက္ခဏာဉာဏ်

ဤသို့လျှင် ခြောက်ပါးသော သမာသ်တို့၏ အရကောက်ဖြစ်သော မှတ်ကြောင်း လက္ခဏာကို ပြပြီး၍ ယခုအခါ၌ မှတ်အပ်သော လက္ခဏာဉာဏ်တို့ကို အသီးအသီး ထုတ်၍ ပြဆိုပေအံ့သတည်း။

နဂရဿ သမိပေ ပဝတ္တတိ ကထာ ဣတိ ဥပနဂရံ။

ယာ ကထာ၊ အကြင် စကားသည်။ နဂရဿ၊ ၏။ သမိပေ၊ ၌၊ ပဝတ္တတိ၊ ၏။ ဣတိ တသ္မာ၊ ကြောင့်။ သာ ကထာ၊ သည်။ ဥပနဂရံ ၏။ နဂရဿ သမိပေ ပဝတ္တတိ ကထာ ဣတိ -ကား အဗျယိဘော သမာသ်ဝိဂြိုဟ်။ ဥပနဂရံကား အဗျယိဘောသမာသ်ပုဒ်။ ဥပ-ပုဒ်၊ နဂရ-ပုဒ်။ ဤ ဥပနဂရ ဟူသော အဗျယိဘောသမာသ်ပုဒ်၌ နဂရ ဟူသော ဝိသေသနပုဒ်၏ အရကား မြို့ခြံသည် မုချအားဖြင့် ရ၏။ မြို့ခြံ၏ စကားခြံနှင့် သမိပီ၊ သမိပ အဖြစ်ဖြင့် စပ်ခြင်း ဟု ဆိုအပ်သော သမ္ပန္နသည် ဌာနပစာ အားဖြင့်ရ၏။ ဥပနဂရံ ဟူသော သမာသ်ပုဒ်လုံး၏ အရကား ထိုမုချ၊ ဌာနပစာ တို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော စကားခြံ ရ၏။

တယော လောကာ တိလောကံ။ (အနက်ပေး။)

တယော လောကာ- ကား ဒိဂုသမာသ်ဦးဂြိုဟ်။ လ။ လောက ပုဒ်။ ဤ တိလောကံ ဟူသော ဒိဂုသမာသ်ပုဒ်၌ တိ-ဟူသော ဝိသေသနပုဒ် ၏ အရကား သုံးပါးဟု ဆိုအပ်သော ရေတွက်ခြင်းသင်္ချာသည် မုချအား ဖြင့် ရ၏။ ထို သုံးပါးဟု ဆိုအပ်သော ရေတွက်ခြင်းသင်္ချာ၏ လူခြစ်နှင့် ဂုဏ်, ဂုဏေ အဖြစ်ဖြင့် စပ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သမ္မန်သည် ဌာနူပစာ အဘို့ဖြင့် ရ၏။ တိလောကံ ဟူသော သမာသ်ပုဒ်လုံး၏အရကား ထို မုချ, ဌာနူပစာအားဖြင့် မှတ်အပ်သော လူသုံးပါးရ၏။

ရညော ပုတ္တော ရာဇပုတ္တော။ (အနက်ပေး။)

ဤ ရာဇပုတ္တော ဟူသော တပျူရိသ်သမာသ်ပုဒ်၌ ရာဇ ဟူသော သမာသ်ပုဒ်၏ အရကား မင်းခြစ်သည် မုချအားဖြင့် ရ၏။ မင်းခြစ်၏ သားခြစ်နှင့် ဇနက ဇည အဖြစ်ဖြင့် စပ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သမ္မန်သည် ဌာနူပစာအားဖြင့် ရ၏။ ရာဇပုတ္တော ဟူသော သမာသ်ပုဒ်လုံး၏ အရကား ထိုမုချ, ဌာနူပစာတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော မင်းသားခြစ် ရ၏။

သမဏော စ ဗြာဟ္မဏော စ သမဏဗြာဟ္မဏာ။ (အနက်ပေး)

ဤ သမဏဗြာဟ္မဏာ ဟူသော ဒွန်သမာသ်ပုဒ်၌ သမဏ ဟူသော ရှေ့ပုဒ်၏ အရကား ရဟန်းခြစ်သည် မုချအားဖြင့်ရ၏။ ထို ရဟန်းခြစ်၏ ပုဏ္ဏားခြစ်နှင့် သွားခြင်း အစရှိသော ကြိယာကို အကြောင်းပြုသဖြင့် အချင်း ချင်းငဲ့သကဲ့သို့ ဖြစ်သော အညာမညာပေက္ခ သမ္မန်သည် ဌာနူပစာ အား ဖြင့် ရ၏။ သမဏဗြာဟ္မဏာ ဟူသော သမာသ်ပုဒ်လုံး၏ အရကား ထိုမုချ, ဌာနူပစာတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော ရဟန်း, ပုဏ္ဏား နှစ်ပါးရ၏။

မဟန္တော စ သော ပုရိသော စာတိ မဟာပုရိသော။ (အနက်ပေး)

ဤ မဟာပုရိသော ဟူသော ကမ္မစာရည်းသမာသ်ပုဒ်၌ မဟန္တော ဟူသော ဝိသေသနပုဒ်၏အရကား မြတ်သော သီလ၊ သမာဓိ စသောဂုဏ် သည် မုချအားဖြင့် ရ၏။ ထို မြတ်သော သီလ၊ သမာဓိ၊ စသောဂုဏ်၏ ယောက်ျားခြစ်နှင့် ဂုဏ်၊ ဂုဏောအဖြစ်ဖြင့် စပ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သောသမ္မန် သည် ဌာနူပစာအားဖြင့် ရ၏။ မဟာပုရိသော ဟူသော သမာသ်ပုဒ်လုံး၏ အရကား ထို မုချ၊ ဌာနူပစာတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော မြတ်သောယောက်ျား ရ၏။

ဒိန္နော သုကော ယဿ သောတိ ဒိန္နုသုကော။ (အနက်ပေး)

ဤ ဒိန္နုသုကော ဟူသော ဗဟုဗ္ဗိဟိသမာသ်ပုဒ်၌ ဒိန္နုသုကံ ဟူသော သမာသ်ပုဒ်၏အရကား ပေးအပ်သော အခွန်ခြစ်သည် မုချအားဖြင့် ရ၏။ ပေးအပ်သောအခွန်ခြစ်နှင့် သာမီ၊ သံ အဖြစ်ဖြင့် စပ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သမ္မန်သည် ဌာနူပစာ အားဖြင့် ရ၏။ ယဿ ဟူသော အညပုဒ်၏အရကား ထို မုချ၊ ဌာနူပစာအားဖြင့် မှတ်အပ်သော မင်းခြစ် ရ၏။

ဤ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား ခြောက်ပါးသော သမာသ်ပုဒ်တို့၏ ဝိသေသ အရကောက်ဖြစ်သော မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာကို မှတ်အပ်သော လက္ခဖြစ်သော ဥဒါဟရုဏ်တို့ဖြင့် အသီးအသီး ဆောင်၍ ပြဆိုရာ ပြဆို ကြောင်း ဖြစ်သော စကားရပ် အပြီးသတ်တည်း။

သမာသ်ကောက် ပြီး၏။
◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

(၅) တဒ္ဒိတ်ပုဒ်တို့၏ သာမည အရကောက်

ခပ်သိမ်းသော တဒ္ဒိတ်ပုဒ်တို့၏ သဘောသည် “ ပဒပစ္စယ သင်္ခေါတဒ္ဒိတန္တိ ပဝုစ္စတိ ” ဟူသည်နှင့်အညီ- ပုဒ်နှင့် ပစ္စည်း ချဉ်းမှ သာလျှင် တဒ္ဒိတ် မည်သောကြောင့် ဂုဏ်, ဂုဏေ စသည်ဖြင့် စပ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သမ္ပန္နဘောကို အမြဲကောက်အပ်၏။ ထို့ကြောင့် ခပ်သိမ်းကုန် သော တဒ္ဒိတ်ပုဒ်တို့၏ အရကောက် လက္ခဏာကို သိမြင်လိုကုန်သော အမျိုးသားတို့သည် ရှေးဦးစွာ ဂုဏ်, ဂုဏေ စပ်ခြင်း သမ္ပန္နဘောကို လေ့လာ အပ်၏။ ထို သမ္ပန္နဘောသည် သမ္ပန္နိဒြဗ်ဌိသာမိ၍ ဖြစ်သောကြောင့် များ သောအားဖြင့် ကာရဏူပစာ, ဌာနူပစာ အားဖြင့် ကောက်အပ်၏။ ဤ ဆို အပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား ခပ်သိမ်းသော တဒ္ဒိတ်ပုဒ်တို့နှင့် ဆက်ဆံသော သာမည အရကောက် လက္ခဏာတည်း။

(၆) တဒ္ဒိတ်ပုဒ်တို့၏ ဝိသေသ အရကောက်

ဝိသေသလက္ခဏာ အားဖြင့်သော်ကား သာမညတဒ္ဒိတ်, အဗျယ တဒ္ဒိတ်, ဘာဝတဒ္ဒိတ်အားဖြင့် သုံးပါးအပြားရှိ၏။ ထိုတွင် သာမညတဒ္ဒိတ်, အဗျယတဒ္ဒိတ်တို့၌ မုချကောက်, ဥပစာကောက်, ပစ္စည်းကောက် အားဖြင့် သုံးပါးအပြားရှိ၏။ ထိုတွင် ပုဒ်အရကို မုချအားဖြင့် အမြဲ ကောက်အပ်၏။ ထို့နောင် ပုဒ်၏ပစ္စည်းနှင့် ဂုဏ်, ဂုဏေ စသည်ဖြင့် စပ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သမ္ပန္နဘောကို ကာရဏူပစာ, ဌာနူပစာ အားဖြင့် ကောက်အပ်၏။ ဤသို့ ပုဒ်၏အရကို မုချ, ဥပစာအားဖြင့် နှစ်ဌာနခွဲ၍ ကောက်ခြင်းသည် ခပ်သိမ်း သော တဒ္ဒိတ်ပုဒ်တို့၏ လက္ခဏာသာတည်း။ အကြောင်းတပါး ရှာဘွယ်မရှိ။

ထို သာမညတဒ္ဓိတ်, အဗျယတဒ္ဓိတ် တို့၌လည်း -

“ တဒ္ဓိတ်ပစ္စယ၊ ဟောနေကျ၊ မုချ နောက်ပုဒ် နက်သာတည်း ”

ဟူသည်နှင့်အညီ- နောက်ပုဒ်၏အရကို မုချ, ကာရဏှ, ဌာနပစာတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော - ဝတ္ထုသဘာဝခြစ်, ဓမ္မသဘာဝခြစ်တို့ကို ထိုက်သည် အားလျော်စွာ ကောက်အပ်၏။

ဘာဝတဒ္ဓိတ်သည်လည်း မုချကောက်, ဥပစာကောက်, ပစ္စည်းကောက် အားဖြင့် သုံးပါး အပြားရှိ၏။ ထိုတွင် ပုဒ်အရကို မုချအားဖြင့် အမြဲကောက်အပ်၏။ ထိုနောင်ပုဒ်၏ ပစ္စည်းနှင့် ဂုဏ်, ဂုဏေ စသည်ဖြင့် စပ်ခြင်း သမ္ပန္နဘောကို ကာရဏှပစာ, ဌာနပစာတို့ဖြင့် ကောက်အပ်၏။

ထို ဘာဝတဒ္ဓိတ်၌လည်း ပစ္စည်း အရကို-

“ တဒ္ဓိတ်ဘာဝ၊ ဝါစက၊ သဒ္ဓပဝတ္တ နိမိတ်ကိုသာတည်း။ ”

ဟူသည်နှင့်အညီ- ဘာဝဟူသော နောက်ပုဒ်၏အရ ပစ္စည်း, ထို ပစ္စည်း အရကို မုချ, ကာရဏှ, ဌာနပစာတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော ဇာတ်, ဂုဏ်, ကြိယာ, ခြစ်, နာမ် ဟုဆိုအပ်သော သဒ္ဓပဝတ္တနိမိတ် အနက်ငါးပါးကို ထိုက်သည် အားလျော်စွာ ကောက်အပ်၏။ ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား သုံးပါးကုန် သော တဒ္ဓိတ်ပုဒ်တို့၏ ဝိသေသအရကောက်လက္ခဏာတည်း။

(၇) တဒ္ဓိတ်အရကောက် မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာ

၁။ သာမန်, ဗျယ၊ ပုဒ် ဘာဝ၊ သောတ္တ တဒ္ဓိတ်ပုဒ်။

၂။ မုချောပစာရ၊ ပစ္စယ၊ သုံးဝ အကောက်ထုတ်။

၃။ တဒ္ဓိတ် ဟူက၊ ပုဒ်အရ၊ မုချ, ဌာနလုပ်။

၄။ ပစ္စည်းအတွက်၊ နောက်ပုဒ်နက်၊ ဆက်ဆက် အကောက်ထုတ်။

၅။ တဒ္ဒိတ်ပစ္စယ၊ ဟောနေကျ၊ မုချ နောက်ပုဒ် နက်သာတည်း။

၆။ တဒ္ဒိတ်ဘာဝ၊ ဝါစက၊ ဟောကျ သဒ္ဒပဝတ္တနိမိတ် နက်သာတည်း။

၇။ အရမကွဲ၊ ပုဒ်၊ ပစ္စ၊ ယုမြဲ သောတ္တတဒ္ဒိတ် တည်း။

(၈) မှတ်အပ်သော လကျဉာဏ်ဟရဏ်

ဤသို့လျှင် သုံးပါးသော တဒ္ဒိတ်ပုဒ်တို့၏ အရကောက်ဖြစ်သော မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာကို ပြဆိုပြီး၍ ယခုအခါ၌ မှတ်အပ်သော လကျဉာဏ်ဟရဏ်တို့ကို အသီးအသီး ထုတ်ပြပေအံ့ သတည်း။

ဝါသိဋ္ဌော-ဟူသော သာမညတဒ္ဒိတ်၌-

“ ဝသိဋ္ဌဿ အပစ္စံ ဝါသိဋ္ဌော ”

ဝသိဋ္ဌဿ၊ ၏။ အပစ္စံ၊ တည်း။ ဝါသိဋ္ဌော၊ သား။

ဝသိဋ္ဌဿ အပစ္စံကား သာမညတဒ္ဒိတ်ဝိဂြိုဟ်၊ ဝါသိဋ္ဌော ကား သာမညတဒ္ဒိတ်ပုဒ်။ ဝသိဋ္ဌ-ပုဒ်၊ အပစ္စံ-ပုဒ်၊ ၏-ပစ္စည်း။ ဤ ဝါသိဋ္ဌော ဟူသော သာမညတဒ္ဒိတ်ပုဒ်၌ ဝသိဋ္ဌ ဟူသော တဒ္ဒိတ်ပုဒ်၏ အရကား- ဝသိဋ္ဌ အမည်ရှိသော အဘဒြပ် ရ၏။ ထို အဘဒြပ်၏ သားဒြပ်နှင့် ဇနကာ၊ ဇည အဖြစ်ဖြင့် စပ်ခြင်း သမ္ပန္နဘောသည် ဌာနပစာအားဖြင့် ရ၏။

ဏ-ပစ္စည်း၏အရကား “ တဒ္ဓိတ်ပစ္စယ၊ ဟောနေကျ၊ မုချ နောက်ပုဒ်
နက်သာတည်း ” ဟူသည်နှင့်အညီ- ထိုမုချ၊ ဌာနူပစာတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော
သားခြစ် ရ၏။

သဗ္ဗထာ-ဟူသော အဗျယတဒ္ဓိတ်၌-
သုဗ္ဗေန ပကာရေန သဗ္ဗထာ။ (အနက်ပေး)

ဤသဗ္ဗထာ ဟူသော အဗျယတဒ္ဓိတ်၌ သဗ္ဗ ဟူသော တဒ္ဓိတ်ပုဒ်၏
အရကား သကလဘောဂုဏ် ရ၏။ ထို သကလဘောဂုဏ်၏ ပကာရဘော
ဂုဏ်နှင့် ဂုဏ်၊ ဂုဏေ အဖြစ်ဖြင့် စပ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သမ္ပန္နဘောသည်
ဌာနူပစာ အားဖြင့်ရ၏။ ထာ-ပစ္စည်း၏အရကား “ တဒ္ဓိတ်ပစ္စယ။လ။ ”
ဟူသည်နှင့် အညီ- ထိုမုချ၊ ဌာနူပစာတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော ပကာရဘော
ဂုဏ် ရ၏။

ဂေါတ္တံ- ဟူသော ဘာဝတဒ္ဓိတ်၌-
ဂေါဿ ဂေါတ္တံ။ (အနက်ပေး)

ဤဂေါတ္တံ- ဟူသော ဘာဝတဒ္ဓိတ်၌ ဂေါ-ဟူသော တဒ္ဓိတ်ပုဒ်၏
အရကား နွားခြစ်ရ၏။ ထိုနွားခြစ်၏ နွားဇာတ်နှင့် နိဿယ၊ နိဿိတ
အဖြစ်ဖြင့် စပ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သမ္ပန္နဘောသည် ဌာနူပစာအားဖြင့်
ရ၏။ ဣ-ပစ္စည်း၏ အရကား-

“ ယေန ယေန နိမိတ္တေန၊
ဗုဒ္ဓိ သဒ္ဓေါစ ဝတ္တတေ။
တံ တံ နိမိတ္တကံ ဘာဝ-
ပစ္စယေန မုဒိရိတံ- ”

ဟူသည်နှင့်အညီ- ဘာဝတဒ္ဓိတ်၏ သဘောသည် သဒ္ဓပဝတ္တနိမိတ်၏
အနက်၌သာ ဖြစ်သောကြောင့် ထို မုချ၊ ဌာနူပစာတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော
နွားဇာတ် ရ၏။

ယေန ယေန နိမိတ္တေန၊ အကြင် အကြင် ဇာတ်၊ ဂုဏ်၊ ကြိယာ၊
ဒြပ်၊ နာမ်ဟု ဆိုအပ်သော သဒ္ဒပဝတ္ထနိမိတ်ကြောင့်။ ဗုဒ္ဓိ စ၊ နွား စသော
အသိဉာဏ်သည်၎င်း။ သဒ္ဓေါ စ၊ ဂေါ စသော သဒ္ဓါသည်၎င်း။ ဝတ္တတေ၊
ဖြစ်တတ်၏။ တံ တံ နိမိတ္တကံ၊ ထိုထို ဇာတ်၊ ဂုဏ်၊ ကြိယာ၊ ဒြပ်၊ နာမ်
ဟုဆိုအပ်သော သဒ္ဒပဝတ္ထနိမိတ်ကို။ ဘာဝပစ္စယေန၊ ဣ၊ ဣ၊ တာ အစရှိ
သော ဘာဝပစ္စည်းသည်။ ဥဒီရိတံ၊ ဟောအပ်၏။

မာနသံ-ဟူသော သောတ္တတဒ္ဒိတ်၌-

မနော စဝ မာနသံ။ (အနက်ပေး။)

မနော စဝ ကား သောတ္တတဒ္ဒိတ်ဝိဂြိုဟ်၊ မာနသံ ကား သောတ္တ
တဒ္ဒိတ်ပုဒ်။ မန ပုဒ်၊ ဣ ပစ္စည်း။ သောတ္တတဒ္ဒိတ်တို့၏ သဘောသည်
ပုဒ်အရ၊ ပစ္စည်းအရ အထူးမရှိသောကြောင့် အာရမ္မဏိကဖြစ်သော
စိတ်ရ၏။

ဒေဝေါ ယေဝ ဒေဝတာ။ (အနက်ပေး။)

သောတ္တတဒ္ဒိတ်တို့၏ သဘောသည် ပုဒ်အရ၊ ပစ္စည်းအရ အထူး
မရှိသောကြောင့် နတ် ရ၏။

ထို့ကြောင့်-

“အရမက္ခံ၊ ပုဒ်၊ ပစ္စ၊ ယုမြိ သောတ္တတဒ္ဒိတ်တည်း” ဟု
မိန့်အပ်၏။

ဤ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား ခပ်သိမ်းသော တဒ္ဒိတ်ပုဒ်တို့၏ အရ
ကောက်ဖြစ်သော မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာကို မှတ်အပ်သော လက္ခဏာဥဒါဟ
ရဏ်နှင့်တကွ ပြဆိုကြောင်း ဖြစ်သော စကားတည်း။

တဒ္ဒိတ်ကောက် ပြီး၏။

ဂ-အာချာတ်ကောက်

(၉) အာချာတ်ဝိဘတ်တို့၏ အရကောက်လက္ခဏာ

“ကြိယံ အာချာယတိတိ အာချာတ်” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ-
ကြိယာကို ပဓာနအားဖြင့် ဟောကြားတတ်သောကြောင့် အာချာတ်
မည်၏။ ထို အာချာတ်ကြိယာ ဟူသည် ပရမတ္ထသဘောတရားသာတည်း။
ထို့ကြောင့် ခပ်သိမ်းကုန်သော အာချာတ်ပုဒ်တို့၏ အရကောက်လက္ခဏာကို
သိမြင်လိုကုန်သော အမျိုးသားတို့သည် ရှေးဦးစွာ ပရမတ္ထ သဘောတရား
ကို လေ့လာအပ်၏။

ထို အာချာတ်ပုဒ်တို့၏ ဓာတ်-အရကောက်၊ ပစ္စည်း-အရကောက်
ဝိဘတ်-အရကောက်အားဖြင့် သုံးပါး အပြားရှိ၏။ ထို သုံးပါးတို့တွင်
ဓာတ်-အရကောက်ကို ကတ္တားဟော အာချာတ်ဝိဘတ်တို့၌ မုချ၊ ဥပစာ
နှစ်ဌာနခွဲ၍ ကောက်အပ်၏။ ထိုတွင် ကတ္တား၌ကြိယာဟု ဆိုအပ်သော
ပစ္စုပ္ပန် ကြိယာကို မုချအားဖြင့် ကောက်အပ်၏။ ထို မုချဖြစ်သော ပစ္စုပ္ပန်
ကြိယာ၏ ရှေးရှေး၌ဖြစ်သော စိတ္တုပ္ပါဒ်ကို ဖလူပစာအားဖြင့် ကောက်အပ်
၏။ နောက်နောက်၌ဖြစ်သော စိတ္တုပ္ပါဒ်ကို ကာရဏူပစာအားဖြင့် ကောက်
အပ်၏။ ခပ်သိမ်းသော အာချာတ်ပုဒ်တို့၌ များသောအားဖြင့် ရူပသိဒ္ဓိမတ္တ
ပဒသိလိဋ္ဌ ဘောဂုဏ်ကို ပစ္စည်းအရ ကောက်အပ်၏။ ကတ္တားကို
ဝိဘတ်အရ ကောက် အပ်၏။ ဤသည်လျှင် ကတ္တားဟောဖြစ်သော
ပရဿပုဒ် အာချာတ်ဝိဘတ် တို့၏ အရကောက် လက္ခဏာတည်း။

ကံဟော အာချာတ်ဝိဘတ်တို့၌ ကတ္တား၌ကြိယာ၏ အရကို မုချ
အားဖြင့် ကောက်အပ်၏။ ကမ္မုဋ္ဌကြိယာ၏အရကို ဖလူပစာအားဖြင့်
ကောက်အပ်၏။ ခပ်သိမ်းသော အာချာတ်ပုဒ်တို့ကို များသောအားဖြင့်
ရူပသိဒ္ဓိ မတ္တ ပဒသိလိဋ္ဌဘောဂုဏ်ကို ပစ္စည်းအရ ကောက်အပ်၏။
ကံကို ဝိဘတ်အရ ကောက်အပ်၏။ ဤသည်လျှင် ကံဟောဖြစ်သော
အတ္တနောပုဒ် အာချာတ်ဝိဘတ်တို့၏ အရကောက် လက္ခဏာတည်း။

ဘောဟော အာချာတ်ဝိဘတ်တို့၌ ဘာဂဝါစကဖြစ်သော ပုဒ်တို့၏ သဘောသည် ဓာတ်အရ၊ ပစ္စည်းအရ အထူးမရှိသောကြောင့် ပရမတ္ထ သဘောဖြစ်သော ကြိယာကို ကောက်အပ်၏။ ဤသည်လျှင် ဘောဟော ဖြစ်သော အာချာတ်ဝိဘတ်တို့၏ အရကောက် လက္ခဏာတည်း။

ဤ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား ခပ်သိမ်းသော အာချာတ်ပုဒ်တို့၏ အရကောက်ဖြစ်သော မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာကို ပြဆိုရာဖြစ်သော စကား တည်း။

၁။ မုချ၊ ဖလူ၊ ကာရဏူ၊ လွယ်ကူ သိစေမင်း။

၂။ ပစ္စုပ္ပန်မူ၊ မုချယူ၊ ရှေး ဖလူ၊
ကာရဏူကို၊ နောက်စိတ်သွင်း။

၃။ ဝိဘတ် အရ၊ ဝစနတ္ထ၊ ကောက်ကြ မှန်မယွင်း။

၄။ ပစ္စယတ္ထ၊ သိလိဋ္ဌ၊ ဘာဝ ဘောဂုဏ်မင်း။

(၁၀) မှတ်အပ်သော လက္ခဏာဥဒါဟရဏ်

ဤသို့လျှင် ခပ်သိမ်းသော အာချာတ်ပုဒ်တို့၏ အရကောက်ဖြစ် သော မှတ်ကြောင်း လက္ခဏာကို ပြပြီး၍ ယခုအခါ၌ မှတ်အပ်သော လက္ခဏာ ဖြစ်သော ဥဒါဟရဏ်တို့ကို အသီးအသီး ထုတ်ပြပေအံ့သတည်း။

“ ပရဿပဒမာချာတ်၊
ကတ္တရိ ယေဝ ဝတ္တတိ။
အတ္တနော တီသု ဝိညေယျံ၊
ဘာဝေ ကတ္တရိ ကမ္မနိ။

ဟူသော ဂါထာနှင့်အညီ- ခပ်သိမ်းသော အာချာတ်ပုဒ်တို့၏ ဖြစ်ရာ ဖြစ်သော ဘော၊ ကံ၊ ကတ္တား သုံးပါးတို့တွင် ဂစ္ဆတိ-ဟူသော ကတ္တား ဟော ပြယုဂ်၌-ဂမုဓာတ်၊ အ-ပစ္စည်း၊ တိ ဝိဘတ်။ ဂမုဓာတ်၏ အရကား ထိုထိုအရပ်သို့ သွားခြင်းငှာ အလိုရှိသောသူ၏ သတိ၊ ဝီရိယ၊ ဉာဏ်ပြဓာန်းသော စိတ္တုပ္ပါဒ်သည် မုချအားဖြင့် ရ၏။ ယောနိသောမန သိကာရ အစရှိသော ရှေးရှေး၌ဖြစ်သော စိတ္တုပ္ပါဒ်သည် ဖလူပစာ အားဖြင့် ရ၏။ သွားခြင်းကြိယာ ပြီးဆုံးသဖြင့် အဆင့်ဆင့်အကျိုးကို ပြီးစေ တတ်သော နောက်နောက်၌ဖြစ်သော စိတ္တုပ္ပါဒ်သည် ကာရဏူပစာအားဖြင့် ရ၏။

အ-ပစ္စည်း၏အရကား- “အပစ္စယော ရူပသိဒ္ဓိမတ္တောဝ ဇာယတိ” ဟူသည်နှင့်အညီ- ဘူဝါဒိဂဏိက ရူပသိဒ္ဓိမတ္တ ပဒသိလိဋ္ဌတာ ဟု ဆိုအပ်သော ဘောဂုဏ် ရ၏။

တိဝိဘတ်၏အရကား- “တိဝိဘတ္တိ ပဋ္ဌမာယ ဇောတိတံ ကတ္တု ကာရကံ ဝဒေ” ဟူသည်နှင့်အညီ- သွားတတ်သောပုဂ္ဂိုလ် ဟု ဆိုအပ်သော ကတ္တားသည် အပူဓာန အားဖြင့် ရ၏။

ခပ်သိမ်းသောကြိယာတို့၏ သဘောသည် ကြိယာကို ပဓာန အားဖြင့် ဟောမြဲဖြစ်သောကြောင့် ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ကတ္တုဋ္ဌကြိယာသည် သာလျှင် ပဓာနအားဖြင့် ရ၏။

ဟညတေ-ဟူသော ကံဟောပြယုဂ်၌- ဟနဓာတ်၊ ယပစ္စည်း၊ တေ ဝိဘတ်။ ဟန ဓာတ်၏အရ ကတ္တုဋ္ဌကြိယာကား-သတ်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ၏ ဝဓကဓေတနာပြဓာန်းသော ဒေါသမူ စိတ္တုပ္ပါဒ်သည် မုချအားဖြင့် ရ၏။ ကမ္မဋ္ဌကြိယာကား- သတ်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အာရမ္မဏ ပစ္စယသတ္တိသည် ဖလူပစာ အားဖြင့် ရ၏။

ယ ပစ္စည်း၏အရကား- “ယပစ္စယော ရူပသိဒ္ဓိမတ္တောဝ ဇာယတိ” ဟူသည်နှင့်အညီ-ရူပသိဒ္ဓိမတ္တ ပဒသိလိဋ္ဌတာ ဟု ဆိုအပ်သော ဘောဂုဏ် ရ၏။

တေ ဝိဘတ်၏အရကား- “ တေဝိဘတ္တိ ပဌမာယ ဇောတိတံ ကမ္မကာရကံ ဝေ ” ဟူသည်နှင့်အညီ- ထိုမှချ၊ ဥပစာတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော သတ်အပ်သောပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုအပ်သော အနက်သည် အပ္ပဓာန အားဖြင့် ရ၏။

ခပ်သိမ်းသော ကြိယာတို့၏ သဘောသည် ကြိယာကိုသာ ပဓာန အားဖြင့် ဟောမြဲ ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဓာတွတ္တသည်သာလျှင် ပဓာန အားဖြင့်ရ၏။

ဘူယတေ-ဟူသော ဘောဟောပြုယုဂ်၌ ဘူဓာတ်, ယပစ္စည်း, တေ ဝိဘတ်။ ဘူ ဓာတ်, တေ ဝိဘတ်၏အရကား- ဘာဝဝါစက ဖြစ်သော ပုဒ်တို့၏ သဘောသည် ဓာတ်အရ, ဝိဘတ်အရ အထူးမရှိသောကြောင့် ဖြစ်ခြင်းကြိယာ၏ သတိ, ဝိရိယ, ဉာဏ်ပြဓာန်းသော စိတ္တုပ္ပါဒ်သည် မှချ အားဖြင့် ရ၏။ ယ-ပစ္စည်း၏အရကား- ရူပသိဒ္ဓိမတ္တ ပဒသိလိဋ္ဌတာ ဟု ဆိုအပ်သော ဘောဂုဏ် ရ၏။

ဤ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား ခပ်သိမ်းသော အာချာတ်ပုဒ်တို့၏ အရကောကံဖြစ်သော မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာကို မှတ်အပ်သော လက္ခ ဖြစ်သော ဥဒါဟရုဏ်နှင့်တကွ ပြဆိုရာ ဖြစ်သော စကားရပ် အပြီးသတ် တည်း။

အာချာတ်ကောကံ ပြီး၏။

ယ-ကိတ်အရကောကံ

(၁၁) သာဓနနုနစ်ပါး အရကောကံလက္ခဏာ

“ အဝိဇ္ဇမာနသဒ္ဓါ၊ ဝိဂြိဟ် ပြုလတ်ရကား၊ ပရမတ္ထ ဓာတ်အရ၊ ပစ္စည်းအရပညတ္တ ” ဟူ၍ နိယံ ဆရာကျော်တို့ မိန့်မှာတော်မူအပ်သည်နှင့်

အညီ- အဝိဇ္ဇာမာနသဒ္ဓါ ဝိဂြိုဟ်ပြုလုပ်ရာ၌ ပရမတ္ထသဘောတရားကို ဓာတ် ၏အရ အမြဲကောက်အပ်၏။ ထို့ကြောင့် ခပ်သိမ်းသော ကိတ်ပုဒ်တို့၏ အရကောက်လက္ခဏာကို သိမြင်လိုကုန်သော အမျိုးသား တို့သည် ရှေးဦးစွာ အာရမ္မဏ၊ သဟဇာတ၊ ဥပနိဿယ အစရှိသော ပစ္စည်းတို့၏ ကျေးဇူးပြုဟန်ကို သိအောင်လေ့လာအပ်၏။ ထို ကိတ်ပုဒ်တို့၏ ဖြစ်ရာသာဓနခုနစ် ပါးတို့တွင် ကတ္တုသာဓန၌ ဓာတ်-အရကောက်၊ ပစ္စည်း-အရကောက် အားဖြင့် နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ ထို နှစ်ပါးတို့တွင် ဓာတ်အရကောက်သည် လည်း မုချကောက်၊ ဥပစာကောက်အားဖြင့် နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ ထို နှစ်ပါး တို့တွင်-

၁။ မုချ၊ ဖလူ၊ ကာရဏူ၊ လွယ်ကူ သိစေမင်း။

၂။ ပစ္စုပ္ပန်မူ၊ မုချယူ၊ ရှေးဖလူ၊ ကာရဏူကို နောက်စိတ်သွင်း။

ဟူသော လင်္ကာနှင့်အညီ- ဓာတွတ္ထကြိယာ ဟု ဆိုအပ်သော ပစ္စုပ္ပန်ကြိယာကို မုချအားဖြင့် ကောက်အပ်၏။ ထို မုချဖြစ်သော ပစ္စုပ္ပန်ကြိယာ၏ ရှေးရှေးအဘို့၌ ဖြစ်သော စိတ္တုပ္ပါဒ်ကို ဖလူပစာ အားဖြင့် ကောက်အပ်၏။ နောက်နောက်အဘို့၌ ဖြစ်သောစိတ္တုပ္ပါဒ်ကို ကာရဏူပစာ အားဖြင့် ကောက်အပ်၏။ “ ပစ္စယဿ ဝစ္စတ္ထော တေဟိ မုချဖလူပစာရ ကာရဏူပစာရေဟိ ဥပလက္ခိတော ဒဗ္ဗဝိသေသော လဗ္ဘတိ ” ဟူသည်နှင့်အညီ- ထိုမုချ၊ ဖလူ၊ ကာရဏူပစာရတ္ထတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော ဒြပ်ဝိသေသကို ပစ္စည်းအရကောက်အပ်၏။ ဤသည်လျှင် ကတ္တုသာဓန၏ အရကောက် လက္ခဏာတည်း။

ကမ္မသာဓနအစရှိသော ငါးပါးသော သာဓနတို့၌လည်း ဓာတ်အရကောက်၊ ပစ္စည်းအရကောက် အားဖြင့် နှစ်ပါးအပြား ရှိ၏။ ထို နှစ်ပါးတို့တွင် ဓာတ်-အရကောက်သည်လည်း မုချကောက်၊ ဥပစာကောက်အားဖြင့် နှစ်ပါး အပြားရှိ၏။

ထို နှစ်ပါးတို့တွင်-

၁။ ဖလူ၊ မုချ၊ ဓာတ်အရ၊ မှတ်ကြ မြဲသေချာ။

၂။ ကမ္မာဒိက၊ ပဉ္စက၊ ဖလ မြဲသေချာ။

၃။ မုချယူရ၊ ကတ္တဋ္ဌ၊ မှတ်ကြ သောတုနာ။

ဟူသော လင်္ကာနှင့်အညီ- ကတ္တဋ္ဌ ဟု ဆိုအပ်သော ကြိယာကို ဓာတ်-
အရမုချအားဖြင့် ကောက်အပ်၏။ ကမ္မဋ္ဌကြိယာ အစရှိသော အတ္ထပဉ္စကကို
ဖလူပစာ အားဖြင့် ကောက်အပ်၏။ “ ပစ္စယဿ။ပ။လဗ္ဘတိ ” ဟူသည်နှင့်
အညီ- ထိုမုချ , ဖလူပစာတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော ဩဗိဝိသေသကို ပစ္စည်းအရ
ကောက်အပ်၏။

ဤသည်လျှင် ကမ္မသာဓန အစရှိသော ငါးပါးသော သာဓနတို့၏
အရကောက် လက္ခဏာတည်း။

“ ဘာဝသာဓန၊ ဟူတုံက၊
ဓာတ်ရ ပစ္စည်း တူသည်သာ ”

ဟူသော လင်္ကာနှင့်အညီ- ဘာဝဝါစက ဖြစ်သော ပုဒ်တို့၏ သဘောသည်
ဓာတ်-အရ, ပစ္စည်း-အရ အထူးမရှိသောကြောင့် ပရမတ္ထသဘောတရား
ဟုဆိုအပ်သော ကြိယာကို ကောက်အပ်၏။

ဤသည်လျှင် ဘာဝသာဓန အရကောက် လက္ခဏာတည်း။

(၁၂) မှတ်အပ်သော လက္ခဏာဒါဟရဏံ

ဤသို့လျှင် သာဓနခုနစ်ပါးတို့၏ အရကောက် မှတ်ကြောင်း
လက္ခဏာကို ပြပြီး၍၊ ယခုအခါ၌ မှတ်အပ်သော လက္ခဏာဒါဟရဏံတို့ကို
အသီးအသီး ထုတ်၍ ပြပေအံ့သတည်း။

“ သဗ္ဗဓမ္မေ ဗုဒ္ဓတိတိ ဗုဒ္ဓေါ။ (အနက်ပေး။)

သဗ္ဗဓမ္မေ ဗုဒ္ဓတိတိကား ကတ္တုသာဓန ကိတ်ဝိဂြိုဟ်၊ ဗုဒ္ဓေါ ကား ကတ္တုသာဓန ကိတ်ပုဒ်။ ပုံဓာတ်တ-ပစ္စည်း။ ပုဓ-ဓာတ်၏ အရ ကား သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည် မုချအားဖြင့် ရ၏။ ရှေးရှေး၌ဖြစ်သော ပါရမီဉာဏ် ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တို့သည် ဖလူပစာ အားဖြင့် ရ၏။ နောက်နောက်၌ ဖြစ်သော ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်၊ အာသယာနုသယဉာဏ်၊ ဒေသနာဉာဏ်အစရှိသည်တို့သည် ကာရဏူပစာ အားဖြင့်ရ၏။ တ- ပစ္စည်း၏အရကား ထို မုချ၊ ဖလူ၊ ကာရဏူပစာရတ္တ တို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော အနတ္တရဇိမောက္ခဂုဏ်တို့ဖြင့် ထုံအပ်သော ခန္ဓာပဉ္စက ကို စွဲ၍ ဘုရားဟု ခေါ်ဝေါ်ပညတ် သမှတ်အပ်သော သတ္တသန္တာနပညတ် ခြင်္စိဝိသေသ ရ၏။

“ မာတာပိတူနံ ဟဒယံ ပုရေတိတိ ပုရိသော။ ”

ယော ပုတ္တော၊ အကြင်သားသည်။ မာတာပိတူနံ၊ တို့၏။ ဟဒယံ၊ နှလုံးကို။ ပုရေတိ၊ ၏။ ဣတိ တသ္မာ၊ ကြောင့်။ သော ပုတ္တော၊ သည်။ ပုရိ သော၊ ၏။

မာတာပိတူနံ ဟဒယံ ပုရေတိတိကား ဟေတုကတ္တု သာဓနကိတ် ဝိဂြိုဟ်၊ ပုရိသော ကား ဟေတုကတ္တုသာဓန ကိတ်ပုဒ်။ ပုရေတိ၊ ဣသ ပစ္စည်း။ ပုရ-ဓာတ်၏အရ သုဒ္ဓကတ္တုန္ဒြိယာကား အမိ အဘတို့၏ သပိတိကတဏှာ ပြဓာန်းသော လောဘမူစိတ္တုပ္ပါဒ်သည် မုချအားဖြင့် ရ၏။ ဟေတုကတ္တုန္ဒြိယာကား သားခြင်္စိ၏ အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိ၊ ဥပနိဿယ သတ္တိသည် ဖလူပစာ အားဖြင့် ရ၏။ ဣသ - ပစ္စည်း၏အရကား ထို မုချ၊ ဖလူပစာတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော သားယောက်ျားခြင်္စိ ရ၏။

“ အရိယတိ ဉာယတိတိ အတ္ထော။ ”

ယော အဘိဓေယျော၊ အကြင်အနက်ကို။ အရိယတိ ဉာယတိ၊ သိအပ်၏။ ဣတိ တသ္မာ၊ ကြောင့်။ သော အဘိဓေယျော၊ သည်။ အတ္ထော။ မည်၏။

အရိယတိ ဉာယတိကား ကမ္မသာဓန ကိတ်ဝိဂြိုဟ်၊ အတ္ထော ကား ကမ္မသာဓနကိတ်ပုဒ်။ အရ ဓာတ်၊ တ ပစ္စည်း။ အရဓာတ်၏အရ ကတ္တဋ္ဌ ကြိယာကား အနက်ကို အာရုံပြု၍ သိတတ်သောဉာဏ်သည် မုချ အားဖြင့်ရ၏။ ကမ္မဋ္ဌကြိယာကား အနက်၏ အာရမ္မဏပစ္စယ သတ္တိ သည်၊ ဖလူပစာအားဖြင့်ရ၏။ တ-ပစ္စည်း၏အရကား ထိုမုချ၊ ဖလူပစာ တို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော အနက်ရ၏။

“ နိပ္ပိဒေတဗ္ဗန္တိ နိပ္ပိဒိတံ ”

ယံ ကမ္မံ ကို။ နိပ္ပိဒေတဗ္ဗံ၊ ပြီးစေအပ်၏။ ဣတိ တသ္မာ၊ ကြောင့်။ တံ၊ ကမ္မံ၊ သည်။ နိပ္ပိဒိတံ၊ ၏။

နိပ္ပိဒေတဗ္ဗန္တိ ကား ဟေတုကမ္မသာဓန ကိတ်ဝိဂြိုဟ်၊ နိပ္ပိဒိတံ ကား ဟေတုကမ္မသာဓန ကိတ်ပုဒ်။ နိ- ရှေးရှိသော ပဒဓာတ်၏အရ ကတ္တဋ္ဌ ကြိယာကား ထိုထိုအမှုကိုပြုသောသူ၏ သတိ၊ ဝီရိယ၊ ဉာဏ် ပြဇာန်သော စိတ္တုပ္ပါဒ်သည် မုချအားဖြင့်ရ၏။ ဟေတုကမ္မဋ္ဌကြိယာကား ထိုထိုအမှု၏ အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိသည် ဖလူပစာအားဖြင့် ရ၏။ တ- ပစ္စည်း၏ အရကား ထိုမုချ၊ ဖလူပစာတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော ထိုထိုအမှု ရ၏။

“ ပဇ္ဇတေ ဉာယတေ အတ္ထော ဧတေနာတိ ပဒံ။ ”

ဧတေန အက္ခရာသမူဟေန၊ ထို အက္ခရာအပေါင်းဖြင့်။ အတ္ထော၊ အနက်ကို။ ပဇ္ဇတေ ဉာယတေ၊ သိအပ်၏။ ဣတိ တသ္မာ၊ ကြောင့်။ သော အက္ခရာသမူဟော၊ သည်။ ပဒံ၊ ပုဒ် မည်၏။

ပစ္စေက ဉာဏ်တော် နေရာတိုက်ကား ကရုဏာသာဓက ကိတ်ဝိဂြိုဟ်၊
 ဗဒံကား ကရုဏာသာဓက ကိတ်ပုဒ်။ ပဒဓာတ်၊ အ-ပစ္စည်း။ ပဒ- ဓာတ်၏
 အရ ကတ္တန္တုကြိယာကား ပုဒ်ကို အာရုံပြု၍ သိတတ်သော ဉာဏ်သည်
 မုချ အားဖြင့် ရ၏။ ကရုဏန္တုကြိယာကား ထိုပုဒ်၏ အာရမ္မဏပစ္စယ သတ္တိ
 သည် ဖလူပစာအားဖြင့် ရ၏။ အ-ပစ္စည်း၏ အရကား ထို မုချ၊ ဖလူပစာ
 တို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော ပုဒ်ရ၏။

“ဒါတဗ္ဗော အဿာတိ ဒါနိယော။”

အဿ ဘိက္ခုနော၊ ထို ရဟန်းအား။ ဒါတဗ္ဗော ၏။ ဣတိ တဿှ၊
 ကြောင့်။ ဒါနိယော၊ မည်၏။

ဒါတဗ္ဗောအဿာတိကား သမ္ပဒါနသာဓက ကိတ်ဝိဂြိုဟ်၊ ဒါနိယော
 ကား သမ္ပဒါနသာဓက ကိတ်ပုဒ်။ ဒါ ဓာတ်၊ အနိယ ပစ္စည်း။ ဒါဓာတ်၏
 အရ ကတ္တန္တုကြိယာကား ပေးလှူတတ်သော သဒ္ဓါ၊ မေတ္တာ ပြဇာန်သော
 စေတနာသည် မုချအားဖြင့် ရ၏။ သမ္ပဒါနန္တု ကြိယာကား ပေးလှူရာ
 ဖြစ်သော ရဟန်း၏ အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိသည် ဖလူပစာ အားဖြင့် ရ၏။
 အနိယ-ပစ္စည်း၏ အရကား ထို မုချ၊ ဖလူပစာတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော
 ပေးလှူရာ ဖြစ်သော ရဟန်း ရ၏။

“ဟိနောတိ ပဝတ္တတိ ဖလံ စေတဿာတိ ဟေတု။”

စေတဿာ ကာရဏာ၊ ထို အကြောင်းမှ။ ဖလံ၊ အကျိုးသည်။ ဟိနော
 တိ ပဝတ္တတိ၊ ၏။ ဣတိ တဿှ၊ ကြောင့်။ တံ၊ သည်။ ဟေတု၊ မည်၏။

ဟိနောတိ ပဝတ္တတ္ထိ ဖလံ စေတဿာတိကား အပါဒါနသာဓက
 ကိတ် ဝိဂြိုဟ်၊ ဟေတု ကား အပါဒါန သာဓက ကိတ်ပုဒ်။ ဟိဓာတ်၊ တု
 ပစ္စည်း။ ဟိ-ဓာတ်၏ အရ ကတ္တန္တုကြိယာကား အကျိုးဖြစ်သော ပစ္စယုပ္ပန်
 ဓမ္မ၏ ဥပါဒ်သည် မုချအားဖြင့်ရ၏။ အပါဒါနန္တု ကြိယာကား လောက

အစရှိသောဟိတ်တရား၏ ဟောတဒိပစ္စယသတ္တိသည် ဖလူပစာ အားဖြင့် ရ၏။ တု-ပစ္စည်း၏ အရကား ထို မုချ၊ ဖလူပစာတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော ဟိတ်ခြောက် ပါးတရား ရ၏။

“ သုဇ္ဈတိ ဧတ္တာတိ သုဒ္ဓိ။ ”

ဧတ္တ နိဗ္ဗာနေ၊ ဤ နိဗ္ဗာန်၌။ သုဇ္ဈတိ၊ ကိလေသာတို့မှ စင်ကြယ် တတ်၏။ ဣတိ တသ္မာ၊ ကြောင့်။ တံ။ ထို နိဗ္ဗာန်သည်။ သုဒ္ဓိ၊ မည်၏။

သုဇ္ဈတိ ဧတ္တာတိ ကား အဓိကရဏသာနေ ကိတ်ဝိဂြိုဟ်၊ သုဒ္ဓိကား အဓိကရဏသာနေ ကိတ်ပုဒ်။ သုဓ ဓာတ်၊ တိ ပစ္စည်း။ သုဓ- ဓာတ်၏ အရ ကတ္တုဋ္ဌကြိယာကား ဝေန်နယျတို့၏ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်သည် မုချအားဖြင့် ရ၏။ အဓိကရဏဋ္ဌကြိယာကား ထိုမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တို့၏ အာရုံ ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်၏ အာရမ္မဏသတ္တိသည် ဌာနပစာအားဖြင့် ရ၏။ တိ-ပစ္စည်း၏ အရကား ထိုမုချ၊ ဌာနပစာတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော နိဗ္ဗာန် ရ၏။

“ မုယုနံ မောဟော ”

မုယုနံ၊ တွေဝေခြင်း။ မောဟော၊ တွေဝေခြင်း။

မုယုနံ ကား ဘာဝသာနေ ကိတ်ဝိဂြိုဟ်။ မောဟော ကား ဘာဝ သာနေ ကိတ်ပုဒ်။ မုဟ ဓာတ်၊ ဏ ပစ္စည်း။ မုဟ-ဓာတ်၏အရကား ဘာဝ ဝါစကပုဒ်တို့၏ သဘောသည် ဓာတ်အရ ပစ္စည်းအရ အထူးမရှိ သောကြောင့် တွေဝေခြင်း မောဟ ရ၏။

ဤသည်လျှင် သာနေခုနစ်ပါးတို့၏ အရကောက်လက္ခဏာနှင့် လက္ခဖြစ်သော ဥဒါဟရဏ်တို့ကို ပြဆိုရာ ပြဆိုကြောင်း ဖြစ်သော စကား ရပ် အပြီးသတ်တည်း။

ကိတ်အရကောက် ပြီး၏။

၁-ဝိဘတ်ကောက်

(၁၃) မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာနှင့် မှတ်အပ်သော လက္ခဏာ

“ကမ္မာဒိဝသေန ဧကတ္တာဒိဝသေန စ လိင်္ဂတ္ထံ ဝိဘတေတိ ဝိဘတ္တိ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- ကံ အစရှိသော အစွမ်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဧကဝုဇ်- အစရှိသော အစွမ်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပုရိသ-အစရှိသော လိင်အနက်ကို ဝေဘန်တတ်သောကြောင့် ဝိဘတ် မည်၏။ ထို ဝိဘတ်၏ အရကောက် လက္ခဏာကို ဤ ဆိုလတုံသော နည်းဖြင့် သိအပ်၏။

ဗုဒ္ဓံ နတော ဟူသော ပြယုဂ်၌ ကံအနက်၌ သက်အပ်သော ဒုတိယာ ဧကဝုဇ် အံ-ဝိဘတ်၏အရကား “ဝိဘတ္တိ တု သင်္ချာ စ၊ ကမ္မဗ္ဗာတိ ဒုဂ္ဂေဝေ” ဟူသည်နှင့်အညီ နတော-ဟူသော ပြယုဂ်၌ နမု-ဓာတ်၏အရ ပဏာမ ဓေတနာအားတပ်သော ဘုရားဂုဏ်ဟု ဆိုအပ်သော အာရမ္မဏ ပစ္စယသတ္တိ တည်း ဟူသော ကမ္မကာရက၊ တခုတည်းအဖြစ် တည်းဟူသော ဧကဝုဇ် သင်္ချာ ရ၏။

ဂရုဋ္ဌေန ဟတော နာဂေါ ဟူသော ပြယုဂ်၌ ကတ္တာအနက်၌ သက်အပ်သော တတိယာ ဧကဝုဇ် နာ-ဝိဘတ်၏အရကားသတ်ခြင်း ကြိယာကို ပြီးစေတတ်သော ဝဓကဓေတနာ၏ ကြိယာနိပ္ပါဒနသတ္တိ တည်း ဟူသော ကတ္တာကာရက၊ တခုတည်းအဖြစ် တည်းဟူသော ဧကဝုဇ်သင်္ချာရ၏။

ရက္ခံ တစ္ဆတိ ဝါသိယာ ဟူသော ပြယုဂ်၌ ကရိဏ်အနက်၌ သက်အပ်သော တတိယာ ဧကဝုဇ် နာ-ဝိဘတ်၏အရကား ရွှေခြင်းငှာ အလိုရှိ သောသူ၏ စိတ္တုပ္ပါဒ်အားတပ်သော ပဲခွပ်၏ ပကတူပနိဿယသတ္တိ တည်း ဟူသော ကရဏကာရက၊ တခုတည်းအဖြစ် တည်းဟူသော ဧကဝုဇ် သင်္ချာ ရ၏။

ဒါနံ ဒဒါတိ သံဃဿ ဟူသော ပြယုဂ်၌ သမ္ပဒါနံအနက်၌ သက် အပ်သော စတုတ္ထိ ဧကဝုဇ် သ-ဝိဘတ်၏ အရကား ဒါနစေတနာ အား တပ်သော သံဃာတော်၏ အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိတည်း ဟူသော သမ္ပဒါန ကာရက၊ တခုတည်းအဖြစ် တည်းဟူသော ဧကဝုဇ် သင်္ချာရ၏။

ဂါမာ အပေန္တိ မုနယော ဟူသော ပြယုဂ်၌ အပါဒါနံအနက်၌ သက်အပ်သော ပဉ္စမိ ဧကဝုဇ် သွာ-ဝိဘတ်၏အရကား ဖဲလိုသော စိတ္တုပ္ပါဒ် အား တပ်သော ရွာဒြပ်၏ ပကတူပနိဿယသတ္တိ တည်းဟူသော အပါဒါန ကာရက၊ တခုတည်းအဖြစ် တည်းဟူသော ဧကဝုဇ်သင်္ချာ ရ၏။

ဘိက္ခုနော ပတ္တစိဝရံ ဟူသော ပြယုဂ်၌ သမ္ပန်အနက်၌ သက်အပ် သော ဆဋ္ဌိ ဧကဝုဇ် သ-ဝိဘတ်၏အရကား ရဟန်း၏ သပိတ်သင်္ကန်းနှင့် သံ-သာမိ အဖြစ်ဖြင့် စပ်ခြင်း ဟုဆိုအပ်သော အာကာရ အကာရက သမ္ပန်၊ တခုတည်းအဖြစ် တည်းဟူသော ဧကဝုဇ်သင်္ချာရ၏။

ပါဒေသု ပတိတွာ ရောဒိ ဟူသော ပြယုဂ်၌ ဩကာသအနက်၌ သက်အပ်သော သတ္တမိဗဟုဝုဇ် သု-ဝိဘတ်၏အရကား ငိုလိုသော စိတ္တုပ္ပါဒ် အား တပ်သော ခြေတို့၏ ပကတူပနိဿယသတ္တိ တည်းဟူသော ဩကာ သကာရက၊ များသည်၏အဖြစ် တည်းဟူသော ဗဟုဝုဇ်သင်္ချာ ရ၏။

ဝါစက တပ်သော ဝိဘတ်တို့၏ အရကောက် လက္ခဏာကို ဆိုရာ စကားရပ် အပြီးသတ်တည်း။

ပဌမိဝိဘတ်၏အရကို ဝါစက မတပ်သောကြောင့် မကောက်အပ်။

ဝိဘတ်ကောက် ပြီး၏။

ဉာဏ်ကောက်ကျမ်း

၈-သဗ္ဗနာမ်ကောက်

(၁၄) မှတ်ကြောင်း လက္ခဏာ

“သဗ္ဗေသံ ဣတ္ထိပုမနပုံသကာနံ နာမာနိ သဗ္ဗနာမာနိ” ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ- ဣတ္ထိလိင်္ဂံ၊ ပုလ္လိင်္ဂံ၊ နပုလ္လိင်္ဂံတို့၏ အမည်ဖြစ်သောကြောင့် သဗ္ဗနာမ် မည်ကုန်၏။ ထို သဗ္ဗနာမ်ပုဒ် တို့၏အရကို “သဗ္ဗနာမ် သာမည ဝါစကံ” ဟူသည်နှင့်အညီ- ခြစ်ကို အပွဓာန၊ ဂုဏ်ကို ပဓာန အားဖြင့် ကောက်အပ်၏။ ဤသည်ကား သဗ္ဗနာမ်ပုဒ်တို့၏ အရကောက် လက္ခဏာ တည်း။

ဤ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့် သဗ္ဗနာမ်ပုဒ်တို့၏ အရကောက် လက္ခဏာကို ကောက်ယူလိုကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည်-

- ၁။ အပွဓာန၊ ခြစ်ရ၊ ဂုဏ ပဓာနာ။
- ၂။ သဗ္ဗနာမ်ပုဒ်၊ အရထုတ်၊ မယုတ် မှတ်လေပါ။

ဟူသော နိယံလင်္ကာနှင့်အညီ- သဗ္ဗနာမ်ပုဒ်တို့၏အရ ခြစ်ကို အပွဓာန၊ ဂုဏ်ကို ပဓာန အားဖြင့် ကောက်အပ်၏။

(၁၅) မှတ်အပ်သော လက္ခဏာဒါဟရုဏ်

ထို့ကြောင့် ယော ဘဂဝါ ဟူသော ပြယုဂ်၌ ယ-ဟူသော သဗ္ဗ နာမ်ပုဒ်၏ အရကား ဘုရားခြစ်သည် အပွဓာန အားဖြင့် ရ၏။ ဘုရားခြစ် ၏ အနိယမ သာမညဂုဏ်သည် ပဓာန အားဖြင့် ရ၏။

သော ဘဂဝါ ဟူသော ပြယုဂ်၌ တ-ဟူသော သဗ္ဗနာမ်ပုဒ်၏ အရကား- ဘုရားခြစ်သည် အပွဓာန အားဖြင့် ရ၏။ ဘုရားခြစ်၏ နိယမ သာမညဂုဏ်သည်သာလျှင် ပဓာန အားဖြင့်ရ၏။

သဗ္ဗနာမ်ကောက်

တဿ ဘဂဝတော ဟူသော ပြယုဂ်၌ တ။ လ။ ကား အလွန်ဝေး
စွာသော အရပ်၌ တည်သော ဘုရားခြံသည် အပ္ပဓာန အားဖြင့် ရ၏။
ဘုရားခြံ၏ ပရံမုခ သာမညာကာရဂုဏ်သည် ပဓာန အားဖြင့် ရ၏။

ဧတဿ ဘဂဝတော ဟူသော ပြယုဂ်၌ ဧတဿ။ လ။ ကား
မနီးမဝေးသော အရပ်၌တည်သော ဘုရားခြံသည် အပ္ပဓာနအားဖြင့် ရ၏။
ဘုရားခြံ၏ နာတိဒူရ နာတိသမိပ သာမညာကာရဂုဏ်သည် သာလျှင်
ပဓာန အားဖြင့် ရ၏။

ဣမဿ ပုရိသဿ ဟူသော ပြယုဂ်၌ ဣမဿ။လ။ ကား အလွန်
နီးသောအရပ်၌ တည်သော ယောကျ်ားခြံသည် အပ္ပဓာန အားဖြင့် ရ၏။
ယောကျ်ားခြံ၏ အစ္ဆန္ဒသမိပါကာရ ဂုဏ်သည်သာလျှင် ပဓာန အားဖြင့်
ရ၏။

အဟံ နတ္တာ ဟူသော ပြယုဂ်၌ အမှ။လ။ ကား ရှိခိုးလိုသော
သူခြံသည် အပ္ပဓာန အားဖြင့် ရ၏။ သာမညကာရ ဂုဏ်သည် ပဓာန
အားဖြင့် ရ၏။

ဤသည်လျှင် သဗ္ဗနာမ်ပုဒ်တို့၏ အရကောက် လက္ခဏာကို
ဆိုရာ စကားရပ် အပြီးသတ်တည်း။

သဗ္ဗနာမ်ကောက် ပြီး၏။

ဆ-ဥပသာရကောက်

(၁၆) မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာနှင့် မှတ်အပ်သော လက္ခဏာ

ဝိသုဒ္ဓိ ဟူသော ပြယုဂ်၌ ဝိ-သဒ္ဓါသည်-

“ ရဋ္ဌိချာတ် နိပါတဉ္စ၊
ပသဂ္ဂါလပနံ တထာ။
သဗ္ဗနာမန္တိ မေတေသု၊
န ကတော ဝိဂ္ဂဟော ဆသု ”

ဟူသော ဂါထာပါဠိနှင့်အညီ-ဝိသေသတ္ထဇောတက ဥပသာရပုဒ် ဖြစ်သောကြောင့် ဝိဂြိုဟ် မပြုစကောင်း။ ဝိ- သဒ္ဓါ၏အရကား တဒင်္ဂပဟာန်၊ ဝိက္ခမ္ဘန ပဟာန်တို့ထက် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော ပဟာနပဟာန် ဟု ဆိုအပ် သော ဘောဂုဏ် ရ၏။

သမ္မာပကံ ဟူသော ပြယုဂ်၌ သံ-သဒ္ဓါသည် သမ္မာအတ္ထဇောတက ဥပသာရပုဒ် ဖြစ်သောကြောင့် ဝိဂြိုဟ် မပြုစကောင်း။ သံ-သဒ္ဓါ၏အရကား ကောင်းသည်၏ အဖြစ် တည်းဟူသော ဘောဂုဏ် ရ၏။

သုဂုတ္တံ ဟူသော ပြယုဂ်၌ သု-သဒ္ဓါသည် သုန္ဒရတ္ထဇောတက ဥပသာရပုဒ်ဖြစ်သောကြောင့် ဝိဂြိုဟ် မပြုစကောင်း။ သု-သဒ္ဓါ၏ အရကား ကောင်းသည်၏ အဖြစ်တည်းဟူသော ဘောဂုဏ်ရ၏။

ဤသည်လျှင် ဥပသာရပုဒ်တို့၏ အရကောက် လက္ခဏာကို ဆိုရာ စကားရပ် အပြီးသတ်တည်း။

ဥပသာရကောက် ပြီး၏။

(၁၇) မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာနှင့် မှတ်အပ်သော လက္ခဏာ

အသုဒ္ဓံ ဟူသော ပြယုဂ်၌ အ-သဒ္ဓါသည် ဝိရုဒ္ဓဇောတကနိပါတ် ပုဒ် ဖြစ်သောကြောင့် ဝိဂြိုဟ် မပြုစကောင်း။ အ-ဟူသော နိပါတ်ပုဒ်၏ အရကား ပုထုဇ္ဇန်၊ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ် အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အပူဓာန အားဖြင့် ရ၏။ ကိလေသာ ဆယ်ပါး တည်ဟူသော ဝိရုဒ္ဓ ဘောဂုဏ်သည်သာလျှင် ပဓာန အားဖြင့်ရ၏။

ကစ္စာယနန္တ ဟူသော ပြယုဂ်၌ စ-သဒ္ဓါသည် သမုစ္စယတ္ထဇော တက နိပါတ်ပုဒ် ဖြစ်သောကြောင့် ဝိဂြိုဟ် မပြုစကောင်း။ စ- ဟူသော နိပါတ်ပုဒ်၏ အရကား အရှင်မဟာကစ္စည်း တည်းဟူသော သမုစ္စေတဗ္ဗ သည် ပဓာန အားဖြင့် ရ၏။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ တည်းဟူသော ပဋိယောဂီဖြစ်သော သမုစ္စေတဗ္ဗသည် အပူဓာနအားဖြင့် ရ၏။

ဝုတ္တံ ဟေတံ ဟူသော ပြယုဂ်၌ ဟိ-သဒ္ဓါသည် ဒဋ္ဌိယဇောတ ကနိပါတ်ပုဒ် ဖြစ်သောကြောင့် ဝိဂြိုဟ် မပြုစကောင်း။ ဟိ-ဟူသော နိပါတ်ပုဒ်၏ အရကား- ဒဋ္ဌိယဖြစ်သော ရှေးဝါကျသည် ပဓာနအားဖြင့် ရ၏။ ဒဋ္ဌိကရဏဖြစ်သော နောက်ဝါကျ သည် အပူဓာန အားဖြင့် ရ၏။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် နိပါတ်ပုဒ်တို့၏ အရကို အနက်အားလျော်စွာ ကောက်အပ်ကုန်၏။

ဤသည်ကား နိပါတ်ပုဒ်တို့၏ အရကောက်လက္ခဏာကို ဆိုရာ စကားရပ် အပြီးသတ်တည်း။

နိပါတ်ကောက် ပြီး၏။

